

TRUYỆN FULL & NH

Bảo Giám

Đã Hoàn

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Anh Em

Chương 2: Học Lén (Thượng)

Chương 3: Học Lén (Hạ)

Chương 4: Bù Đắp

Chương 5: Thay Đổi

Chương 6: Qua Đời

Chương 7: Hạ Cừ Lưu

Chương 8: Tiền Làm Mờ Mắt

Chương 9: Đầu Thương

Chương 10: Kinh Biển (Thượng)

Chương 11: Kinh Biển (Trung)

Chương 12: Kinh Biển (Hạ)

Chương 13: Đại Án

Chương 14: Trại Giam (Thượng)

Chương 15: Trại Giam (Hạ)

Chương 16: Ấu Đả

Chương 17: Giam Kín (Thượng)

Chương 18: Giam Kín (Hạ)

Chương 19: Vượt Ngục (Thượng)

Chương 20: Vượt Ngục (Trung)

Mục lục

- Chương 1: Anh Em
- Chương 2: Học Lén (Thượng)
- Chương 3: Học Lén (Hạ)
- Chương 4: Bù Đắp
- Chương 5: Thay Đổi
- Chương 6: Qua Đời
- Chương 7: Hạ Cừ Lưu
- Chương 8: Tiền Làm Mờ Mắt
- Chương 9: Đầu Thương
- Chương 10: Kinh Biến (Thượng)
- Chương 11: Kinh Biến (Trung)
- Chương 12: Kinh Biến (Hạ)
- Chương 13: Đại Án
- Chương 14: Trại Giam (Thượng)
- Chương 15: Trại Giam (Hạ)
- Chương 16: Ấu Đà
- Chương 17: Giam Kín (Thượng)
- Chương 18: Giam Kín (Hạ)
- Chương 19: Vượt Ngục (Thượng)
- Chương 20: Vượt Ngục (Trung)

Chương 1: Anh Em

- Anh, em nhặt được một phiếu lương thực 2,5kg.

Một giọng nói kinh ngạc vui mừng vang lên, giữa đồng rác chông chắt như núi, một thân ảnh gầy yếu đi ra, cô bé chừng năm sáu tuổi giơ tờ phiếu lương thực lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhem nhuốc nhoèn miệng cười.

Đây là thời kỳ nền kinh tế bao cấp vẫn chưa rời khỏi cuộc sống mọi người, một phiếu lương thực 2,5kg có thể đổi được hai chiếc bánh nướng rắc vừng nóng hổi, đủ để hai người ăn no nê.

- Gia Gia, đợi anh gom đủ tiền sẽ đưa em đến trường, con trai của lão Vương nói, chỉ cần có thể nộp được tiền học phí là được.

Ở trên đồng rác cao đến bảy tám mét, một cậu bé cầm theo một cái bao tải nhô đầu lên nói.

Cậu bé tuy rằng người rất nhỏ, khuôn mặt xanh xao vì thiếu dinh dưỡng, nhưng ánh mắt vẫn rất sáng người, nhìn qua khoảng chừng mười một mười hai tuổi.

- Anh, em không cần đến trường, bọn họ gọi chúng ta là đồ nhặt rác, em không thèm chơi với bọn họ đâu.

Cô bé bĩu môi nói, hai chân rút từ đồng rác ra, bước dài đến chỗ cậu bé, rút tờ phiếu lương thực bỏ vào túi màu xanh của cậu bé, sau đó vỗ vỗ tay rồi mới nói tiếp:

- Đến trường thì có gì hay chứ, em muốn ở cùng anh, không phải anh cũng không đến trường sao?

- Anh rất muốn đến trường đấy.

Cậu bé tuy rằng tuổi còn ít, nhưng lại rất cứng chiều em gái, đưa tay xoa xoa đầu em gái, nói:

- Con bé ngốc này, không học làm sao được chứ, chẳng lẽ nhặt rác cả đời hay sao?

- Nhặt rác cả đời thì có gì không tốt chứ.

Ánh mắt cô bé mang theo vẻ khó hiểu, trong suy nghĩ của cô bé, chỉ cần có thể ở cùng với anh trai thì đã là một chuyện vui sướng nhất rồi, cuộc sống bình thường gặp nhiều vất vả, nhưng cũng không ngăn được sự ngây thơ của đứa nhỏ.

- Được, sau này chúng ta sẽ làm vua phế liệu.

Nhìn thấy ánh mắt em gái đã tròng xuống, cậu bé vội vàng dừng chủ đề này lại, cậu cũng không thể nói với em gái chuyện lên đại học gì cả, cho dù có nói thì cô bé cũng không thể nào hiểu được.

Tuy rằng miệng không đề cập đến chuyện đi học nhưng cậu bé vẫn đang tính toán trong lòng, chỉ cần có thêm 18 tệ nữa thì cậu có thể đưa em gái đến trường được rồi.

Năm trước cậu bé nghe rất rõ ràng, trường tiểu học Đường sắt cách chỗ ở của mình chừng 1km, học phí cả năm mất 76 tệ, cậu đã tích góp được 58 tệ rồi, chỉ còn thiếu 18 tệ nữa là đủ để nộp tiền học phí cho em rồi.

Còn về 30 tệ mua sách vở thì có thể tiết kiệm được.

Bởi vì nhà trường cũng không bắt buộc phải mua sách cũ mà có thể dùng lại từ năm trước được.gISlCveNmVDEKdjGc5ORnLHT7 - Nội dung được phát hành tại website <http://metruyen.com> Cậu bé đã thu thập được

toàn bộ sách giáo khoa từ lớp 1 đến lớp sáu ở trạm thu mua phế phẩm rồi, hơn nữa còn dùng lịch treo tường bọc lại, nhìn chẳng khác gì sách mới cả.

- Gia Gia, đi thôi, anh đi đổi bánh nướng cho em ăn.

Trời dần dần tối sầm lại, cậu bé nhìn vào thu hoạch của ngày hôm nay, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Ở thời điểm đầu những năm 90, sự xa xỉ lãng phí dường như không liên hệ gì đến cuộc sống của mọi người, cho dù là tuýp thuốc đánh răng dùng hết rồi mà người ta cũng không nỡ ném nó đi.

Cho nên ở thời điểm này vẫn chưa có những tỷ phú giàu lên nhờ phế liệu như sau này, những người làm nghề này đại bộ phận còn ở trong trạng thái chạy ăn từng bữa, thu hoạch của hai anh em không phải nói cũng biết là như thế nào rồi.

Nhặt thanh sắt có thể bán được chút tiền lên, cậu bé dắt tay em gái đi ra khỏi đồng rác.

Đồng rác nằm bên cạnh đường sắt, ánh chiều tà chiếu rọi lên người của hai anh em, tạo ra hai thân ảnh kéo dài, tuy rằng có vẻ đơn bạc như vậy nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác vô cùng ấm áp.

- Chú Hồ, đây là phiếu lương thực 2,5kg, cho cháu hai cái bánh nướng.

Nửa giờ sau, sau khi đã bán thanh sắt cho trạm thu mua phế liệu, cậu bé dắt em gái đến một tiệm bánh nướng cách trường tiểu học Đường sắt hơn trăm mét.

Hai đứa trẻ đã rửa tay sạch sẽ, quần áo trên người tuy có rách nát nhưng mặt mũi sau khi rửa xong liền trở nên khác biệt một trời so với vẻ rách rưới lem luốc.

Nhất là cô bé, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh xao vô cùng thanh tú, mơ hồ có thể nhìn ra sau khi lớn lên nhất định sẽ trở thành một mỹ nữ, nhưng “mỹ nhân trong tương lai” lúc này chỉ đang chăm chú vào lò bánh nướng thơm ngào ngạt kia mà thôi.

- Tiểu Phong, mấy chiếc bánh nướng chú Hồ vẫn có thể cho cháu được mà, phiếu lương thực thì cứ giữ lấy đi.

Người làm bán nướng là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, nhìn thấy hai anh em cậu bé liền lấy ra hai chiếc bánh nướng rắc vừng nóng hôi hổi đưa, lấy tay thối thối đưa đến trước mặt cô bé.

- Anh?

Cô bé nhìn anh trai một cái, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, nên cô bé biết nếu như không có sự cho phép của anh trai thì tuyệt đối không được nhận đồ của người khác.

- Cẩn thận một chút, kéo bóng đấy.

Cậu bé sờ đầu em gái, nhìn về phía người bán bánh, nói:

- Chú Hồ, cháu không cần mua gạo và mì cho nên cũng không cần dùng đến phiếu lương thực này, chú cứ cầm đi ạ, đây là cháu nhặt được đấy.

Tuy rằng cũng bị mùi thơm ngào ngạt của chiếc bánh nướng hấp dẫn, nhưng cậu bé vẫn biết cao thấp, đặt tờ phiếu lương thực lên trên bàn, vẻ như nếu người ta không nhận thì mình cũng không lấy bánh.

- Thằng bé này, chú Hồ cho cháu hai cái bánh thì có sao chứ?

Lão Hồ cười khở một tiếng, nhưng đã quen với đứa nhỏ này năm năm rồi, anh biết, nếu như mình không nhận tờ phiếu này thì chắc chắn cậu bé sẽ dắt em gái đi luôn.

Hơn nữa, anh cũng tin rằng tờ phiếu này là do cậu bé nhặt được thật, bởi vì hơn năm năm nay, chưa thấy cậu bé này ngửa tay cầm đồ của người khác bao giờ.

Lắc lắc đầu, lão Hồ lại gói thêm một chiếc bánh nữa, sau đó đưa cho cậu bé, nói:

- Tần Phong, chú Hồ không thể lấy hơn của cháu được, tờ phiếu lương thực 2.5 kg ba chiếc bánh nướng, cháu cầm lấy đi.

- Cháu cảm ơn chú Hồ.

Cậu bé tên Tần Phong lần này không từ chối nữa, mà nhận lấy chiếc bánh kia sau đó bẻ làm đôi đưa cho em gái, nhìn em gái ăn ngon lành khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu mới lộ ra vẻ tươi cười.

- Hai đứa trẻ này đúng là khổ thật.

Đợi hai anh em Tần Phong rời khỏi tiệm, lão Hồ liền thở dài, nếu không phải nhà anh đã có ba đứa trẻ và gia cảnh cũng khá hơn một chút thì chắc hẳn anh đã đón hai anh em Tần Phong đến nhà mình ở rồi.

Hai anh em Tần Phong đến vùng ngoại ô thành phố Thương Châu này từ hơn năm năm trước, khi đó Tần Phong bảy tuổi còn em gái mới ba tuổi.

Hai anh em nhìn đoàn tàu chạy qua nhưng cả hai đều không biết đoàn tàu từ đâu mà đến.

Tần Phong tuy rằng còn nhỏ tuổi nhưng lòng tự trọng rất lớn, dựa vào nghề nhặt rác cậu đã chăm sóc cho cô em gái bé nhỏ của mình, hơn nữa, không bao giờ ăn trộm ăn cướp của người khác, trong sinh hoạt hàng ngày cậu cũng tỏ ra rất người lớn.

Đương nhiên hai anh em cũng thường xuyên bị nhóm lớn hơn đến “dạy dỗ”, ở vùng này đám trẻ chung sống với nhau cũng không tốt lắm, khi hai anh em đi qua thường có một nhóm đi sau chế giễu gọi bọn họ là đồ nhặt rác.

- Đại Hoàng, bữa tối của mà đây.

Đi bộ chừng hai mươi phút, Tần Phong dẫn em gái trở lại “căn nhà” của mình, một con chó vàng chạy ra mừng quẩn quýt hai anh em, có vẻ rất vui sướng.

Tần Phong đổ túi nội tạng heo vào chiếc chậu bên ngoài, sau đó mới mở cửa vào phòng.

Đây vốn là phòng ở tạm của trạm đường sắt, chỉ có một phòng, vì tàu hỏa thay đổi tuyến đường, tuyến đường ray này bây giờ một ngày chỉ chạy một chuyến, cho nên người ta cũng bỏ không căn phòng này luôn.

Kể từ đó, căn phòng giành cho công nhân nghỉ chân này dần trở nên cũ nát, cũng may là lợp bằng ngói và không phải vách tường hờ, nếu không hai đứa trẻ không thể sống được với mùa đông của miền Bắc này.

Hơn nữa, điều đáng mừng chính là, đầu những năm chín mươi, Thương Châu rất ít dân lưu động, nếu không anh em Tần Phong không thể có được một chỗ ở rẻ tiền như vậy được.

- Gia Gia, đừng uống nước lã, sẽ bị tiêu chảy đấy, anh rót nước sôi cho.

Sau khi trở lại “nhà” của mình, nhìn thấy em gái định múc nước lã uống cậu bé vội ngăn lại, rồi rót nước đã đun sôi trong phích vào ca cho em mình.

- Anh, bánh nướng ngon thật đấy.

Cô bé liếm môi, không để một hạt vừng còn sót lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào túi vải màu xanh, cô bé biết bên trong còn một chiếc bánh nướng nữa.

- Em chú ý làm bài tập nhé, tối anh về sẽ kiểm tra, nếu đúng thì sẽ thưởng cho em một cái bánh nướng.

Tần Phong cầm lấy chiếc ca tráng men trong tay em gái, uống ực một hơi hết ca nước, lau miệng xong liền lôi hai quyển sách giáo khoa và một quyển vở viết trong ngăn bàn ra.

Tuy rằng hàng ngày đều phải đi nhật phế liệu nhưng từ lúc em gái 5 tuổi Tần Phong đã bắt đầu dạy em đọc chữ, Tần Gia 8 tuổi hiện tại đã có trình độ của lớp 3, lớp 4 rồi.

Về phần Tần Phong, thời điểm gia đình vẫn chưa gặp biến cố thì đã được cha dạy cho khá nhiều chữ, hơn nữa với sự thông minh trời cho của mình, mấy năm nay cậu bé đều tự học, sớm đã học xong chương trình cấp hai rồi, nếu không phải vì muốn để em gái tiếp xúc nhiều hơn một chút với bạn bè cùng lứa tuổi thì Tần Phong hoàn toàn có thể dạy cho cô bé.

- Em biết rồi, anh, anh về sớm nhé.

Tần Gia làm nũng lắc lắc cánh tay của anh, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn học còn thiếu một chân.

- Em đừng có chạy lung tung nhé, buồn ngủ thì cứ đi ngủ.

Tần Phong cười cười, xoay người đi ra khỏi phòng ở, lúc này trời bên ngoài đã tối hẳn, xung quanh phòng ở đều là những bụi cỏ và đất hoang, khắp nơi đều là những tiếng côn trùng kêu inh ỏi.

Chương 2: Học Lén (Thượng)

Thượng Châu nằm ở phía Bắc Trung Quốc, từ xa xưa có danh xưng bến tàu Thủy Hạp, con người Thượng Châu thật thà chất phác, chăm chỉ lao động.

Bởi vì Thượng Châu địa bàn rộng lớn, nên không thể tránh được việc tranh giành nhau, cổ có “Xa Ác quận châu”, thời Minh có “Tiểu Lương Sơn”, vùng duyên hải chừng 100km cây cối rậm rạp, người ở thưa thớt, là nơi mai danh ẩn tích lý tưởng.

Cho nên từ thời Minh, Thanh, một số phản tướng bị triều đình truy nã đã tìm đến đây, những người này mai danh ẩn tích, hóa trang thành tăng sư đạo sĩ, truyền nghề võ để sống, thanh danh “đất võ” của Thượng Châu cũng từ đó mà được gây dựng nên.

Mặc dù ở trong 10 năm đây biến động kia, một số nhân sĩ trong võ lâm vì một vài nguyên nhân nào đó đã bị kích động, rất nhiều quyền phổ và di sản văn hóa bị kích động, khiến cho sự phát triển của võ thuật Thượng Châu tạm thời bị chậm lại.

Nhưng “làn sóng” học võ ở Thượng Châu trước giờ không hề bị tắt đi, từ những năm 80 các loại trường võ mọc lên như nấm, nói là nhà nhà học võ người người học võ cũng không sai, thậm chí ngay cả lão Hồ bán bánh nướng cũng có vài phần công phu.

Tần Phong lúc này đang ngồi xõm ở sau tường của một nhà, nhà này họ Lưu, ở Thượng Châu cũng được xếp vào hạng giàu có, chỉ riêng nhà ngói thôi cũng đã có hơn chục gian rồi.

Thời điểm hơn 10 năm trước, Lưu gia từng bị đánh một trận rất lớn, phòng ở bị thu hàng loạt, ở thời điểm những năm 80, chính phủ mới trả lại nhà cho Lưu gia, hiện tại bốn thế hệ cùng sinh sống trong một mái nhà.

Khác với sân của các gia đình bình thường khác, sân sau của Lưu gia rất rộng lớn, hơn nữa còn được “nâng cấp” thành một sân luyện võ, ở đây đặt giá hai hàng binh khí, bên trên cắm đầy 18 món binh khí như đao, thương, kiếm...

Ở giữa sân có chường bảy tám đứa nhỏ đang đặt giá quyền, một ông cụ hơn 80 tuổi ngồi ở bên sân hai mắt nửa nhắm nửa mở, nhàn nhã thưởng thức trà nóng bên bàn.

Tuy nhiên chỉ cần một trong số những đứa trẻ kia lười biếng, nghỉ trộm thì ông cụ liền giơ chiếc roi thật dài quật liên tục vào người đứa trẻ đó.

- Kỹ năng phòng không phải chỉ đóng cọc ở việc dựa vào tường, muốn luyện bát cực quyền, thì trước tiên phải đứng vững giá quyền cho ta.

Nhìn thấy những người này đã đứng được nửa giờ, mồ hôi vã ra như tắm, ông cụ đứng dậy, ánh mắt hữu ý vô ý quét ra bên ngoài một chút.

- Hay là ông Lưu phát hiện ra mình rồi?

Tần Phong đứng nép ngoài tường nhìn vào bên trong qua một lỗ thủng vôi vàng rụt đầu lại.

Tập võ trở thành phong trào ở tc, tuy nhiên cũng rất chú ý đến việc truyền thừa của các môn phái, hành vi này của cậu thuộc loại học lén, nếu như bị phát hiện nhẹ nhất cũng bị đánh cho gãy chân, nặng thì có thể mất mạng.

Tuy nhiên ánh mắt của Tần Phong kiên định một cách dị thường, hai chân cũng làm động tác giống như đám trẻ trong san, tuy rằng hai chân run

rầy nhưng vẫn cẩn rắng chịu đựng.

Khi Tần Phong đang nghĩ rằng ông cụ kia đã phát hiện ra mình, thì trong sân đột nhiên có một đứa nhỏ mở miệng nói:

- Sư gia gia, đứng bao lâu thì mới được coi là có công phu?
- Đứng bao lâu à? Đứng cả đời.

Ông cụ nhìn vẻ khó hiểu hiện trên khuôn mặt đám trẻ này, liền lắc đầu nói:

- Tổ sư gia của các con năm xưa tung hoành bốn biển, đánh thắng rất nhiều địch thủ trong giang hồ, trụ công này chỉ là công phu cơ bản.

Nhìn thời gian cũng kha khá rồi, ông cụ liền khoát tay nói:

- Các con đi nghỉ ngơi một chút đi, muốn học được công phu thực sự thì phải biết chịu cực khổ, nếu không thì về nhà cả đi.

- Sư gia gia, hãy kể cho chúng con nghe chuyện của Tổ sư gia đi ak.

Nghe thấy ông cụ nói như vậy, đám trẻ đều hoan hô, mấy đứa vây đến trước mặt ông cụ. Ngoài thời điểm luyện công ra, những lúc khác ông cụ đều tỏ ra vô cùng hòa ái.

Tần Phong đứng ngoài tường cũng giống tai lên mà nghe, cậu đa học lén ở đây mấy năm rồi, tuy nhiên mỗi lần nghe đến chuyện của “Thần thương Lý Thư Văn” thì vẫn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

- Được, ta kể cho các con câu chuyện năm xưa sư phụ trốn thoát khỏi người Nhật Bản, năm đó sư gia gia của các con còn chưa ra đời...

Người già chỉ sợ cô đơn, ngay cả với người có thân thủ bất cực quyền thuần thanh, là một trong số ít các quyền pháp tông sư trong nước như ông

cụ đây cũng không ngoại lệ, vô cùng thích kể những chuyện trong quá khứ.

Tuy nhiên thân là đệ tử duy nhất còn sống của “Thần thương” Lý Thư Văn, ông cụ là người có quyền kể lại mọi chuyện với độ chính xác cao nhất.

Đó là năm 1895, khi Viên Thế Khải luyện binh ở tiểu trạm Tân Nam Giao, ông ta lợi dụng mọi thủ đoạn và quan hệ để làm lung lạc các nhân sĩ võ nghệ cao cường, đồng thời tuyển chọn các cao thủ karate của Nhật Bản, các giáo quan quân sự của Đức để huấn luyện cho quân đội của mình.

Sư phụ của Lý Thư Văn là Hoàng Sĩ Hải có nhận được thư mời của Viên Thế Khải, bởi vì tuổi tác đã cao cho nên ông đã đề cử đệ tử của mình là Lý Thư Văn đến nhậm giáo.

Sau khi Lý Thư Văn đến binh doanh, cầm thư mời của Hoàng Sĩ Hải, tự nhiên có người dẫn ông đến gặp Viên Thế Khải. Viên Thế Khải và các huấn luyện viên khác nhìn thấy tướng mạo của ông không được ổn cho lắm, người còm nhom, trông không có vẻ uy phong hút nào, cầm một cây thương lớn thì sẽ khiến mọi người lầm tưởng là người hầu hoặc gia đồng của Hoàng Sĩ Hải.

Sau khi hỏi rõ tình huống, biết Lý Thư Văn đến làm huấn luyện viên thay cho sư phụ mình, mọi người liền bật cười ha hả.

Huấn luyện viên võ đạo của Viên Thế Khải tên Taro Ito nhìn Lý Thư Văn với vẻ miệt thị, nói:

- Đúng là một Đông Á bệnh phu.

Đồng thời liên tục dùng tay chỉ điểm xuống dưới.

Lý Thư Văn tính tình cương liệt sao có thể chịu được sự sỉ nhục này? Ông liền vung cây thương chĩa thẳng vào mặt Ito, đây là đang khiêu chiến với ông ta.

Ito cảm thấy mất thể diện, lập tức giậm dũ, vung cây trường đao Nhật Bản lên đánh mạnh về phía đầu của Lý Thư Văn, nhưng không ngờ Lý Thư Văn giơ đao lên gạt mạnh khiến cây đao bay đi, sau đó dùng thương đâm vào cổ họng của Ito, ông tiếp tục vung thương một lần nữa khiến cho tử thi bay ra ngoài sảnh.

Biến cố đột ngột này khiến cho mọi người đều cảm thấy choáng váng.

Huấn luyện viên võ đạo Nhật Bản Akino, Inoue, Noda nhìn thấy đồng nghiệp của mình bị Lý Thư Văn đâm chết, liền giơ đao lên hung hăng đánh về phía Lý Thư Văn. Chỉ thấy Lý Thư Văn lên xuồng như tia chớp, đại thương vung lên giống như con giao long nổi trên mặt nước, đâm bên trái bên phải, nhất thời máu thịt bay tứ tung.

Trong khoảnh khắc, thi thể của ba cao thủ võ đạo đều bị bay ra ngoài sảnh.

Sau một lát, trong phòng vang lên tiếng vỗ tay rầm rầm, Viên Thế Khải hô lên:

- Thần thương, Thần thương.

Từ đó trở đi biệt danh “Thần thương” của Lý Thư Văn cũng từ đó trở nên nổi danh thiên hạ.

- Tổ sư gia thật lợi hại.

Tuy rằng đã nghe qua không biết bao nhiêu chuyện, nhưng đám trẻ vẫn nghe một cách đầy nhiệt huyết, cả đám đều trừng mắt, hận không thể tự tay mình đâm thương vào cổ họng tên Nhật Bản khốn kiếp kia.

Tần Phong cũng nắm chặt tay, trong ánh mắt hiện lên tia thù hận, nếu như cậu có bản lĩnh như Lý Thư Văn thì thảm họa năm năm trước ở nhà cậu cũng đã không xảy ra.

Nhớ tới chuyện năm đó, trng ánh mắt của Tần Phong đều hiện lên cả tơ máu, nếu như không có lý trí chống đỡ thì e rằng cậu đã la lớn thành tiếng rồi.

- Ba, ba không ở trong phòng nghỉ ngơi, ra đây làm gì thế?

Đúng lúc này một người đàn ông chừng 54, 55 tuổi đi vào hậu viện, tức giận liếc nhìn đám trẻ này, nói:

- Không lo luyện công cho ta đi, quần lấy sư gia làm gì?

- Lão Nhị, trong phòng buồn lắm, ta ở với đám trẻ này thấy thoải mái hơn.

Ông cụ khoát tay, ngăn lại lời của con trai, nói:

- Tuy rằng ta không thể đạt tới cảnh giới của sư phụ, nhưng cũng biết mình chẳng sống được mấy năm nữa, có thể lưu lại chút gì đó cũng là chuyện tốt.

- Ba, xem ba nói kìa, ba trường mệnh, sống lâu trăm tuổi nhất định không thành vấn đề.

Nghe thấy lời của cha nói vậy, người đàn ông kia liền có chút nóng nảy.

- Sư phụ mới sống được 72, giờ ta đã hơn 80 rồi, sống thế là đủ rồi.

Ông cụ cười cười, nói:

- Lão Nhị, khí huyết của ta không ổn rồi, bát cực này không thể thi triển được nữa, con diễn luyện một chút cho đám trẻ coi, để chúng hiểu kỹ trụ công là thế nào.

- Ba, đám trẻ này chưa nắm vững cơ bản, liệu có thích hợp không?

Người đàn ông này có chút do dự, võ thuật TQ khác hẳn với quyền thuật của phương Tây, rất chú ý việc tiến hành theo chất lượng, biểu diễn công phu trước mặt những đứa trẻ này, không khỏi mang đến những ảnh hưởng không tốt đối với chúng.

Ông cụ đột nhiên mỉm cười với con trai, nói:

- Có gì không thích hợp đâu? Văn có Thái Cực an thiên hạ, Võ có Bát cực định Càn Khôn, những lời này không phải vô ích đâu, để cho lũ trẻ này mở mang tầm mắt chút đi.

- Vâng, thưa ba.

Nhìn thấy cha mình tươi cười, người đàn ông này dường như đã hiểu ra được điều gì đó, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, sau đó bước lên phía trước, đi tới chỗ tường vây mới nói:

- Để cho các con chứng kiến sự lợi hại của công phu này.

Người đàn ông cũng không bỏ quần áo, cả người nhẹ nhàng, hai chân bắt đĩnh bắt bát dựa vào tường vây đứng lại.

Đột nhiên người đàn ông cúi thấp xuống, bả vai dựa vào tường vây sau người, chỉ nghe một tiếng rầm, bức tường vây hai mét chắc chắn bị ông làm đổ một đoạn.

-Ồ, tránh cũng nhanh thật đấy.

Người đàn ông lui lại sau đó xoay người đi tới bụi cỏ bên ngoài bức tường, quát:

- Thằng nhóc, xuất hiện đi, nếu người chạy được 10 mét thì từ nay về sau chữ Lưu của ta sẽ viết ngược.

- Lưu sư phụ, là...là con.

Trong bụi cỏ truyền đến giọng nói của Tần Phong, vừa rồi bị ý nghĩ thù hận làm mờ hồ đầu óc, cho đến khi Lưu lão nhị đi đến gần tường mới phát hiện ra, khi Lưu lão nhị dùng lực huých tường thì cậu mới lăn ra để tránh.

Tuy nhiên trên mặt Tần Phong vẫn bị cát đá làm rách một miếng, cậu biết học lén võ nghệ là điều tối kỵ, cho nên cũng không dám lau đi mà cứ thế bò từ trong bụi cỏ ra.

- Hả, sao lại là người?

Nhìn thấy máu tươi trên mặt Tần Phong, Lưu lão nhị cũng sửng sốt một chút, sau đó ngoảnh lại nhìn cha đang ngồi phía sau với ánh mắt trưng cầu ý kiến.

Thật ra việc Tần Phong lén học võ mấy năm nay họ đều đã biết, chẳng qua lúc đó bị ông cụ từ chối, không biết tại sao lúc này lại muốn vạch trần Tần Phong.

Chương 3: Học Lén (Hạ)

- Tần Phong, người to gan lớn mật, chúng ta luyện võ cũng dám nhìn lén.

Mọi người trong sân lúc này đều nhìn rất rõ, một cậu bé chừng 12, 13 tuổi đi ra, liền hô:

- Tần Phong, sao lại chạy đến đây chơi thể này? Còn không mau quỳ xuống xin lỗi sư gia đi.

- Tử Mặc, là tôi không đúng.

Tuy rằng bị cậu bé kia hô lớn nhưng Tần Phong cũng không tức giận, cậu đã đến đây 5 năm, do sống dựa vào nghề nhặt phế liệu cho nên luôn bị đám trẻ ở bản địa khinh thường, cậu bé tên Tử Mặc kia là một người bạn thân nhất của cậu.

Ông cụ ngồi giữa sân là đệ tử của thần thương Lý Thư Văn, tên là Lưu Vận Tiêu, nói ra thì ông cũng là một nhân vật truyền kỳ.

Lưu Vận Tiêu là con của một nhà làm thư hương nhiều đời, bởi vì từ nhỏ sức khỏe không tốt, cho nên từ lúc năm tuổi một nô bộc trong nhà tên là Trương Diệu Đình đã dạy cho ông Mê Tông quyền để cường thân.

Vì nhà giàu có, khi lên 8 tuổi, cha của Lưu Vận Tiêu đã mời “thần thương” Lý Thư Văn đến tận nhà để dạy võ cho con. Lý Thư Văn dạy quyền vô cùng nghiêm khắc, do đó Lưu Vận Tiêu thường xuyên bị thương, nhưng đó cũng tạo cơ sở cho Bát cực quyền và Phi quả chưởng của ông trở nên thâm hậu.

Lúc Lưu Vận Tiêu 20 tuổi, vốn cha ông muốn ông học khoa luật ở trường đại học Triều Dương, nhưng Lưu Vận Tiêu cầm học phí không nộp mà chỉ suốt ngày đi cùng Lý Thư Văn.

Sau khi Lý Thư Văn qua đời, Lưu Vận Tiêu trở về quê nhà, năm 1936 tại Tân Nam đã đánh bại Đông quan kiếm đạo Tian De Shiro, từ đó danh tiếng lan truyền trong giang hồ.

Về sau quân nhật xâm lược TQ toàn diện, Lưu Vận Tiêu gia nhập binh nghiệp, bởi vì chiến đấu dũng cảm lại nhiều lần bị thương, cấp bậc trong quân đội cũng được lên rất nhanh. Năm 1949, đi theo đám tàn binh của Quốc Dân đảng cũng phải trốn sang đảo Đài Loan.

Cũng vì lý do như vậy mà hai người con trai của ông ở lại cũng phải chịu rất nhiều sự đả kích trong 10 năm động loạn.

Cho đến cuối những năm 80, căng thẳng giữa đại lục và Đài Loan trở nên êm đẹp hơn thì Lưu Vận Tiêu mới trở về quê hương, và ở đây từ đó cho đến bây giờ.

Lưu Tử Mặc là con của người con trai thứ ba của Lưu Vận Tiêu, cũng là đứa cháu nhỏ tuổi nhất của ông, được ông đưa từ Đài Loan về đại lục, mấy năm nay vẫn thường xuyên ở bên cạnh ông.

Khác với những đứa trẻ khác, Lưu Tử Mặc không hề khinh thường Tần Phong vì sống dựa vào nghề nhặt rác, những lúc không có việc gì cậu vẫn tìm đến chỗ hai anh em Tần Phong chơi, coi như là người bạn duy nhất của hai anh em Tần Phong.

Chuyện Tần Phong học võ lén Lưu Tử Mặc cũng biết, thậm chí còn đem khẩu quyết của luyện công dạy cho Tần Phong, nếu chỉ dựa vào kỹ năng quyền thì cả đời Tần Phong cũng chả thể luyện được công phu gì ra hồn.

Không đợi Lưu Tử Mặc giải vây giúp Tần Phong, Lưu Vận Tiêu bỗng nhiên mở miệng nói:

- Tử Mặc, người luyện võ phải có ý chí bằng phẳng, con hỏi đứa trẻ này xem, nó thật sự đến đây để chơi đùa sao?

- Cái này...

Lưu Tử Mặc bị câu hỏi của ông nội làm khó, đương nhiên cậu biết Tần Phong đến đây để làm gì, lỗ thủng trên tường kia còn là do cậu đục ra giúp Tần Phong cơ mà.

Nhìn thấy người bạn tốt trở nên khó xử, Tần Phong bước lên phía trước một bước, đứng thẳng người nói:

- Lưu gia gia, con...không phải con đến đây để chơi mà ...mà là muốn học võ.

- Nhóc con được lắm, dám học lén cơ đấy.

Nghe thấy câu trả lời của Tần Phong, bác hai của Lưu Tử Mặc là Lưu Gia Thành liền nghiêm mặt lại, biết Tần Phong học lén là một chuyện nhưng dám nói thẳng ra như vậy lại là một chuyện khác, điều này đồng nghĩa với việc làm mất đi thể diện của Lưu gia.

- Lão Nhị, dừng tay, cậu bé kia, hãy vào đây.

Khi Lưu lão nhị giơ tay định bắt lấy Tần Phong thì Lưu lão gia liền lên tiếng.

- Hôm nay luyện đến đây thôi, các con giải tán đi, Tử Mặc, con ở lại.

Lưu lão gia vừa lên tiếng, đám trẻ liền giải tán, tuy nhiên cũng có những đứa trẻ không quen biết Tần Phong khi đi ra khỏi sân, trên mặt cũng hiện lên vẻ vui mừng khi người khác gặp họa.

Tần Phong biết, có Lưu Gia Thành ở đây, bản thân mình không thể chạy trốn được, cậu đứng cảm đi vào trong sân, nói:

- Lưu gia gia, con muốn học võ, nhưng...nhưng ông không dạy cháu, cho nên...cho nên cháu mới học trộm.

Nói ra Tần Phong cũng có chút ủy khuất, tuy rằng ở Thương Châu này có không ít trường võ, cũng có không ít những võ sư nổi tiếng nhưng muốn học thì phải nộp một khoản tiền khá lớn. Trong khi đó Tần Phong hàng ngày phải đi nhặt phế liệu, một ngày kiếm đủ cho hai anh em ăn đã là tốt rồi, nói gì đến học võ nữa?

Bốn năm trước Lưu Vận Tiêu trở về quê hương, thu nhận đệ tử để truyền thụ Bát cực quyền miễn phí, nhưng ông chỉ dạy những vấn đề cơ bản, còn những tinh yếu trong quyền pháp thì chắc chắn không dạy cho những đệ tử này.

Tần Phong sau khi nghe được tin này cũng đến bái sư nhưng lại bị Lưu lão gia từ chối, cho nên trong lời nói của cậu mới mang vài phần ủy khuất.

- Còn già mồm nữa à.

Lưu Gia Thành hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tần Phong một cái, sau đó quay sang nói với cha:

- Ba, ba xem nên xử lý như thế nào, liệu có thu hồi lại thân công phu của nó hay không?

Bát cực quyền tuy rằng công phạt cương mãnh, nhưng là quyền pháp nội gia chính tông, sau khi tu luyện vài năm, đan điền sẽ có sản sinh nội kình.

Lưu Gia Thành luyện Bát cực quyền cả đời, liếc mắt một cái đã phát hiện ra trong mắt Tần Phong ẩn chứa một tầng sáng bóng, hiển nhiên là biểu hiện đã tu ra nội kình, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ lạ, chỉ học

lén trong bốn năm không ngờ lại có thể luyện ra nội kinh, cậu bé trước mặt này coi như một kỳ tài võ học rồi.

Đọc được điều này, Lưu Gia Thành cũng không khỏi cảm thấy quý trọng, liền nói với cha già:

- Ba, thằng nhóc này tư chất không tệ, hay là...thu nhận đi?

Nếu như để những đứa trẻ kia nghe thấy những lời này chắc hẳn chúng sẽ càng ghen ghét Tần Phong hơn.

Phải biết rằng, những đứa trẻ này tuy luyện Bát cực quyền nhưng những gì học được chỉ là những chiêu thức chính, muốn học được tinh yếu của Bát cực quyền thì chỉ có bá nhận mấy anh em Lưu gia thực sự mới được, bọn họ không có phúc phận này.

Trên giang hồ, sư phụ thu nhận đồ đệ thường thường phải khảo sát chán, không phải ai cũng có thể học được, tư chất là điều vô cùng quan trọng, nếu không cả đời cũng chưa chắc đã học được.

Nhưng những đệ tử tốt như vậy cũng không dễ tìm được, trước kia rất nhiều tài nghệ trên gang hồ bị biến mất, nguyên nhân phần nhiều là do đồ đệ không thể kế thừa được công phu của sư môn.

Tần Phong chỉ học lén mà có thể luyện ra nội kinh, tư chất của cậu đương nhiên khỏi cần phải bàn cãi, bốn năm nay bất kể trời nóng hay lạnh cậu đều đến học, điều này cũng khiến cho Lưu Gia Thành cảm thấy động lòng, lúc này mới tỏ ý muốn nhận làm đồ đệ.

- Lưu sư phụ, ngài...ngài sẽ nhận con làm đồ đệ?

Tần Phong tuy có trưởng thành sớm nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ, sau khi nghe thấy những lời của Lưu Gia Thành khỏi phải nói cậu vui

mừng thế nào, cậu biết Lưu lão nhị này nhìn bề ngoài thì giống như một lão nông, nhưng về công phu lại đứng hàng đầu ở đất Thương Châu này.

- Gia Thành à, nếu có thể thu nhận thì mấy năm trước không phải ta đã cho con thu nhận rồi sao?

Lưu lão gia thở dài, nhìn về phía Tần Phong nói:

- Đứa nhỏ này mi cốt thanh tú, căn cốt rất tốt để trở thành một kỳ tài võ học, con cho rằng ta không nhận ra sao?

- Ba, vì sao ba...

Lưu Gia Thành nghe vậy liền sững sốt, nhìn về phía cha mình với vẻ khó hiểu, ông biết nhân giới của cha mình rất cao, từ trước đến giờ chưa thấy ông đánh giá ai cao như vậy.

- Ý ba là tại sao mấy năm trước con không nhận thằng bé này làm đệ tử đúng không?

Lưu lão gia lắc đầu nói:

- Đứa nhỏ này tuy căn cốt đặc biệt tốt, nhưng mi ngang bị đứt, mặt có tướng tảo yêu, nếu ta không nhìn lầm thì nó không sống nổi qua năm nay đâu...

Nói tới đây, Lưu lão gia dừng lại, trong mắt hiện lên vẻ tiếc nuối, người chết đi thì cái gì cũng sẽ mất, tư chất tốt đến mấy thì cũng có tác dụng gì nữa?

Lưu lão gia năm xưa đi theo sư phụ hành tẩu giang hồ, từng được một người bạn của sư phụ truyền thụ cho chút thuật xem tướng. Mấy chục năm nay, Lưu Vận Tiêu dùng thuật xem tướng này xem cho người khác chưa

thấy sai bao giờ, bốn năm trước ông đã nhìn thấu tướng mạo của Tần Phong, cho nên mới từ chối không dạy võ cho cậu bé.

- Ba, ba học thuật xem tướng từ bao giờ vậy? Thứ đó có đáng tin không?

Sau khi nghe những lời của cha, Lưu Gia Thành không khỏi cảm thấy nghi ngờ, thuật xem tướng này tuy không phải vô căn cứ nhưng chỉ vào điều này mà vứt bỏ đi một cây mầm tốt thì không phải quá hồ đồ hay sao?

- Con thì biết cái gì, cho dù nó không có tướng mạo yêu thì ta cũng sẽ không nhận làm đồ đệ.

Lưu lão gia tức giận trừng mắt nhìn con trai một cái, suy nghĩ một chút nói với Tần Phong:

- Con còn nhỏ tuổi, nhưng trên người lộ khí ngất trời, chắc đã từng trải qua biến cố rất lớn, người luyện võ có tôn chỉ là tu đức cường thân, con có thể làm được không? Nếu như có thể làm được thì ta có thể nhận con làm bát cực môn hạ.

- Ba, ba nói gì thế?

Những lời của cha mình Lưu lão nhị nghe rất rõ, không khỏi há miệng, nhìn về phía cha mình với vẻ không thể tin nổi.

Phải biết rằng Lưu lão gia đi ra từ mưa bom bão đạn, người chết trong tay ông e rằng không đếm nổi, hơn nữa giang hồ ở thời điểm trước giải phóng, người luyện võ tranh giành vô cùng tàn nhẫn, một lời không hợp là có thể chia sinh tử rồi, đâu có giống như những gì cha mình nói?

Cho nên Lưu Gia Thành dù thế nào cũng không thể tin được, những lời như tu đức cường thân gì gì đó không ngờ lại được nói ra từ miệng cha mình. Đây quả thực là chuyện giống như hổ ăn cỏ vậy.

- Câm miệng cho ta, con tưởng rằng mình đã thực sự hiểu được võ đức hay sao?

Lưu lão gia quát lớn, khiến cho Lưu Gia Thành sợ hãi câm miệng lại.

- Tuy rằng năm xưa Lý sư phụ cả đời chưa từng bị đánh bại, ra tay tàn nhẫn, nhưng điều đó là đặc điểm của thời đại, đương trường không nhượng bộ, nhắc tay không lưu tình, Lý sư phụ công phu quá lớn, ra tay địch phải chết cũng là chuyện không tránh được.

Ánh mắt Lưu Vận Tiêu chuyển sang Tần Phong, tiếp tục nói:

- Nhưng Lý sư phụ tuân thủ quy củ của võ lâm, không bao giờ đánh lén không bao giờ ám sát ai cả, đây chính là phẩm đức của võ sĩ, Tần Phong con có thể làm được không?

- Lưu gia gia, con không làm được.

Nhìn ánh mắt trong suốt của ông cụ, Tần Phong đau khổ lắc đầu, sở dĩ bốn năm nay cậu lén học võ là để báo thù cho cha mẹ, cho dù phải dùng thủ đoạn tồi tệ nào thì cậu cũng không thể bỏ qua được.

- Thôi được rồi, ta không có bản lĩnh cải mệnh nghịch thiên cho con, con hãy đi đi.

Lưu lão gia thở dài, vị cao nhân xem tướng năm xưa cũng không dám cải mệnh nghịch thiên cho người khác, chỉ dựa vào chút công phu kia, muốn giúp Tần Phong cũng không thể được..

Chương 4: Bù Đắp

Lưu lão gia năm nay đã 84 tuổi, cả đời đã trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, không phải ông sợ cái mệnh nghịch thiên cho người khác sẽ bị giảm thọ. Chẳng qua là thuật pháp đó, cho dù là vị cao nhân xem tướng kia cũng không thể thi triển được, Lưu lão gia cho dù muốn giúp Tần Phong cũng không thể làm được.

- Ba, cứ để thằng bé đi như vậy sao?

Sau khi nghe thấy lời nói của cha, Lưu lão nhị không khỏi sửng sốt. Bát cực quyền của Lưu gia được truyền thừa từ Thần thương Lý Thư Văn nhất mạch, có thể nói là Bát cực quyền pháp chính tông, nếu Tần Phong không thể tu ra nội kinh chỉ học chút kỹ năng thì cũng chẳng vấn đề gì. Nhưng đằng này Tần Phong đã tu ra nội kinh, nếu không nhận làm môn hạ thì cũng phải dựa theo quy tắc của giang hồ là thu hồi lại công phu trên người Tần Phong.

- Lão nhị, giờ người chịu học võ đã không còn nhiều lắm không cần phải hẹp hòi như vậy.

Lưu lão gia đương nhiên biết tâm tư của con mình, lập tức lắc đầu nói:

- Năm xưa Dương Lộ Thiên học lén Trần Trường Hưng, còn lưu truyền giai thoại đến giờ, sư tổ của con thu nhận đồ đệ càng không hỏi xuất thân, chẳng lẽ ta lại không được hay sao?

- Ba, con sai rồi.

Bị cha giáo huấn, Lưu Gia Thành không nói được gì, vì đoạn điển cố mà cha nói, người trên giang hồ hầu như đều biết cả.

Dương Lộ Thiên là người sáng lập của Dương Thị thái cực, từ nhỏ đã mê võ, vì nhà nghèo, để có cơm ăn đã phải làm việc ở một nhà thuốc Đông y tên là “ Thái Hòa Đường”.

Nhà thuốc này là do Dự Nam Tiêu Ôn Trần Đức Hồ mở, Trần thấy Dương là người chăm chỉ thật thà, lại thông minh cho nên liền cử Dương đến Dự Nam làm công.

Đúng lúc gặp được Thái Cực tông sư Trần Trường Hưng mượn nhà của Trần Đức Hồ dạy đồ đệ, rất có tâm muốn bá sư học nghệ nhưng vì việc nhiều hai nữa là sợ Trần không nhận mình. Tuy ông hiểu cấm kỵ trong giang hồ nhưng vì quá đam mê cho nên hàng ngày vẫn thường học lén.

Về sau việc làm của Dương Lộ Thiên bị Trần Trường Hưng phát hiện, thấy người này có tố chất hơn người không những không trách tội mà còn gạt điều cấm kỵ trong giang hồ sang một bên, hàng ngày dạy Thái Cực Quyền vào những lúc rảnh rỗi cho Dương Lộ Thiên, chính vì vậy mới tạo ra nhất đại Thái Cực tông sư Dương Lộ Thiên.

- Con cảm ơn Lưu gia gia, Lưu sư phụ.

Nghe thấy Lưu lão gia cho mình đi, Tần Phong cố kìm nén cảm giác thất vọng trong lòng, cúi chào hai người rồi bước đi ra ngoài.

Còn về Lưu lão gia nói cậu có tướng tảo yêu, thì Tần Phong không hiểu lắm, cho dù nghe hiểu cũng không để trong lòng, một mình nuôi em năm năm nay cậu đã không còn sợ hãi thiên địa quỷ thần nữa rồi.

Lúc Tần Phong sắp bước ra sân, Lưu lão gia bỗng nhiên nói:

- Cậu bé, về sau cứ đến đây nhé, trong nhà không thiếu cơm một người đâu.

- Lưu gia gia, con còn một đứa em gái nữa mà.

Tần Phong lắc lắc đầu, không nhận ý tốt của Lưu lão gia.

- Thằng bé ngốc này, đưa cả em đến thì có làm sao.

Lưu lão gia thở dài, ông đã biết tình cảnh Tần Phong từ lâu, chẳng qua vì tướng mạo của cậu khác người thường cho nên vẫn chưa ra tay tương trợ, nhưng bây giờ thì khác rồi.

- Con cảm ơn Lưu gia gia.

Nghe được những lời này của Lưu lão gia, Tần Phong đột nhiên đứng lại, thân thể gầy nhỏ run rẩy, đối với sự trợ giúp của ông, cậu có thể không nhận nhưng nếu có thể khiến em gái mình có một cuộc sống yên ổn hơn thì cậu có thể đồng ý bất cứ chuyện gì.

Chậm rãi xoay người lại, Tần Phong quỳ xuống trước mặt Lưu lão gia, cung kính vái lạy, sau đó mới đứng dậy bước đi.

Sau khi Tần Phong đi khỏi, Lưu Gia Thành nhìn cha một cái, nói:

- Ba, con thấy thằng bé này cũng là người trọng tình trọng nghĩa, sao ba không muốn nhận nó làm đồ đệ?

- Con biết cái gì?

Lưu lão gia khoát tay nói:

- Thằng bé này có căn cốt vô cùng kỳ dị, nếu có thể vượt qua được kiếp nạn lớn này không trở thành thánh nhân thì cũng thành loạn thế kiêu hùng, tuy nhiên ta nghĩ khả năng thứ hai sẽ lớn hơn.

Lưu Vận Tiêu cả đời lưu lạc, đến già mới xem như lá rụng về cội, ông cũng không muốn con cháu của mình giống như vậy, cho dù tư chất của Tần Phong có tốt đến đâu thì ông cũng không muốn liên lụy quá sâu.

Tuy nhiên người già vẫn thường có thiện tâm, ông nhìn thấy anh em Tần Phong đáng thương, nếu như có một ngày Tần Phong thật sự phải gánh chịu kiếp nạn thì ông cũng muốn giúp cô bé kia một phen, đón về Lưu gia nuôi.

- Từ nay về sau không phải để em ở nhà một mình nữa rồi...

Tuy rằng không thể bán thành sư nhưng Tần Phong cũng rất vui vẻ, không phải vì hai anh em cậu sẽ có cơm để ăn mà là từ nay về sau cậu không phải bỏ em gái ở nhà một mình để đi học võ lén nữa.

Phải biết rằng, thời gian trước nếu như không có Đại Hoàng bảo vệ thì một kẻ thần kinh không bình thường đã xông vào phòng rồi, điều này khiến cho cậu luôn luôn lo lắng.

- A Phong, chờ mình một chút.

Tần Phong đang sốt ruột chạy về thì chợt nghe thấy tiếng Lưu Tử Mặc gọi lại, cậu đứng lại, vẻ mặt tươi cười.

Kể từ khi gia đình gặp biến cố, một Tần Phong hoạt bát nhanh nhẹn liền trở nên ít nói hẳn, ngoài em gái ra cậu không có một người bạn nào, tuy nhiên sau khi đến Thương Châu, cậu đã có được một người bạn rất tốt đó là Lưu Tử Mặc.

Đó là một buổi chiều cách đây ba năm, Tần Phong cùng em gái đi nhặt rác về thì bị một đám lớn hơn ngăn lại, sau đó cùng gọi hai anh em họ là đồ nhặt rác.

Lúc đó Tần Phong cũng đã học lén võ được một thời gian, tuy nhỏ con hơn nhưng đám tiểu tử này không phải là đối thủ của cậu, tuy nhiên Tần

Phong đặt sự cười nhạo này ở trong lòng, dặt tay em gái chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc đó, đúng lúc Lưu Tử Mặc xuất hiện, từ nhỏ cậu đã học võ rồi, cho nên công phu giỏi hơn Tần Phong nhiều, chỉ trong chốc lát đã khiến cho đám tiểu tử kia phải tè ra cả quần.

Không biết có phải vì sự giáo dục khác nhau hay không mà Lưu Tử Mặc không hề xem thường Tần Phong, ngược lại cậu còn vô cùng khâm phục Tần Phong, đem bí quyết của Bát cực quyền dạy cho Tần Phong, hai người bởi vậy mà trở thành bạn bè tốt của nhau.

- Tử Mặc, cảm ơn cậu nhé.

Tần Phong nói. Sau đó nói tiếp:

- Ngày mai mình còn đưa em gái đến mà, cậu phải đuổi theo làm gì?

- Ngày mai là ngày mai, hôm nay có chuyện của hôm nay.

Là một tiểu bối được cưng chiều trong nhà, Lưu Tử Mặc bình thường vẫn sống rất quy củ, nhưng trước mặt bạn tốt thì cậu tỏ ra tùy tiện hơn, liền móc ra một vật trong túi, nói:

- A Phong, cái này cho cậu đấy.

- Tiền à? Cho mình tiền làm gì?

Dưới ánh đèn đường mờ ảo nhưng Tần Phong vẫn thấy rõ đó là tờ tiền 10 tệ, sắc mặt cậu trở nên khó coi, lắc đầu nói:

- Cậu quen mình lâu như vậy rồi chẳng lẽ không biết tính mình hay sao?

Khi cha mẹ còn sống, Tần Phong thường được cha dạy rằng: “Đỗ mồ hôi của mình, ăn cơm của mình làm ra, dựa vào trời, dựa vào đất, dựa vào cha mẹ không phải là một người đàn ông tốt”

Sau khi cha mẹ qua đời, cuộc sống của Tần Phong tuy rằng có quẩn bách nhưng chưa bao giờ cậu quên lời dạy của cha, chưa bao giờ cậu nhận ân huệ của người khác một cách vô duyên vô cớ cả.

Nếu không phải nhận ra em gái mình càng ngày càng lớn, nếu không đến trường sẽ bị chậm trễ thì e rằng Tần Phong cũng sẽ không nhận ân huệ của Lưu lão gia.

Cho nên nhìn thấy tiền của Lưu Tử Mặc, Tần Phong liền thay đổi sắc mặt, nếu đây không phải là người bạn tốt của mình thì e rằng cậu đã xoay người bỏ đi rồi.

- Mình còn không biết tính tình của cậu nữa sao.

Nhìn thấy Tần Phong như vậy, Lưu Tử Mặc cười cười, nói:

- Đây là 200 tệ, đừng nhìn mình, mình cũng không có nhiều tiền như vậy cho cậu đâu, là của ông nội đưa cho cậu, ông nói rằng cậu đáng được nhận.

- Đáng được nhận?

Tần Phong cảm thấy khó hiểu.

- Mình làm gì mà ông cho mình nhiều tiền như vậy?

Ở thời điểm năm 1992, tiền lương của công nhân đường sắt cũng chỉ được dưới 100 tệ một tháng, một bữa tiệc rượu bình thường cũng chỉ đến bốn năm tệ, 200 tệ này đối với Tần Phong mà nói là một con số lớn khủng khiếp.

- Còn nhớ cậu đã từng cho mình cái lọ thuốc hít kia không?

Lưu Tử Mặc đặc ý nói:

- A Phong, đó chính là bảo bối, nghe ông nội nói đó là “Cổ nguyệt hiên”, nói không chừng đã được vua Càn Long dùng qua ấy chứ.

- Từ từ, để mình nhớ lại đã...

Tần Phong giống như đã hiểu ra.

- Ý cậu là chiếc lọ thủy tinh bên trong có hình vẽ trong suốt đó hả?

Hơn một tháng trước, Tần Phong có nhặt được một chiếc lọ thủy tinh, sau khi rửa sạch phát hiện bên trong có hình vẽ, vô cùng tinh xảo.

Lọ thủy tinh này không đáng tiền, cậu không bán đi mà tặng cho Tử Mặc.

Thấy Tần Phong đã nghĩ ra, Lưu Tử Mặc gật đầu lia lịa nói:

- Đúng rồi, chính là cái đó, A Phong, ông mình nói đó là bảo bối, nếu không phải miệng bình có chút không trọn vẹn thì có thể đổi được nhà đấy.

- Đáng giá như vậy sao?

Tần Phong nghe vậy có chút há hốc miệng, cho dù là ở quê thì một căn nhà cũng có giá vài ngàn tệ, chiếc lọ thủy tinh này đáng giá như vậy sao?

- Cậu biết cái gì, đó gọi là cổ vật, không phải là bán theo cân như giấy vụn đâu.

Lưu Tử Mặc vừa nói vừa nhét tiền vào tay Tần Phong, nói:

- Ông nội mình nói, cậu cầm nhiều tiền không tốt, về sau hai anh em cậu còn đến ăn ở tại nhà mình, xem như số tiền còn lại là để bù vào đó.

Chương 5: Thay Đổi

- Ăn ở tại nhà cậu?

Tần Phong nghe vậy liền trở nên trầm mặc, một lúc sau mới lắc đầu nói:

- Tử Mặc, cho dù vật đó giá trị đến đâu thì cũng là quà mình tặng cho cậu rồi, tiền này...mình không thể nhận được.

- Tần Phong, sao cậu cố chấp thế nhỉ, đừng nói bây giờ cậu không có khả năng tặng quà có giá trị cho mình, mà có đi chẳng nữa thì mình nhận cũng sẽ cảm thấy không yên lòng, cậu đừng bướng bỉnh như vậy nữa, tiền này cậu phải nhận.

Nghe những lời của Tần Phong, Lưu Tử Mặc có chút dở khóc dở cười, người bạn này cái gì cũng tốt, duy chỉ có lòng tự trọng quá cao mà thôi.

- Cậu nói cũng đúng, được rồi, tiền này mình nhận, nhưng mình chỉ nhận một nửa thôi, còn lại cậu giúp mình đem trả lại cho ông nội nhé.

Tần Phong nghĩ một chút, liền nhận nửa số tiền, còn lại nhét vào tay Lưu Tử Mặc nói:

- Ăn cơm ở nhà cậu không vấn đề gì, nhưng mình và em gái sẽ không ở đó đâu, còn nữa, mình muốn Lưu gia gia sẽ dạy mình cách phân biệt đồ cổ, số tiền này coi như là học phí nhé.

Quan hệ giữa Tần Phong và những đứa trẻ kia không tốt lắm, cậu cũng không muốn em gái bị người khác coi thường, cho nên không muốn ở lại Lưu gia.

Ngoài ra còn một nguyên nhân quan trọng khác, đó là mỗi khi nhìn thấy các bậc cha mẹ cưng chiều con cái mình, trong lòng Tần Phong luôn cảm thấy chạnh lòng và có một cảm giác đau xót khó nói thành lời.

Còn cách nhận biết đồ cổ, Tần Phong thật sự muốn học, bởi vì chiếc lọ thủy tinh cũ kỹ kia mà được nhiều tiền như vậy, quả thật khiến cho cậu cảm thấy khiếp sợ, cậu không muốn vì sự thiếu hiểu biết của mình mà sau này sẽ phải tiếc nuối.

- Cậu đúng là một quái thai, học thứ đó để làm gì?

Lưu Tử Mặc trừng mắt nhìn Tần Phong một hồi lâu, lắc đầu nói:

- Mình không dám đảm bảo đâu, cậu cứ cầm tiền đi, ngày mai tự mình nói chuyện với ông nội.

Tuy rằng cái tên nghe rất văn nhã, nhưng Lưu Tử Mặc vẫn ghét văn thích võ, thân công phu cũng là lợi hại hơn Tần Phong một bậc, đó cũng là nguyên nhân khiến Lưu lão gia luôn mang theo cậu bên mình, chính là vì muốn truyền lại y bát cho cậu.

- Được, ngày mai mình sẽ nói chuyện với Lưu gia gia.

Tần Phong gật đầu, sau đó nói tiếp:

- Thôi mình phải về rồi, hôm nào mình dẫn cậu đi bắt dế mèn nhé, ở vườn ốt nhà ông Lý xuất hiện một 'đại tướng quân', tuy nhiên nó chạy mất rồi.

- Được, cậu đừng quên nhé.

Nghe thấy Tần Phong nói vậy, Lưu Tử Mặc mặt mày hớn hờ, nếu không phải Tần Phong còn phải về với em thì có lẽ cậu đã kéo Tần Phong đi bắt dế luôn rồi.

Tạm biệt Lưu Tử Mặc xong, Tần Phong liền trở về “căn nhà” bên cạnh đường sắt của mình, con chó Đại Hoàng vốn đang nằm im, khi thấy Tần Phong về liền đứng dậy ngoáy đuôi mừng cuống quít.

Tục ngữ nói “chó biết căn người thường không sủa”, con chó Đại Hoàng này được anh em Tần Phong nuôi từ nhỏ, tuy là chó địa phương nhưng lại rất dữ, ngay cả con chó săn ở trường võ khi gặp nó cũng phải cụp đuôi chạy trốn.

Mấy hôm trước có một kẻ dở tinh dở điên định xông vào đây, nếu như không phải Tần Phong về kịp thời mà ngăn lại thì e rằng Đại Hoàng đã cắn chết người đó rồi.

Vuốt vuốt bộ lông mượt mà của Đại Hoàng, Tần Phong nhẹ nhàng đẩy cửa phòng đi vào, ngọn nến trên bàn đã sắp cháy hết.

Đắp lại chăn cho em gái, Tần Phong cũng ngủ luôn, từ trận biến cố cách đây năm năm, cậu không bao giờ cởi quần áo rồi mới đi ngủ.

...

- Tần Gia, nếu em nghe lời thì anh sẽ không cần em nữa đâu.

Đứng ở cổng trường tiểu học Đường sắt, Tần Phong cau mày. Tuy rằng hôm nay hai anh em đều mặc quần áo cũ nhưng trông rất sạch sẽ, cho dù là người thường xuyên gặp cũng không nhận ra đây là hai anh em Tần Phong.

Sự cứng đầu của cô bé, Tần Phong đã đoán trước được.

Ở thời điểm cậu đưa em đến trường đăng ký, Tần Gia đã được anh trai dạy cho đến chương trình lớp 4, nhưng lại giả ngây giả dại trước mặt thầy cô giáo, ngay cả bài kiểm tra đơn giản nhất khi nhập trường cũng không vượt qua.

- Anh trai xấu, nếu anh không cần Gia Gia nữa thì chẳng còn ai thương Gia Gia nữa đâu.

Nghe thấy những lời của Tần Phong, cô bé liền mếu máo rồi khóc òa lên.

- Gia Gia không cần đến trường, Gia Gia muốn ở cùng anh cơ.

Đối với Tần Gia mà nói, ký ức của cô bé đối với thế giới này không phải tốt đẹp, ngoài anh trai mình ra, những gì cô bé nhận được từ những người xung quanh là sự coi thường và cười nhạo, tuy rằng cô bé không hận những người đó nhưng Tần Gia không thể tự thuyết phục mình hàng ngày đi học cùng họ được.

- Được rồi, Gia Gia đừng khóc nữa, là anh không đúng, thôi được rồi không đi học thì không đi học.

Nhìn thấy em gái khóc òa lên, trong lòng Tần Phong cảm thấy đau đớn vô cùng, mỗi lần em gái khóc Tần Phong đều sẽ thỏa hiệp.

Tuy nhiên Tần Phong vẫn có vài phần tức giận, bởi vì cầm tiền Lưu Tử Mặc đưa ngày hôm qua, cậu đã chuẩn bị lên thị trấn để làm hộ khẩu cho mình và em gái, chỉ cần 18 tệ là đủ rồi.

Làm hộ khẩu, em gái được đi học, Tần Phong cũng tính sẽ đi học một nghề gì đó, từ nay về sau sẽ không bị mọi người ở đây khinh thường nữa, nhưng em gái lại không hiểu được sự khổ tâm của mình.

- Anh nói giữ lời nhé?

Tần Gia nói.

- Giữ lời, đừng khóc nữa, anh đưa em đến nhà anh Tử Mặc chơi nhé.

Tần Phong bất đắc dĩ cười khổ, cho dù biết em gái giả vờ nhưng cậu không nhẫn tâm đi quản giáo người thân duy nhất của mình.

- Gia Gia là ngoan nhất.

Nghe anh trai nói vậy, cô bé liền cười lên vui sướng, ánh mắt lộ ra vẻ lém lỉnh khiến Tần Phong không thể trừng phạt được.

- Thôi được rồi, nếu không thích học thì thôi, đợi chúng ta học được cách nhận biết đồ cổ buôn bán có tiền rồi, thì cũng chẳng có ai khinh thường chúng ta nữa.

Lắc lắc đầu, Tần Phong dắt tay em gái đi thẳng đến Lưu gia.

Chuyện đồ cổ này thật sự có sức hấp dẫn đối với Tần Phong, cậu quyết định tạm hoãn việc làm hộ khẩu, dùng số tiền này làm vốn, đổi việc đi nhặt phế liệu thành thu mua phế liệu, cho dù một tháng mới kiếm được một vật đáng tiền thì cũng còn hơn đi nhặt phế liệu nhiều.

Lưu lão gia lên tiếng, lại có sự chiếu cố của Lưu Tử Mặc, những kẻ vốn không ưa anh em Tần Phong cũng không thể làm được gì, đưa em gái đi ăn cơm xong, Tần Phong được Lưu lão gia gọi vào phòng.

- Cậu bé, con thật sự muốn học cách nhận biết đồ cổ sao?

Đối với Tần Phong, Lưu Vận Tiêu vẫn rất có hảo cảm, chẳng qua là ông đã nhìn thấy trên người Tần Phong có lệ khí tận trời, mang tướng đoán mệnh chết non cho nên theo bản năng ông không muốn liên lụy quá sâu.

- Lưu gia gia, đúng vậy ạ, 100 tệ này là học phí của con.

Tần Phong chân thành gật đầu, đem 10 tờ 10 tệ đặt trước mặt Lưu lão gia, cậu là người rất nhạy cảm, trong lòng mơ hồ có thể cảm giác được tâm tư của Lưu lão gia.

- Tiền thì thôi, cho con 200 tệ đã là ít rồi, không cần trả ta đâu.

Lưu lão gia khoát tay, ở Đài Loan ông vẫn còn sản nghiệp, do người con thứ ba quản lý, tuy rằng chưa phải phú hào nhưng cũng là người có tiền.

- Con là đứa trẻ thông minh, hiểu được đạo lý cho cá không bằng dạy cho cách kiếm được cá, thiên hạ này thái bình, thị trường đồ cổ sẽ càng đi lên.

Nhìn Tần Phong, ông cụ tán dương, sau đó nói tiếp:

- Sư phụ dắt vào cửa, tu hành được hay không là do bản thân mình, ở chỗ của ta, con chỉ có thể nhìn, không được hỏi, con có làm được không?

Yêu cầu chỉ nhìn không hỏi, chứng tỏ Lưu lão gia cũng đã động tâm tư, nếu Tần Phong có thể tránh được kiếp mệnh này thì ông sẽ nhận làm đồ đệ, còn nếu không thì mọi chuyện khỏi cần nói nữa.

Tần Phong gật đầu nói:

- Được ạ, Lưu gia gia, ông cứ yên tâm, con sẽ không mang lại phiền phức cho ông đâu.

- Được, hôm nay ta nói cho con một chút về lọ thuốc hít này, đây là bảo bối, năm xưa ta cũng có một cái do cung đình chế tạo, tuy nhiên không biết ném ở đâu mất rồi...

Lúc Lý Thư Văn ở Đài Loan, đã từng được làm huấn luyện viên võ thuật cho phủ tổng thống, được tiếp xúc với không ít đồ cổ, kiến thức vô cùng thâm hậu.

Thời điểm năm 1992 ở nội địa, những người cất giữ đồ cổ cũng không nhiều lắm, đừng nói đến một thị trấn hẻo lánh như ở đây. Lưu Vận Tiêu

bình thường cũng không thấy người trao đổi, cũng cảm thấy rất buồn bực, lúc này gặp thời điểm ông nói một cách say sưa.

Nói suốt hai ba tiếng đồng hồ, khiến cho miệng lưỡi Lưu Vận Tiêu khô lại, tuy nhiên Tần Phong rất chăm chú nghe, thỉnh thoảng cũng nói lời ‘nịnh bợ’, khiến cho ông cụ rất thoải mái.

Những lời nói có sách mach có chứng của Lưu lão gia khiến hai mắt Tần Phong sáng lên, cậu không thể hiểu được một chiếc lọ thủy tinh nhỏ mà cũng tỉ mỉ như vậy.

- Được rồi, ngày mai sẽ nói cho con về tranh chữ, giờ đi tìm Tử Mặc đi.

Nhìn thời gian đã không còn sớm nữa, đến giờ bọn trẻ học võ rồi, Lưu lão gia dừng lại, tuy nhiên khi Tần Phong ra khỏi cửa, ông gọi lại dặn dò thêm:

- Thời gian con ở đây đừng có chạy lung tung nhé, càng không được đi đánh nhau với ai, nếu như ta biết là sẽ cấm cửa con đó.

Tuy biết thuật xem tướng nhưng Lưu Vận Tiêu không thể làm gì được, ông có thể nhìn ra Tần Phong trong vòng 1 năm rưỡi này sẽ gặp một kiếp nạn lớn, nếu không có cách nào hóa giải thì chỉ có thể dặn dò Tần Phong được như vậy mà thôi.

- Lưu gia gia, con biết rồi ạ.

Tần Phong gật đầu đồng ý, cao hứng chạy ra ngoài phòng, những kiến thức hôm nay Lưu lão gia truyền thụ cho cậu giống như đã mở cho cậu một cánh cửa, để giúp cậu bước vào một thế giới mới mà trước giờ cậu chưa từng biết đến.

Có sự chiếu cố của Lưu lão gia, cuộc sống của hai anh em Tần Phong cũng đã có được sự thay đổi rất lớn.

Từ hai người hàng ngày vui mình trong các đồng rác để nhặt phế liệu giờ đổi thành đi khắp hang cùng ngõ hẻm, thu mua đồng nát, giấy vụn, buổi tối ở Lưu gia tập luyện võ nghệ.

Tần Phong vốn đang ở thời kỳ dạy thì, giờ được ăn uống được đảm bảo, chưa đến nửa năm, một cậu bé 13 tuổi gầy nhom ngày nào giờ đã cao gần 1m70, trên người cũng đã xuất hiện cơ bắp.

Chương 6: Qua Đời

- Tử Mặc, sức khỏe Lưu gia gia như thế nào rồi?

Đi theo Lưu lão gia học kiến thức về đồ cổ hơn nửa năm, thời tiết cũng dần trở nên lạnh hơn, mấy ngày cuối cùng của năm trước Lưu lão gia vốn sức khỏe đã yếu nhiều bỗng đổ bệnh.

Biến cố bất thành linh, khiến cho không khí năm mới của Lưu gia trở nên nặng nề, cha của Lưu Tử Mặc cũng từ Đài Loan về, bởi vì lần này lão gia ngã bệnh rất nặng, e rằng đại hạn thật sự đã đến rồi.

Tuy rằng không thể cùng lão gia luận chuyện nữa nhưng Tần Phong ngày ngày vẫn đến thăm Lưu lão gia, trong đáy lòng cậu đã coi Lưu lão gia là sư phụ của mình rồi.

Có những lúc bị thầy thuốc từ chối cho vào, Tần Phong bất chấp trời lạnh cứ đứng ở cửa, sợ rằng lão gia ra đi mình không hay biết, chính điều này khiến mọi người trong Lưu gia càng có hảo cảm đối với cậu hơn.

- A Phong, e rằng ông nội không qua được rồi, ông đã không còn nhận ra ai được nữa.

Hai mắt Lưu Tử Mặc đỏ hoe, hiển nhiên là vừa mới khóc, từ nhỏ đến giờ đi theo ông nội, tình cảm của cậu đối với ông trở nên rất sâu đậm, cậu vẫn chưa thể chấp nhận được việc một người oai phong lẫm liệt như ông nội giờ lại trở nên như vậy.

- Tử Mặc, đừng đau lòng nữa, nói không chừng ông sẽ khỏe lên thôi.

Tần Phong vỗ vai bạn, an ủi một câu, ngay cả mình cũng nhịn không được nghẹn ngào lên, từ khi gia đình gặp biến cố đến giờ, chỉ với Lưu lão gia là cậu cảm thấy được tình cảm giống như một người thân của mình.

Đứng nhìn Lưu lão gia sắp ra đi, Tần Phong không thể xóa đi vẻ lo lắng hiện trên khuôn mặt mình.

- Ba, ba tỉnh rồi à? Cảm giác có đỡ chút nào không ạ?

Đúng lúc Tần Phong và Lưu Tử Mặc nói chuyện, trong phòng truyền đến những tiếng gọi dồn dập, Lưu Tử Mặc sững sốt một chút, vội vàng chạy vào trong phòng, Tần Phong cũng đi theo cậu.

- Khụ khụ...

Ông cụ nằm trên giường ho khan một hồi lâu, một ngụm máu phun ra, vẻ mặt dường như đã tỉnh lại, gian nan nhìn mọi người một cái, nhẹ giọng nói:

- Ngay cả tướng quân cũng khó tránh khỏi chết trận, Lưu Vận Tiêu ta cả đời chìm nổi, có thể chết trên giường bệnh đã mà chuyện rất may mắn rồi.

Lưu Vận Tiêu đi theo sư phụ Lý Thư Văn, từ thời còn trẻ đã nổi tiếng khắp giang hồ, sau đó lại gia nhập quân lữ, mỗi lần chiến đấu đều rất ngoan cường.

Cho nên Lưu lão gia đã sớm thấu hiểu sinh tử, nhìn con cháu đứng trong sảnh đường, ông thật sự cảm thấy thỏa mãn. Phiêu bạt bao nhiêu năm trời, cuối cùng cũng được lá rụng về cội, ông không còn mong muốn nào hơn nữa.

- Ba, ba đừng nói thế mà, sức khỏe của ba càng ngày càng tốt hơn rồi.

Nhìn dáng vẻ của cha, mấy anh em Lưu gia không khỏi rơi lệ, họ hiểu đây có thể là chút sức lực cuối cùng của cha, e rằng khó mà qua được ngày hôm nay.

Sắc mặt Lưu lão gia trở nên trắng xám, đây là dấu hiệu của người sắp về cõi vĩnh hằng, anh em Lưu gia đều là những người kiến thức rộng, đương nhiên là có thể nhìn ra điều này.

- Không khỏe được nữa rồi, sức khỏe của ta thế nào ta biết chứ.

Lưu Vận Tiêu hít sâu một hơi, vẻ mặt trắng xám bỗng trở nên hơi ửng đỏ, tinh thần có vẻ cũng tốt hơn trước một chút, hai tay chống xuống giường, cố gắng ngồi lên.

- Ba, ba làm gì thế, mau nằm xuống đi ạ.

Nhìn thấy Lưu lão gia ngồi lên, mọi người nhất thời kinh hãi, ai cũng đi tới đầu giường, nhưng Lưu Tử Mặc thì vẫn đứng đó, nước mắt ròng ròng.

- Đều tản ra đi, trên đời này có ai bất tử đâu? Có gì mà khóc với lóc?

Lưu lão gia ánh mắt trừng lên, uy phong năm nào giống như lại được nổi lên, trong phòng nhất thời trở nên im lặng.

- Nghe kỹ cho ta, sản nghiệp ở Đài Loan do lão đại quản lý, lão nhị lão tam được nhận hoa hồng hàng năm, ừm, lão tam nhận nhiều hơn một chút, đây là phần của Tử Mặc...

Nhìn thấy con cháu đều thành thật, ông cụ bắt đầu dặn dò hậu sự, tuy rằng những người con trai của ông ai nấy đều rất hiếu thuận nghe lời, nhưng sau khi mình qua đời, khó đảm bảo chuyện tranh giành giữa các con, khiến thiên hạ chê cười.

Nhìn lướt qua mấy người con của mình, Lưu lão gia nói tiếp:

- Sản nghiệp của Bát Cực Môn do lão tam quản lý, đây không phải là nghề kiếm tiền, mỗi năm đều góp một chút vào đó, lão đại, con có hiểu không?

Năm đó Lưu Vận Tiêu đi theo đám tàn binh bại tướng đến Đài Loan, mang theo người con cả và con thứ ba đi cùng, chỉ để lại người con thứ hai, mà trong ba anh em ông là người có công phu tốt nhất.

- Ba, con hiểu rồi, ba cứ yên tâm, con nhất định sẽ làm theo lời ba dặn.

Người con cả của Lưu Vận Tiêu đã ngoài 60 tuổi, được sự hỗ trợ của cha, các mặt quan hệ ở Đài Loan cũng rất tốt, ông đã sớm bỏ võ để theo kinh doanh, ở Đài Loan cũng là một nhân vật có uy tín.

- Ừ, đừng để người ta chê cười.

Lưu lão gia gật đầu, xoay mặt về phía người con thứ hai nói:

- Lão nhị, sau này bát cực nhất mạng phải để cho Tử Mặc, nghe rõ chưa? Tuy nhiên phải để nó học văn hóa, một võ phu không thì không làm được gì đâu.

Lưu Vận Tiêu có ba người con trai, sáu người cháu, chắc cũng đã có một vài đứa, nhưng người luyện võ chăm chỉ nhất và có thành tích nhất cũng chỉ có một mình Lưu Tử Mặc, ông biết đây là truyền nhân đời thứ ba trong nhất mạch của mình.

- Vâng thưa ba, con sẽ dạy dỗ Tử Mặc cẩn thận.

Lưu lão giat cung kính nói.

- Ông nội, con không muốn ông chết, con không muốn ông chết.

Lưu Tử Mặc dù có chín chẵn đến mấy thì giờ cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ hơn 10 tuổi, lúc này rất cuộc nhẹn không được, đẩy mọi người ra đi đến

khóc quỳ trước mặt ông nội.

- Con ngốc ạ, ai mà không phải chết chứ, ông nội con cả đời tung hoành bốn biển, cuộc đời như vậy là đáng giá lắm rồi.

Lưu Vận Tiêu mỉm cười nói, bỗng nhiên ánh mắt chuyển sang Tần Phong lúc này đang đứng phía sau đám con cháu.

- Con à, khoảng cách với ứng kiếp không còn xa nữa rồi...không biết con có thể vượt qua được kiếp nạn này không?

Nhìn Tần Phong, vẻ mặt Lưu Vận Tiêu tràn đầy vẻ tiếc nuối, đang định nói thêm thì ngực bỗng nhiên căng lại, rồi nôn ra một ngụm máu tươi, khiến cho vạt áo của ông biến thành màu đỏ.

- Lão...lão đại, giúp...giúp...

Lưu lão gia nắm chặt tay người con cả, câu nói cuối cùng còn chưa dứt, hai mắt lập tức trở nên lờ đờ, mất đi thần thái, đầu gục mạnh xuống, trên người không còn chút sức sống nào.

- Cha...

- Ông nội.

Khoảnh khắc Lưu lão gia đi về cõi tiên, trong phòng vang lên những tiếng khóc nghẹn ngào, tất cả mọi người quỳ xuống, vẻ đau thương bao trùm lấy cả đại viện Lưu gia.

Đối với cái chết của Lưu lão gia, mọi người thật ra đã có sự chuẩn bị từ sớm, đồ tang và hậu sự đã chuẩn bị xong, lúc này có người đi vvaof phát quần áo tang cho mọi người.

- Tử Mặc, đừng khóc nữa, bảo trọng...

Tần Phong đỡ Lưu Tử Mặc lên, giúp cậu mặc quần áo tang, trong mắt Tần Phong lúc này cũng ngấn lệ, đây là lần đầu tiên cậu khóc kể từ khi cha mẹ qua đời.

Sau khi Lưu lão gia tắt thở, tang lễ lập tức được chuẩn bị tiến hành, sau khi đưa mọi người ra khỏi phòng, có người đi vào tắm rửa thay áo liệm cho Lưu lão gia.

Lưu lão gia tuy rằng đã không ở nội địa mấy chục năm trời, nhưng uy danh của ông cũng để lại rộng khắp trên giang hồ, tang lễ của ông tự nhiên không thể làm rút gọn được.

Khi tin báo tang được truyền đi, cả thị trấn vốn yên bình này liền trở nên náo nhiệt, có rất nhiều người từ nơi khác đến.

Phát tang phải đợi bảy ngày, trong bảy ngày này các nhà nghỉ khách sạn trong thị trấn dường như đều chật cứng người, tam giáo cửu lưu rắc rối phức tạp, khiến cảnh sát ở đây cũng được một phen vất vả.

Mấy anh em Lưu gia phải đáp tạ người đến viếng, vừa phải tiếp đãi đồng đạo giang hồ, do đó vô cùng bận rộn, ngay cả một cậu nhóc như Lưu Tử Mặc cũng bị sai vặt.

Dưới tình huống này, Tần Phong chỉ có thể cố gắng hết sức, mỗi ngày đi vào Lưu gia, rót nước bưng trà cho khách, đến tối không có ai mới trở về nghỉ ngơi, thậm chí còn không có thời gian để chăm sóc em gái.

Lúc này Tần Phong mới biết được địa vị của Lưu lão gia trong giang hồ như thế nào, ngày đưa tang Lưu lão gia không chỉ có đồng đạo trong giang hồ mà còn có rất nhiều Hoa Kiều trở về cùng tiễn đưa.

Chỉ riêng xe đưa ma cũng đã có đến hơn ba trăm cái rồi, ước chừng có khoảng 1000 người tham gia tang lễ này, cảnh sát cũng được huy động tối đa để duy trì trật tự.

- A Phong, ngày mai mình sẽ đi cùng ba về Đài Loan, cậu phải bảo trọng nhé, mình sẽ quay lại nhanh thôi.

Sau khi lễ tang kết thúc, Lưu Tử Mặc tìm Tần Phong, tuy rằng Lưu lão gia trước khi lâm chung có để lại di chúc, nhưng bên phía luật sư vẫn còn một bản, ông yêu cầu đem một nửa phần tro cốt của mình rắc vào đầm Nhật Nguyệt ở Đài Loan.

Đó cũng là một việc lớn, con cháu Lưu gia đều phải tham gia, cho nên sau khi đám tang ở đại lục kết thúc, bọn họ phải lập tức đi Đài Loan, ở đó cũng có rất nhiều bạn bè thân hữu, vì nhiều nguyên nhân không thể đến đại lục tham dự lễ tang được.

- A Phong, chút tiền này cậu cầm lấy đi, trước khi ông nội qua đời có dặn mình phải chăm sóc cậu, nhưng ông nói chưa xong thì đã...

Lưu Tử Mặc nhét một tập tiền vào túi Tần Phong, ngày Lưu lão gia qua đời mấy câu cuối cùng của ông đương nhiên là có ý này.

Tuy nhiên mấy ngày nay mấy vị trưởng bối của Lưu gia đều bận tối mắt, không có thời gian để ngủ một giấc yên ổn, cho nên mọi người cũng quên mất Tần Phong, chỉ có Lưu Tử Mặc là còn nhớ trong lòng.

Nhìn thấy Tần Phong muốn từ chối, Lưu Tử Mặc vội nói:

- A Phong, cậu đừng từ chối, đi mua một chiếc xe ba bánh, mỗi ngày cậu cũng có thể thu mua được nhiều hơn, coi như mình cho cậu mượn là được mà.

- Được, Tử Mặc, cảm ơn cậu.

Tần Phong cũng không từ chối nữa, nhận số tiền này, hàng ngày cậu phải đẩy chiếc xe rách nát đi thu mua phế phẩm, tuy rằng không đi đâu xa nhưng có xe ba bánh sẽ tiện lợi hơn rất nhiều.

Chương 7: Hạ Cửu Lưu

Trong một phòng ở nhà khách đường sắt gần nội thành, bốn người đàn ông đang uống rượu, đồ nhắm cũng rất đơn giản, chỉ là một đĩa lạc rang và một đĩa thịt đầu heo.

Nếu như ở ngày xưa, một người như vậy xuất hiện ở thị trấn nhỏ chắc chắn rất chói mắt, bởi vì dân cư lưu động ở thị trấn này rất ít, nếu có người lạ đến lập tức sẽ khiến mọi người chú ý.

Trong khoảng thời gian này, người từ khắp trong và ngoài nước đến dự tang lễ của Lưu Vận Tiêu không đến một ngàn thì cũng đến tám trăm, bốn người đàn ông này có lẽ cũng đến vì lý do đó.

- Lục Tử, chúng ta đến tham gia đám tang Lưu lão gia, cậu phải biết mình một chút, đừng gây chuyện ở chỗ này.

Người nhiều tuổi nhất chừng bốn mươi tuổi, sau khi uống cạn chén rượu liền nói:

- Lục Tử, hôm qua cậu đi tìm anh em nhà họ Tô làm gì vậy?

- Đại ca, không phải trước đây từng làm ăn với Tôn lão đại sao, giờ muốn đến thăm một chút, nếu không người ta cũng trách đúng không?

Ngồi đối diện với người trung niên là một người trẻ tuổi chừng 27 28 tuổi, người cao chừng 1m70, dáng vẻ gầy gò, trông khá xấu xí, đôi mắt đảo như rang lạc, khiến cho người ta có cảm giác phải đề phòng.

- Mà đây một bụng xấu xa, không có việc gì mà đến tìm họ sao?

Người trung niên rất hiểu bản tính của người thủ hạ này, nhìn thấy gã có vẻ không đúng, lập tức hỏi:

- Địa vị của Lưu lão gia trên giang hồ không phải là nhỏ, nếu để xảy ra chuyện sau này chúng ta cũng không dễ thờ đâu, mà phải chú ý một chút.

- Gì mà Lưu lão gia? Không phải năm xưa cũng phải chịu thất bại mà trốn sang Đài Loan đó sao?

Người trẻ tuổi tên Lục Tử bữu môi, tức giận nói:

- Lão già đó đã đi mấy chục năm rồi, không ngờ chết vẫn còn uy phong như vậy, bang phái của chúng ta hiện tại cũng có mấy trăm người nhỉ? Dựa vào cái gì mà những môn phái đó lại lạnh nhạt với chúng ta?

Xã hội này, cho tới bây giờ vẫn bị chia thành dăm bảy loại, trong giang hồ cũng không ngoại lệ,

Trong Thượng cửu lưu có Nhất lưu Phật Tổ Nhị lưu tiên, Tam lưu Hoàng đế Tứ lưu quan, Ngũ lưu Thiêu oa (xưởng rượu), Lục lưu đường (hiệu cầm đồ) Thất thương (thương nhân), Bát khách (chủ trang viên), Cửu trang điền (nông phu).

Có Thượng cửu lưu, tự nhiên cũng có Trung cửu lưu và Hạ cửu lưu.

Trung cửu lưu phân thành Nhất lưu cử tử Nhị lưu y, Tam lưu phong thủy (thầy địa lý) Tứ lưu phê (Phê bát tự, thầy bói), Ngũ lưu đan thanh (thi họa), Lục lưu tướng (tướng sĩ, thầy xem tướng), Thất tăng Bát đạo Cửu cầm kỳ (Văn nhân).

Hạ cửu lưu còn lại là Nhất lưu vu Nhị lưu xướng, Tam lưu đại thần (thầy cúng) Tứ lưu bang (phu canh), Ngũ thế đầu Lục thổi thủ (nhạc công, loa tượng), Thất hý tử Bát khiêu nhai (hành khất), Cửu mãi đường (người thổi đồ chơi bằng đường).

Trăm ngàn năm qua, địa vị trên giang hồ cũng được kéo dài từ thượng trung hạ chín ba hai bảy hàng, đương nhiên, tuy rằng chỉ có 27 hàng nhưng trên thực tế còn kéo dài rất nhiều.

Mấy người đang uống rượu này nhìn qua ăn mặc cũng khá chỉnh tề, thật ra cũng là người của Khất Nhi Môn ở một thành phố phía Nam, từ quần áo vá của bọn họ là có thể nhận ra thân phận của bọn họ.

Trời trung niên họ Hác, bộ dạng cũng là tai to mặt lớn, nhìn qua cũng khá hiền lành nhưng trên thực tế lại là lão đại của Khất Nhi bang ở thành phố phía Nam kia, khi giết người trên mặt còn mỉm cười, được người ta gọi là Tiểu Diện Hồ.

Còn người tên Lục Tử kia thì phụ trách việc thu thập đám trẻ con ở các nơi, thái độ làm người mắt cao hơn đầu hơn nữa lại vô cùng độc ác.

- Đại ca, ở nhà chúng ta là vua, cần gì đến đây để chui xuống bàn chân thối của lão già kia?

Lục Tử nốc tiếp một chén rượu, trên mặt lộ ra thần sắc bất bình, bọn họ từ xa đến phúng viếng Lưu lão gia, không ngờ Lưu gia lại không lạnh không nhạt như vậy, khiến cho Lục Tử cảm thấy rất khó chịu.

- Mà thì biết cái gì, lão già Lưu kia mặc dù ở Đài Loan mấy chục năm nhưng bạn bè rất nhiều, trong võ lâm từ Nam chí Bắc không ai dám không nể mặt ông ta.

Hác lão đại mặc dù đang mắng người, nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười.

- Phái của chúng ta trên giang hồ là không nói được thành lời, hơn nữa chuyện xấu đã làm không ít, lần này đến đây không mong thứ gì khác, chỉ cần có thể kết giao được với một số người thì sau này nói không chừng có thể dùng đến.

Khất Nhi Môn và Xướng Môn cũng có chút tương tự, tuy rằng lịch sử tồn tại khá lâu nhưng trước giờ không lên nổi mặt bàn, hơn nữa cũng thiếu vũ lực, trong tranh đấu thường người bị thiệt cuối cùng đều là bọn họ.

Cho nên Hác lão đại mới nhân cơ hội Lưu lão gia qua đời lần này đến phúng viếng, hơn nữa còn dâng lên tiền vàng mã xa xỉ, cũng chính là để kết thiện duyên với những người trong võ lâm này.

Tuy nhiên điều khiến Hác lão đại không ngờ tới chính là, Lưu gia nhận tiền nhưng không nể mặt bọn họ, ngày cuối cùng đưa tang cũng không thông báo cho bọn họ, tiệc rượu cuối cùng tự nhiên cũng không thể đến.

Bị người khác khinh bỉ như vậy, Hác lão đại dù lòng dạ có sâu hơn thì cũng không thể nén được lửa giận, vì vậy mới để cho thủ hạ mua chút đồ ăn về nhà khách uống rượu.

- Mẹ nó chứ, lão đại, em không phục, dựa vào cái gì mà đám đàn bà của Lan Hoa Môn lại được ngồi trong lễ đường, còn chúng ta phải ngồi ở đây uống rượu giải sầu?

Lục Tử bỗng nhiên vỗ bàn, ánh mắt đỏ bừng nói tiếp:

- Còn nữa, đám rách nát thì được liệt vào Ngoại Bát môn, còn chúng ta thì bị gạt ở bên ngoài, thế là thế nào chứ?

- Hả? Lục Tử, mày bé bé cái mồm được không, đừng có nói lung tung.

Lan Hoa Môn là một trong Ngoại bát môn của giang hồ, cũng chính là những người chúng ta hiểu là kỹ nữ, những cô gái này đều dựa vào nghề bán sắc để kiếm cơm, mặc dù là nghề bị mọi người khinh bỉ nhưng cũng là nghề không thể thiếu được.

Từ xưa đến nay, bất luận chính phủ chèn ép thế nào, bất luận thế nhân đánh giá thế nào, sản nghiệp của Lan Hoa Môn vẫn phát triển không ngừng.

Đương nhiên, không phải tất cả đám gái vũ trường đều là người trong Lan Hoa Môn.

Đúng lúc tương phản, những cô gái làm ở trong các hộp đêm không phải tất cả đều là người trong giang hồ, Lan Hoa Môn cũng có những dấu hiệu riêng, đó là trên vạt áo thường có thêu một con phượng hoàng.

Tuy rằng dẫn theo một đám người làm nghề ăn xin, nhưng Hác lão đại lại rất khinh thường với đám gái vũ trường, trong giọng nói cũng mang theo vài phần tức giận.

- Lão đại, Lục Tử em dựa vào ánh mắt này để kiếm cơm, sao có thể nhìn lầm được?

Lục Tử ngẩng đầu lên, nốc một chén rượu, nói tiếp:

- Mụ đàn bà kia không phải là giám đốc công quan đại phú hào bên chỗ chúng ta sao? Cô ta nếu như không phải là người của Lan Hoa Môn thì anh cứ móc mắt em ra.

Đừng nhìn một kẻ ăn mày thì không có địa vị xã hội nào, mọi người thường nhìn họ với vẻ thương hại và khinh thường nhưng đối với những người như Hác lão đại, cuộc sống của bọn họ thoải mái hơn những người khác nhiều.

Là nhân vật cao tầng của Khất Nhi Môn, mấy năm trước Hác lão đại đã trở thành triệu phú rồi, hơn nữa nghiệp vụ được mở rộng, tiền bạc của bọn họ khỏi phải nói nhiều như thế nào, tích lũy được một khoản tiền đen khổng lồ.

Là người giàu lên vào thời cải cách mở cửa, Hác lão đại đương nhiên không xa lạ gì với thị trường, đại phú hào mà Lục Tử vừa nói chính là chủ của hộp đêm xa hoa nhất thành phố bọn họ đang ở.

Hác lão đại vốn cũng quen biết vị giám đốc Công Quan kia, chẳng qua mấy ngày trước khi phúng viếng lão gia, người này chỉ lo làm quen với người khác, mà vứt bỏ Lục Tử sang một bên.

- Mẹ nó chứ, Lưu gia khinh người quá đáng.

Nghĩ đến việc trong mắt Lưu gia thân phận của mình không bằng một kỹ nữ, Hác lão đại rốt cuộc không thể kìm được lửa giận trong lòng, đặt chén rượu thật mạnh xuống bàn, nói tiếp:

- Lục Tử, đi mua vé đi, mẹ kiếp, đàn ông chúng ta tuy không cao quý gì nhưng cũng không cần phải dính lấy dít kẻ khác.

- Dừng, lão đại, nếu đã đến đây rồi thì ít nhất chúng ta cũng phải mang được thứ gì đó về.

Nhìn thấy mình đã khơi dậy lửa giận của Hác lão đại thành công, Lục Tử không khỏi đắc ý nói:

- Đại ca, đến đây rồi thì tiện thể mang vài đứa về đi, anh luôn để ý đến thị trường ở Châu Giang mà, hiện tại nhân thủ của chúng ta thiếu không ít.

- Đúng vậy, đại ca, Lục ca nói rất đúng.

Nghe thấy Lục Tử nói như vậy, người đàn ông chừng ba lăm ba sáu tuổi ngồi bên cạnh mở miệng nói:

- Ở bên Châu Giang nhân sĩ HongKong rất nhiều, ra tay cũng hào phóng, nếu chiếm được địa bàn đó thì ở Châu Tam Giác này sẽ có thiên hạ của chúng ta.

-Ồ, lão Nhi, cậu cũng cảm thấy như vậy à?

Hác lão đại nghiêng mình nhìn về phía người nọ.

Người vừa nói tên là Tề Bảo Ngọc vốn là người vùng Tương Tây, vì thời trẻ tuổi ở trong thời điểm 10 năm động loạn, không có chuyện ác nào không làm, về sau không ở lại quê được nữa liền đến thành phố duyên hải kia, kết bạn với Hác lão đại.

- Đại ca, tìm hai đứa nhóc cắt lưỡi đánh gãy chân ném ở cổng hải quan, ít nhất một ngày cũng có thể kiếm được cả ngàn tệ ấy, em thấy làm được đấy.

Tề Bảo Ngọc thật ra cũng đầy một bụng xấu, y là nhân vật số hai của Khất Nhi Môn, bình thường đảm nhiệm việc quân sự, đã từng đưa ra không ít chủ ý độc ác.

Hác lão đại suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu nói:

- Nhưng khoảng cách quá xa, dọc đường đi nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao?

Không phải Hác lão đại từ bi gì cả, mấy chốt là Thương Châu cách chỗ ở của bọn chúng quá xa, phải đến mấy ngàn km, thật không dễ để đưa người đi được.

Chương 8: Tiền Làm Mờ Mắt

Nghe Hác Lão đại nói xong, về mặt Lục Tử hiện lên một tia âm hiểm:

- Đến lúc đó chọc thủng màng tai của hai đứa trẻ đó, sau đó cho uống thêm thuốc mê, sau khi lên xe lại cho uống tiếp thuốc mê thì về đến bến biên kia cũng chưa tỉnh lại, đến địa giới của chúng ta rồi thì còn sợ cái gì nữa?

Lục Tử chuyên phụ trách đi khắp các nơi tìm kiếm những đứa trẻ lưu lạc, dùng thủ đoạn này để mang những đứa trẻ này về, ít nhất bây giờ cũng có đến hai ba mươi đứa trẻ bị y dùng thủ đoạn này, cho nên y tỏ ra rất có kinh nghiệm.

Nhìn thấy Hác Lão đại có chút động lòng, y nói tiếp:

- Đại ca, Lưu gia đối xử với chúng ta như vậy, chúng ta cũng không cần thiết phải nể mặt họ, về sau cũng không cần phải qua lại với bọn họ nữa.

- Nói cũng đúng, Lục Tử, thế nào, đã có mục tiêu chưa?

Hác Lão đại đúng là đã động lòng, dù sao bọn họ đi tàu hỏa đều là giường nằm, đến lúc đó mang theo mấy đứa trẻ thì cũng chẳng có ai nghi ngờ.

- Đại ca, chuyện này còn phải tìm đến bọn rắn độc ở địa phương.

Lục Tử uống cạn chén rượu, đứng lên nói:

- Đại ca, em hẹn với hai anh em nhà họ tôn rồi, có lẽ bọn họ cũng sắp đến rồi, em xuống đón họ.

Đi ra ngoài chưa đến năm phút, hai người trung niên vóc dáng trung bình đi theo Lục Tử đi vào, nhìn thấy trong phòng có bàn rượu, mắt không khỏi sáng lên.

Sau khi dẫn hai người này vào, Lục Tử mở miệng nói:

- Hai vị đại ca Tôn gia, vị này là ông chủ Trì từ phương Bắc đến, Lục Tử tôi làm cầu nối, có chuyện gì thì các vị cứ nói.

Người trên giang hồ vẫn thường “lươn lẹo” như vậy, ngoài người của mình ra căn bản không được nói rõ ngọn ngành về mình với bên ngoài, Hác Lão đại rõ ràng là từ phương Nam đến, nhưng từ miệng Lục Tử nói ra lại biến thành từ phương Bắc đến.

Hơn nữa trong lời nói của Lục Tử cũng không nói rõ quan hệ của mình với Hác Lão đại, nếu không sẽ khiến cho anh em họ Tôn sẽ cảnh giác mà cho rằng mình bị lừa bịp đến đây.

- Là anh em họ Tôn à, tôi đã nghe đại danh của hai vị đã lâu, cái gì mà ông chủ với không ông chủ chứ, bốn biển đều là anh em mà, nào cùng ngồi xuống làm mấy chén đi.

Hác Lão đại liền đứng lên, mở miệng nói giọng vùng Đông Bắc, không hề pha lẫn khẩu âm miền Nam.

- Vậy...như vậy sao được chứ.

Miệng thì nói như vậy, nhưng Tôn lão đại và Tôn lão nhị cũng không kìm lòng được, liền ngồi xuống bên bàn, đôi mắt nhìn hau háu vào đĩa thức ăn trên bàn rượu.

Hai anh em Tôn ga này vốn đều là công nhân viên chức của đường sắt, ở thời điểm này đó cũng được coi là một công việc đủ ăn, nhưng hai anh em

này ham ăn biếng làm, khi nhìn thấy một số người nổi lên giàu có sau khi đất nước cải cách mở cửa, hai anh em này cũng ôm đại mộng phát tài.

Ở những năm tám mươi, hai người này cũng nổi hứng lên làm kinh doanh, nhưng bọn họ có tầm nhìn kém, chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt, cuối cùng vốn liếng cũng mất hết.

Kinh doanh lúc lời lúc lỗ là chuyện bình thường, nhưng đối với hai anh em này, sau khi kinh doanh thất bại lại có ý muốn đi lừa người khác.

Năm 1986, hai người này đã lừa đảo một công ty thức ăn gia súc trên tỉnh được 5000 tệ, tuy nhiên chưa kịp tiêu xong thì cả hai đã bị bắt, mỗi người bị xử tù hai năm.

Còn Lục Tử, thì kết bạn với hai người này ở trong trại cải tạo lao động.

Vào trong tù, công việc đương nhiên là không có, anh em họ Tôn lười nhác đã quen, suốt ngày chỉ tìm cách uống rượu, đến tận bây giờ một ngày không thấy rượu là cả người đều cảm thấy khó chịu.

Năm 1990, Lục Tử từng tìm đến hai người này, chuyển động một vòng quanh địa khu Kinh Tân, đưa về ba đứa trẻ, lúc đó thưởng cho hai anh em này 500 tệ.

Đối với kẻ coi rượu như mạng như anh em họ Tôn thì 500 tệ sao đủ tiêu được, chẳng bao lâu đã tiêu không còn một đồng.

Tuy nhiên ở khu Thương Châu, hai người này cũng chỉ có thể kẹp đuôi làm người, phải dựa vào chút tiền lương hưu ít ỏi của cha sống qua ngày, hai năm này thật sự là quá bí bách.

Cho nên vừa rồi khi nghe Lục Tử nói có mối làm ăn, cả hai người này đều chạy nhanh đến đây, mấy năm trước tìm cho Lục Tử mấy đứa trẻ đã

kiếm được 500 tệ rồi, nếu Lục Tử không đến tìm mình thì e rằng hai anh em này cũng đã lên đường để đi tìm y rồi.

- Nào, hai vị, trước tiên chúng ta hãy cạn chén này.

Hác Lão đại nâng chén rượu lên trước mặt hai người này, bọn họ đã cảm thấy ngứa ngáy khó chịu lắm rồi, liền một hơi nốc cạn chén rượu, sau đó lau miệng đầy sáng khoái.

- Ông chủ Trì quả nhiên là một người dễ chịu, anh em tôi kính anh một chén.

Tôn lão đại cũng không khách khí, rót đầy chén hai anh em mình sau đó lại rót cho Hác Lão đại một chén, không đợi Hác Lão đại nói gì đã nâng đầu lên nốc cạn rồi.

Hác lão đại cũng không nóng vội, uống hết một chai lại tiếp tục mang ra một chai nữa, nhìn thấy hai anh em họ Tôn đã ngà ngà say mới mở miệng nói:

- Hai vị huynh đệ, thật không dám dấu diếm, lần này đến Thương Châu là muốn mang thêm mấy đứa trẻ về, ở chỗ chúng tôi một số người không sinh được con, muốn bỏ tiền ra mua, các vị xem bên này có ai thích hợp không?

Lừa gạt đứa trẻ đi ăn xin, tội này còn nghiêm trọng hơn việc buôn bán trẻ con cho nên Hác Lão đại cũng không muốn nói rõ ngọn ngành với hai anh em họ Tôn, loại người coi rượu như mạng này khiến cho Hác Lão đại cảm thấy rất chướng mắt.

- Ông chủ Trì, anh muốn bao nhiêu đứa, mới sinh hay là?

Nghe thấy Hác Lão đại nói vậy, hơi men trong người anh em họ Tôn đã vơi đi vài phần, hai người liếc mắt nhìn nhau, năm xưa Lục Tử cũng mượn

cớ này để nói với hai anh em này, họ cũng không hề nghi ngờ.

Hác Lão đại giả bộ suy nghĩ, nói:

- Những gia đình lần này khá nghèo khó, nếu là trẻ mới sinh thì e rằng rất khó nuôi, cho nên tôi nghĩ chừng sáu bảy tuổi là thích hợp nhất.

- Sáu bảy tuổi? Lớn như vậy thì dễ kiếm thôi, nhưng ở tuổi này chúng đều hiểu chuyện rồi, sợ rằng khó lừa được.

Tôn lão đại nghe vậy liền nhíu mày, ở thời điểm bấy giờ mọi người còn khá chất phác, phần lớn đều ở nhà trệt, trẻ con chạy đi khắp nơi chơi, người lớn cũng không có tâm lý phòng bị gì cả.

Tuy nhiên đứa trẻ sáu bảy tuổi đã nhớ được mọi việc rồi, nếu không may bị phát hiện, hậu quả thế nào thì khỏi cần phải nói.

Ở thời điểm mấy năm trước, từng có hai kẻ đi lừa bắt cóc trẻ con, nhưng còn chưa ra được Thương Châu đã bị thôn dân chặn ở nhà ga, đánh chết tại chỗ hai vợ chồng này.

Cho nên đánh cắp trẻ mới sơ sinh thì hai anh em này còn dám làm, bởi vì nếu bị phát hiện thì trẻ mới sinh cũng không nói được gì, còn với trẻ con sáu bảy tuổi thì hai người này thật sự có chút khiếp đảm.

- Haiz, tôi nói này hai vị, tôi biết các anh ở đây thần thông quảng đại, vì vậy mới giới thiệu hai vị cho ông chủ Trì biết, nếu chuyện không thành, về sau nếu có con đường phát tài thì đừng có trách tôi không chiếu cố nhé.

Nhìn thấy hai anh em họ Tôn lung túng, Lục Tử liền đứng dậy nói, sau đó móc túi rút ra một tệp tiền, đập xuống bàn nói:

- Ông chủ Trì rất có thành ý đó, cho nên tiền cũng đã chuẩn bị sẵn tiền ở đây rồi.

- Cái này...một đứa trẻ được bao nhiêu tiền?

Nhìn thấy tệp tiền trong tay Lục Tử, Tôn lão đại hai mắt mở to, tệp tiền này xuất hiện mọi lo lắng trong lòng họ đều biến mất.

- Một đứa một ngàn, thế nào, ông chủ Trì ra tay có hào phóng không?

Lục Tử vừa mở miệng, anh em họ Tôn đều nuốt nước miếng, thời điểm này làm công ở đường sắt một tháng cũng chỉ được 100 tệ, 1000 tệ này tương đương với một năm tiền lương.

- Được, chúng tôi sẽ làm.

Tôn lão đại nhìn tệp tiền kia, nói:

- Nếu ông chủ Trì để mắt đến anh em chúng tôi thì chúng tôi cũng sẽ không khiến anh thất vọng đâu, chuyện này cứ giao cho chúng tôi.

Tuy nhiên Tôn lão nhị vẫn còn vài phần lý trí, không hoàn toàn bị tiền mê hoặc, thấy đại ca đồng ý liền kéo Tôn lão đại, thấp giọng nói:

- Anh cả, đừng có vội đồng ý, chuyện này không dễ làm đâu.

Tôn lão đại liền cười lên một cách đắc ý, nhỏ giọng nói:

- Lão nhị, sợ cái gì chứ, thế chú mày quên hai đứa trẻ bên đường sắt kia à? Đứa em nó không phải cũng tầm sáu bảy tuổi sao?

- Ừ nhỉ, em quên mất, đem con bé con kia đi thì có ai quản đâu.

Tôn lão nhị mắt sáng lên, bọn họ không ít lần gặp anh em Tần Phong, chẳng qua là lúc đó hai đứa trẻ này không khiến bọn họ chú ý, bây giờ nghĩ lại đây là mục tiêu tốt nhất rồi.

Anh em họ Tôn trao đổi một hồi lâu, sau đó Tôn lão đại nhìn về phía Hác Lão đại nói:

- Ông chủ Trì, có hai đứa, đứa bé là con gái chừng sáu bảy tuổi, tuy nhiên đứa lớn thì đã 11, 12 tuổi rồi, e rằng khó mang đi được.

Lừa trẻ con đem đi bán, thường là để bán cho những gia đình ở miền núi khó khăn không có con, tuy nhiên người ta đều muốn nối dõi tông đường, con gái không giá trị bằng con trai, Tôn lão đại sợ rằng “ông chủ Trì” sẽ không cần.

- Là một bé gái à?

Hác Lão đại mỉm cười:

- Càng tốt, nhà kia muốn con gái, đứa lớn tôi cũng cần.

Anh em họ Tôn không biết, sử dụng bé gái để kiếm tiền dễ dàng hơn so với bé trai, Hác Lão đại đang muốn mang về một bé gái.

Còn cậu bé 11, 12 tuổi kia Hác Lão đại cũng đã có cách, đến lúc phá màng tai, cắt đầu lưỡi, đánh gãy một chân thì cũng trở thành một công cụ kiếm tiền của bọn họ.

Chương 9: Đầu Thương

- Được, ông chủ Trì thật sáng khoái, chuyện này quyết định như vậy nhé.

Sau khi nghe thấy Hác Lão đại nói vậy, anh em họ Tôn nhất thời mừng rỡ, trong mắt bọn họ anh em Tần Phong chẳng qua chỉ là hai đứa trẻ lưu lạc mà thôi, cho dù có mất tích thì cũng sẽ không khiến mọi người chú ý, càng không có ai đi báo cảnh sát, 2000 tệ này coi như họ đã chắc chắn thuộc về bọn họ rồi.

- Ông chủ Trì, ngày mai chúng tôi có thể đem người đến, tiền này...

Tôn lão nhị nhìn chăm chăm vào cọc tiền trong tay Hác Lão đại, ấp úng nói:

- Nếu ông chủ Trì yên tâm thì đưa cho chúng tôi chút tiền đặt cọc có được không?

- Không thành vấn đề, 1000 tệ này coi như là tiền đặt cọc, anh Tôn cứ cầm đi.

Hác Lão đại cười một cách hào sảng, tộp tiền kia chia thành hai phần, đưa cho Tôn lão đại một phần, tuy tiên tay cầm tiền vẫn chưa buông ra:

- Anh Tôn, ngày mai chúng tôi muốn cùng anh đi xem hai đứa trẻ kia có được không?

Vừa rồi nghe Tôn lão nhị giới thiệu, Hác Lão đại biết hai anh em kia ở một mình, hơn nữa cũng khá hẻo lánh, điều này khiến cho y có ý niệm muốn đến đó để coi trực tiếp.

Dù sao bọn họ bây giờ cũng đang ở nhà khách, nhiều người để ý, nếu anh em họ Tôn đưa đến đây thì không chừng sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn.

- Được, vậy thì trưa mai chúng ta đi, thường giờ đó hai anh em đứa trẻ này đều ở nhà.

Chỉ cần động mồm mép một chút là có thể kiếm được 2000 tệ, Tôn Lão đại ước còn không được, vốn y muốn lấy cơ muốn bán phế phẩm để lừa hai anh em kia đến, nếu ông chủ Trì muốn đích thân đến thì bọn họ càng đỡ mất thời gian.

- Đại ca, cho 2000 tệ có phải hơi nhiều không?

Đợi anh em họ Tôn về rồi, tbn mới nói với giọng bất mãn, với bản tính của anh em họ Tôn chỉ cần 1000 tệ cũng đã khiến bọn họ vui sướng lắm rồi.

- Không nhiều đâu, lão nhị, ánh mắt phải rộng ra một chút.

Hác Lão đại lắc lắc đầu nói:

- Nơi này cách chỗ chúng ta quá xa, đánh mất một đứa trẻ cũng khó tìm, không chừng về sau mình còn cần đến hai anh em nhà này nữa, cứ để bọn họ tận hưởng chút đi.

Gần 2 năm nay, Hác lão đại đã dần dần khống chế nghiệp vụ ăn xin ở các thành phố y ở và các thành phố xung quanh, muốn phát triển thêm, y nhất định phải khống chế được càng nhiều đứa trẻ hơn.

Hác Lão đại biết 2000 tệ này, so với hiệu quả lợi ích mà một đứa trẻ có thể kiếm được sau này chẳng là cái gì cả.

Bình thường mà nói, ở một đoạn đường tốt, một người ăn xin có thể kiếm được ít nhất 200 tệ một ngày, nếu là người tàn tật thì thậm chí có thể lên gấp đôi, cho nên số tiền này Hác Lão đại bỏ ra một cách rất vui vẻ.

- Lão nhị, ngày mai cậu không cần đi, mua vé tàu về rồi đợi chúng tôi ở bến tàu.

Suy nghĩ một chút, Hác Lão đại nhìn về người ngồi cạnh bên nói:

- Lão Thất, nếu anh em họ Tôn giỏi trò gì thì...

Nói chuyện, Hác Lão đại ngẩng cổ lên làm động tác cắt yết hầu, người kia liền gật đầu đáp ứng.

Hác Lão đại thật ra là người Đông Bắc, những năm tám mươi đã chuyển vào miền Nam, được hai năm thì quen biết một lão già, chính lão già này đã khiến cho cuộc đời của Hác Lão đại chuyển sang một hướng hoàn toàn khác.

Lão già đó là người trong giang hồ, trước giải phóng đã khống chế được một đám hành khất, sau khi đất nước tiến hành cải cách mở cửa liền tiến hành thử ở phía Nam, ông ta lập tức nhìn ra cơ hội, đến thành phố này chuẩn bị làm nghề cũ.

Tuy nhiên vì tuổi cao sức yếu, nhiều chuyện ông ta cũng lực bất tòng tâm, lúc này mới thu nhận đồ đệ. Dem các loại môn đạo giang hồ truyền cho Hác Lão đại.

Điều lão già này không ngờ tới chính là Hác Lão đại càng tàn độc hơn ông ta nhiều, y chê những đứa trẻ lành lặn xin được tiền quá ít liền đánh gãy chân của bọn họ, chính điều này cũng khiến hai thầy trò xảy ra xung đột.

Kết quả cuối cùng là, Hác Lão đại đã bỏ thuốc mê vào rượu cho sư phụ uống, đến lúc sư phụ ngủ say liền lấy gói dè khiến cho sư phụ bị ngạt thở mà chết, điều châm chọc nhất chính là phương pháp chế tạo loại thuốc mê kia chính là do ông già truyền lại cho Hác Lão đại.

Sau khi sử phụ chết, Hác Lão đại hoàn toàn nắm trong tay những người hành khất này, bắt đầu con đường làm giàu đầy tội ác của mình.

Lão Thất mà vừa rồi Hác Lão đại phân công nhiệm vụ cho, tên là Trương Quân Long, là cháu ruột của Hác Lão đại, vì gia cảnh khó khăn, tdl đã tìm đến cậu mình để nương tựa từ lúc 18 tuổi.

Mấy năm nay, Trương Quân Long lòng dạ độc ác, lại có chút công phu, đã trở thành một trong những thủ hạ đắc lực nhất của Hác Lão đại. Chỉ cần nghe thấy tên Trương Quân Long thì những người ăn xin bị khống chế đã bị sợ run lên rồi.

- Vâng, lão Đại, anh cứ yên tâm.

Ngay cả Lục Tử và tbn cũng đều không biết quan hệ thật sự giữa Hác Lão đại và Trương Quân Long, cho nên trước mặt người khác Trương Quân Long vẫn luôn gọi Hác Lão đại.

Sau khi sắp xếp xong, mọi người liền bắt tay vào việc, muốn đưa hai đứa trẻ lên tàu hỏa cũng là một chuyện phiền phức, tuy nhiên Hác Lão đại đã sớm có chủ ý, chuẩn bị sẵn thuốc mê.

.....

- Tử Mặc, cậu giữ gìn sức khỏe nhé, mình sẽ nhớ cậu đấy.

Hôm nay là ngày người nhà Lưu gia khởi hành đi đến Đài Loan, ở trong đại viện Lưu gia, Tần Phong đang tiễn người bạn duy nhất của mình.

- A Phong, cậu cũng chú ý một chút nhé, ông nội không dễ dàng xem tướng cho người khác đâu, lời ông nói thường rất chuẩn đấy.

Lưu Tử Mặc nhìn Tần Phong, trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng. Cậu biết một Tần Phong bình thường điềm tĩnh ít nói, nhưng thật ra trong lòng đang

cất giấu một điều gì đó.

Lưu Tử Mặc đã tận mắt nhìn thấy cảnh Tần Phong đã đánh gãy chân một người lớn hơn mình ba bốn tuổi vì đã sỉ nhục cha mẹ cậu. Cậu bé bị đánh kia sợ hãi không dám nói ra sự thật mà chỉ nói mình bị ngã gãy chân.

- Tử Mặc, yên tâm đi, mình thì có chuyện gì chứ, sớm về chút nhé, chúng ta sẽ đi bắt dế mèn.

Tần Phong nghe vậy liền mỉm cười, cậu chưa bao giờ tin quỷ thần, tuy rằng thật sự tôn trọng Lưu lão gia, nhưng Tần Phong không tin vào những gì mà ông nói về mình.-

- Cậu chờ mình chút nhé.

Bỗng nhiên Lưu Tử Mặc dậm chân, tay kéo Tần Phong vào phòng mình sau đó lôi ra một chiếc hộp gỗ.

- A Phong, cái này tặng cho cậu đấy, bình thường cậu đừng có gây chuyện, nhưng lúc thật sự xảy ra chuyện thì hãy dùng nó để phòng thân.

Sờ sờ chiếc hộp gỗ với vẻ tiếc nuối, nhưng cuối cùng vẫn đưa cho Tần Phong.

- Đây là cái gì thế? Ồ, nặng thế nhỉ.

Chiếc hộp chỉ rộng hơn chục cm, dài khoảng 40cm, nhìn qua thì rất nhẹ nhàng nhưng khi Tần Phong nhận lấy thì cảm thấy rất nặng, thiếu chút nữa thì làm rơi xuống đất.

- Đây là cây thương mà ông nội làm phỏng theo cây thần thương của Tổ sư gia, dùng đều là chất liệu tốt nhất, tổng cộng chỉ có ba cây, cây này là ông nội để lại cho mình.

Lưu Tử Mặc mở chiếc hộp trên tay Tần Phong ra, nhất thời một cây thương dài chừng 30cm hàn quang lóe sáng hiện ra trước mặt Tần Phong.

Cây thương này hình thoi, giống như một chiếc chùy dài, lưỡi thương rất mỏng, giữa đầu thương còn có một huyết tào, tuy rằng không có cán nhưng một cây thương như vậy thật sự khiến cho người ta có cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Ở gốc của thương, có một thương anh chế từ đuôi ngựa chính tông, đuôi ngựa này màu đỏ, khi đâm đuôi ngựa run run có thể làm mê loạn đối phương, còn có thể ngăn cản máu của đối phương theo cán thương chảy xuống tay.

Để nhớ đến sự phụ, Lưu Vận Tiêu đã chế tạo ra ba cây thương này, chỉ ba cây thương này thôi mà Lưu lão gia phải mất hai năm, tiêu gần 30 vạn tệ mới chế tạo được ra.

- Tử Mặc, cái này...mình không thể nhận được, đây là vật mà Lưu gia gia để cho cậu mà.

Tần Phong tuy rằng không biết cây thương này được chế tạo ra như thế nào nhưng có thể nhìn ra nó rất giá trị, hơn nữa là vật ông nội truyền lại cho cháu, đối với Lưu Tử Mặc mà nói là rất quan trọng.

- Mình không mang về, cậu cứ giữ để phòng thân đi, lúc nào mình trở về thì cậu trả lại nó cho mình được mà.

Lưu Tử Mặc thật sự sợ lời tiên đoán của ông nội mình trở thành sự thật, không đợi Tần Phong chối từ đã đẩy chiếc hộp lại, vật này tuy rằng rất quý giá nhưng nó cũng không bằng tính mạng của người bạn tốt này.

- Vậy...được, mình cứ giữ cho cậu trước.

Tần Phong bỗng nhiên nghĩ tới chuyện xảy ra mấy năm trước, nếu lúc đó mình luyện công phu, lại có cây thương này trong tay thì có lẽ cha mẹ mình cũng sẽ không bị gặp nạn.

- Thế mới phải chứ, ba mình gọi rồi, mình phải đi đây.

Trong viện truyền đến giọng nói của cha Tử Mặc, cậu liền nói:

- Cậu giấu nó vào trong áo đi, đừng để bọn họ nhìn thấy, nếu không mình sẽ gặp đen đui đấy.

Lưu Tử Mặc biết ý nghĩa của cây thương này với Lưu gia, nếu như bị các trưởng bối nhìn thấy thì nhẹ nhất mình cũng bị một trận đòn, mà Tần Phong cũng đừng đừng hòng mang được cây thương ra khỏi Lưu gia.

Cũng may thời điểm này trời rất lạnh, Tần Phong nhét chiếc hộp vào người cũng không bị người khác để ý.

Chương 10: Kinh Biến (Thượng)

Nửa đêm cuối tuần đừng có chần chừ

Mau tới khu vui chơi quả táo.

Hoan nghênh đưa trẻ lang thang

Đừng có ngậy người ra đó

Cùng la lên...

Nghe nhịp điệu bài hát của “Tiểu Hồ Đội” phát trên đài thị trấn, Tần Phong cũng không nhịn được hát lên theo. Tần Phong tuy thành thực nhưng cũng chỉ là đứa trẻ chưa đầy mười ba tuổi, vẻ u sầu rất nhanh đã biến mất, vừa lẩm bẩm theo bài hát, vừa đi về “nhà”.

Lưu Tử Mặc đã đồng ý với Tần Phong, chờ khi cậu trở về nhất định phải mang tất cả băng nhạc của Tiểu Hồ Đội đến.

Điều này cũng khiến cho tâm tình Tần Phong tốt hơn. Em gái Tần Phong vô cùng hâm mộ bộ ba này, vì thế sau khi Tần Phong nhặt được một cái máy ghi âm sắp hỏng, đã mất cả tháng trời để tìm hiểu về mạch điện để sửa lại cái radio hỏng kia.

- Chú Hồ, cho cháu bốn cái bánh nướng.

Khi tới quán bánh nướng Hồ Thị, Tần Phong mua bốn cái bánh nướng, sau đó lại bỏ ra hai tệ để mua một ít thịt. Bánh nướng kẹp thịt là thứ mà Tần Gia thích ăn nhất nhưng sau khi tới Thương Châu cũng chỉ được ăn hai lần, đều là do Lưu Tử Mặc mời.

- Tiểu Phong, có chuyện gì vui sao? Nhật được bảo bối hả?

Chú HồChú Hồ cười cười, lấy ra bốn cái bánh nướng dùng giấy dầu gói kỹ rồi đưa cho Tần Phong, cũng đã quan biết vài năm rồi, lão biết chỉ cần tiểu nha đầu không ở thì Tần Phong nhất định không nỡ ăn trước.

- Làm gì có chuyện gì vui đâu, Chú Hồ, nếu như chú có đồ gì hỏng thì cũng đừng bán cho người khác nhé, cháu sẽ quay lại thu.

Tuy Lưu lão gia qua đời rồi nhưng cuộc sống của Tần Phong và em gái dường như đã nhìn thấy một tia sáng. mấy tháng nay, Tần Phong nghe lời của Lưu Tử Mặc đi thu nhật đồng nát, phế phẩm.

Đầu năm, cuộc sống của mọi người còn chưa sung túc nên trong nhà có chút đồ đạc mọi người đều không nỡ vứt đi, cho nên Tần Phong phát hiện ra, tiền ngày xưa rất khó kiếm được thì dường như bây giờ dễ dàng hơn rất nhiều.

Bởi vì ấn tượng của người dân trên trấn với Tần Phong cũng rất tốt, mỗi ngày đều có thể thu được một xe ba gác phế liệu như là giấy báo phế liệu gì đó. Sau khi bán lại, mỗi ngày Tần Phong cậu đều có thể thu được mười tệ.

Cứ như vậy, một tháng ngoài tiền ăn của hai anh em còn có thể để ra gần ba trăm tệ. Hơn nửa năm nay, Tần Phong đã tiết kiệm được hơn một nghìn tệ.

Trước đó không lâu, Tần Phong ngắm được một ngôi nhà mái bằng ở trên thị trấn. Ngôi nhà đó không lớn chỉ hơn 30m vuông, nhưng bên ngoài lại có một khu đất trống rất rộng.

Tần Phong tính, nếu mua được ngôi nhà đó có thể sử dụng miễn phí khu đất đó. Khi đó mình có thể mở trạm thu mua phế phẩm, trực tiếp bán cho trạm phế phẩm ở trong thành phố.

Như vậy sẽ không phải qua trung gian nữa, Tần Phong ít nhất có thể kiếm thêm bảy tám tệ một ngày.

Bảy tám tệ một ngày thì một năm chỉ có mấy nghìn nhưng đối với anh em Tần Phong mà nói thì con số này tuyệt đối là một số tiền không hề nhỏ. Nếu không phải là đã thử rồi thì Tần Phong cũng không biết là thu nhập đồng nát lại có lãi như vậy.

Thật ra vào đầu và cuối năm 92, mọi người vẫn chưa hoàn toàn ý thức được, công việc ổn định sẽ trở thành lịch sử, họ vẫn coi thường những người buôn bán nhỏ lẻ và hộ cá thể.

Nhưng chính những kiểu kinh doanh nhỏ đó, trong quá trình kinh tế kế hoạch chuyển sang kinh tế thị trường đã tạo ra rất nhiều người giàu. Các trạm thu mua phế phẩm sau mười năm ít nhất cũng có đến cả triệu nhà.

Đương nhiên trạm thu mua phế phẩm với Tần Phong mà nói vẫn còn rất xa xôi, bởi vì ngôi nhà đó giá hơn bốn nghìn, ít nhất hiện giờ cũng không thể lấy được.

Nhưng Tần Phong tin, đợi sau khi mình đổi được xe ba gác có thể vào thành phố để thu phế phẩm, nhiều nhất là hơn một năm nữa có thể có thể để được một “khoản lớn”, xây dựng cho mình và em gái một ngôi nhà thật sự thuộc về chính mình.

Tháng ba ở miền bắc tuy là vẫn còn lạnh nhưng trên các cành cây và những bãi cỏ khô héo đã xuất hiện ra một chút màu xanh. Điều này khiến cho nỗi buồn vì Lưu lão gia qua đời ở trong lòng Tần Phong cũng vơi đi phần nào.

- Ô...

Nhìn từ xa về tới phía sau căn phòng trọ trọ nằm ở bên cạnh đường sắt của mình, Tần Phong đưa ngón trỏ vào trong miệng, huýt lên một tiếng, là

đang gọi Đại Hoàng.

Tần Phong không biết Đại Hoàng là giống chó gì nhưng nuôi nó từ nhỏ, nhưng đã sớm xem nó là người nhà, hôm nay mua thịt, đương nhiên Đại Hoàng cũng có một phần.

- A, Đại Hoàng đâu?

Như mọi ngày, sau khi huyết sáo thì Đại Hoàng và em gái sẽ xuất hiện ở cửa, nhưng bây giờ Tần Phong đã đi thêm mười bước nữa rồi mà cũng chưa thấy Đại Hoàng chạy ra đón mình.

- Không đúng, tại sao có có mùi máu?

Tần Phong đứng ở cuối chiều gió, một cơn gió nhẹ thổi qua, mũi cậu bỗng ngửi thấy một mùi máu tươi nồng nặc, khiến cho Tần Phong dừng lại một chút, cả người hơi run lên.

Tần Phong vĩnh viễn không thể quên được, cái đêm của năm năm trước, bị cha mẹ giấu trong tủ quần áo, đây chính là mùi cậu ngửi được lúc đó.

Tuy rằng lúc đó Tần Phong không nhìn thấy gì nhưng chính tai cậu nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của cha, ngoài ra còn có một giọng nói của một người đàn ông hỏi mình, cả đời này Tần Phong cũng không thể quên được.

Sáng ngày hôm sau, trong phòng chỉ còn lại một vũng máu tươi rất lớn. Nhìn xuyên qua khe cửa Tần Phong phát hiện ra có hai người đàn ông lạ mặt vẫn đang canh gác ở cửa nhà mình.

Tần Phong ôm em gái còn nhỏ không hiểu chuyện gì, từ sau cửa sổ chạy đi, bò lên một chiếc xe lửa cách không xa bỏ đi, mới tới chỗ ở hiện giờ.

Ký ức giống như một dòng nước đập mạnh vào trong đầu Tần Phong, ngửi mùi máu ở trong gió, mắt Tần Phong hiện lên đầy các tia máu, cơ thể

vốn đang thả lỏng cũng trở nên cứng ngắc.

Hơn năm năm nay, Tần Phong rất sợ những người đó sẽ tìm tới mình và em gái. Mỗi ngày khi đi ngủ, chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng khiến cậu bưng tỉnh, mỗi giây mỗi phút đều luôn cảnh giác.

Cho nên mùi máu khiến cho não Tần Phong tiết ra hoóc môn tăng nhanh hơn mấy lần. Tần Phong cúi người xuống, nấp vào rừng cây ở bên phải cạnh đó.

- Xảy ra chuyện gì rồi? Em gái làm sao rồi?

Lúc này tuy Tần Phong rất lo lắng cho an toàn của Tần Gia, ánh mắt đã đỏ rực lên vì thù hận, nhưng hành động của cậu vẫn vô cùng bình tĩnh.

Nuôi Đại Hoàng từ nhỏ, Tần Phong biết rõ tính tình và sức chiến đấu của Đại Hoàng. Đại Hoàng cũng giống như Tần Phong, bình thường thì lơ đãng nhưng một khi có sinh vật nào đụng chạm tới nó, nó sẽ cắn tới chết.

Hai năm trước một nhà trên trấn có nuôi một con chó lưng đen của Đức chính cống. Có một lần, được đưa con nhà đó dắt ra ngoài, bị một đám trẻ xúi giục liền thả chó ra đi cắn Đại Hoàng.

Nhưng điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới đó là, Đại Hoàng nhìn thì gầy yếu nhưng lại cực kỳ hung hãn, không thèm để ý tới con chó cắn đuổi mình kia, cắn một nhát chí tử vào cổ đối phương, đứt cổ họng.

Cảnh đó khiến đám trẻ con và vài người lớn đang đứng cạnh đó xem náo nhiệt bị dọa chết khiếp. Từ ngày đó, hung danh của Đại Hoàng cũng lan truyền nhanh như gió. Những đứa nhỏ này tuy rằng ghét anh em Tần Phong cũng không dám gây chuyện nữa.

Cho nên bây giờ Đại Hoàng không có tiếng động gì, Tần Phong tin rằng trong phòng nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Không có ba bốn người lớn

thì căn bản là không thể chế ngự được Đại Hoàng.

- A...

Đột nhiên từ trong phòng truyền tới tiếng kêu từ trong phòng của một người đàn ông, âm thanh vô cùng thê thảm, trong đó còn trộn lẫn với âm thanh chửi mắng.

- Nhất định là Đại Hoàng làm. Đại Hoàng, em gái, đừng nóng vội, anh sẽ tới cứu mọi người!

Ném gói bánh và thịt vẫn còn nóng xuống dưới đất, Tần Phong cởi chiếc áo khoác cũ ở ngoài ra, mở chiếc hòm gỗ đựng đầu thương, cầm đầu thương sáng loáng ra ngoài.

Xé một mảnh vải quấn quanh phần gốc của đầu thương, Tần Phong nắm thật chặt ở trong tay, cảm giác lạnh lẽo truyền qua lớp vải tới tay, trong mắt Tần Phong hiện lên một thần sắc điên cuồng.

Ở đây tới bây giờ, ngoài mấy đứa trẻ con, Tần Phong chưa từng đắc tội với ai, cho nên trong ý thức Tần Phong liền cho rằng, là những người năm đó giết hại cha mẹ mình đã đuổi tới.

Điều này khiến cho Tần Phong rất sợ hãi nhưng cũng nổi lên cơn sóng gió động trời.

Vì em gái quá nhỏ, Tần Phong vẫn chưa dám trở lại thành phố trước kia mình đã sống. Cha mẹ còn sống hay không cũng chỉ là suy đoán của Tần Phong. Bây giờ người ta đã tìm tới tận cửa, khiến cho lửa giận đã bị đè nén nhiều năm của Tần Phong cuối cùng đã bùng lên mạnh mẽ.

Hít vào một hơi thật sâu, Tần Phong nắm sấp xuống mặt đất lạnh như băng, từ từ bò về phía căn phòng, cả người được che phủ bởi lớp cỏ vàng xen chút màu xanh lá.

- Mẹ nó, tôi nói này Tôn lão đại, sao ông không nói con nhóc này còn nuôi một con chó?

Ở trong phòng của Tần Phong lúc này đầy người. Ngoài Tần Gia đang nằm hôn mê ở trên giường còn có Hác lão đại, Lục Tử, Trương Quân Long và hai anh em nhà họ Tôn.

Nhưng bộ dạng của Lục Tử lúc này lại có chút thê thảm, trên cánh tay phải của y đầy máu, nửa người cũng đều dính đầy máu. Trương Quân Long đang lấy chiếc khăn trải giường để băng bó cho y.

- Lục Tử, đại ca của tôi cũng không khá hơn, lúc đó không phải cũng bị cắn một cái rồi sao?

Tình hình của Tôn lão đại cũng không khá hơn Lục Tử bao nhiêu, chỗ quần ở đùi bên phải đã bị cắn rách hết, còn bị Đại Hoàng cắn đứt một mảng to.

Tôn lão nhị cầm một chai rượu đổ lên miệng vết thương, Tôn lão đại không nhịn được đau kêu ầm lên ầm ỉ, chính là tiếng kêu thảm thiết mà Tần Phong nghe thấy từ bên ngoài.

- Khẽ một chút, đừng để người trong thôn nghe thấy.

Hác lão đại thường ngày tươi cười bây giờ vẻ mặt cũng đầy lo lắng.

Y không thể nào nghĩ được là chỉ đối phó với một đứa con gái nhỏ lại khiến cho Lục Tử bị thương nặng như vậy. Nếu không phải là Trương Quân Long nhanh nhẹn đẩy Lục Tử ra thì sợ là nhát cắn đó có thể đã cắn đứt yết hầu của Lục Tử rồi.

Động tác của Đại Hoàng cực nhanh, khi cắn người vô cùng hung hãn như thể không chết thì không thôi. Cả Hác lão đại độc ác thủ đoạn như vậy khi nhớ lại cũng sợ hãi.

Chương 11: Kinh Biến (Trung)

- Ông chủ Trì, ông xem đại ca của tôi bị thương nặng như vậy, có phải ông nên bồi thường một ít tiền không?

Anh em nhà họ Tôn lại không phải là đàn em của Hác lão đại, nhìn thấy khuôn mặt căng thẳng của Hác lão đại, trong lòng cũng không thoải mái gì. Lúc trước có ai nghĩ tới thẳng nhócthẳng nhóc này lại nuôi một con chó hung dữ như vậy?

- Tôn lão nhị, là do ông không điều ra rõ tình hình, còn có mặt mũi đòn tiền của ông chủ à?

Lục Tử ở bên cạnh nghe vậy giận dữ nói, Lục Tử là người từng trải, bình thường đi bắt trẻ con cũng không phải chưa từng gặp chó nhưng đây là lần đầu gặp chuyện như thế này. Chuyện này tuy rằng không thể trách được anh em họ Tôn nhưng trong lòng Lục Tử vẫn khó chịu.

- Haiz, Lục Tử, cậu nói như vậy là không đúng rồi, tôi hỏi tiền ông chủ chứ không hỏi cậu.

Tôn lão nhị là kẻ xấu tính, hai anh em y là người địa phương, tuy là không được người trên trấn thích nhưng anh em trong nhà cũng có hơn mười người, lên giọng một chút căn bản là cũng không sợ.

- Được rồi, đừng cãi nhau nữa...

Hác lão đại âm trầm dừng hai người đang tranh cãi, mở miệng nói:

- Tôn huynh đệ, trở về ta sẽ cho anh 500 tệ, coi như là để chữa trị cho Tôn đại ca.

Hành tẩu giang hồ, đương nhiên là phải dùng vũ lực để đàn áp nhưng cũng cần có bằng hữu. Như năm đó “thần thương” Lý Thư Văn khắp nơi đều có kẻ thù như cũng có không ít bằng hữu tốt.

Cho nên Hác lão đại cũng không dám trở mặt với anh em họ Tôn. Nếu không đừng nói là mang đứa nhỏ này đi, sợ là ra khỏi trấn này cũng không ra được.

- Thế còn được...

Tôn lão nhị vẻ mặt vui vẻ, nhưng khi nhìn đến bên chân bị Đại Hoàng cắn của y, nhin không được đá một cước:

- Mẹ nó, đúng là đồ chó cắn người. Tối nay ông sẽ lột da, nấu mày lên, xem mày còn cắn người không?

- Ủ ừ...

Đại Hoàng nằm trên mặt đất cố gắng mở mắt nhưng lại nặng nề nhắm mắt lại.

Đại Hoàng rất dũng mãnh nhưng sau khi cắn Tôn lão đại và Lục Tử thì bị Trương Quân Long tiêm một mũi ở trên lưng, bị tiêm thuốc mê đừng nói là một con chó, ngay cả người cũng không thể chống đỡ được.

- Cả ngày bắt chim cuối cùng lại bị chim mổ vào mắt!

Lục Tử cũng hung hăng đá Đại Hoàng một cước. Nếu y biết trước là có chó thì đã chuẩn bị bánh bao thịt, bên trong có thuốc diệt chuột, ăn vào là chết ngay, làm sao để bị cắn một cái đau như vậy?

- Bớt miệng đi.

Hác lão đại lườm liếc Lục Tử một cái rồi nhìn về phía Tôn lão nhị nói:

- Còn một đứa lớn hơn một chút đâu? Khi nào thì nó về? Bốn giờ chiều là tàu chạy, giờ cũng khá muộn rồi đấy.

Chuyện có chút bất trắc nhưng Hác lão đại vẫn rất vừa lòng với anh em họ Tôn.

Đứa bé gái ở trên giường mặc dù hơi gầy gò nhưng nhìn khuôn mặt có thể thấy, sau này lớn tuyệt đối sẽ trở thành một mỹ nhân. Cho nên vừa rồi Hác lão đại chỉ cho Tần Gia uống thuốc mê chứ không cho Trương Quân Long đổ thuốc cam vào miệng cô bé.

- Ông chủ Trì, thằng nhóc đó gần đây hình như là đang thu đồng nát, giờ này sẽ trở về, tôi cũng không nói chính xác được.

Nghe Hác lão đại nói, Tôn lão nhị nhíu mày. Bình thường thì sao hẳn có thể để ý tới hai đứa trẻ thu đồng nát, nên đương nhiên cũng không biết quy luật sinh hoạt của anh em Tân Phong.

Một nghìn tiền công của đối phương còn chưa đến tay lại còn thêm năm trăm lúc sau nữa, Tôn lão nhị nghĩ một lát, nói:

- Hay là như vậy đi, tôi lên trấn tìm thử xem sao, dù sao thì thằng nhóc đó cả ngày cũng chỉ hoạt động ở trong trấn.

- Được, làm vậy đi!

Hác lão đại gật đầu, nói:

- Thằng nhóc đó nhất định là biết cậu, cậu nói là em gái nó bị bệnh để nó về nhanh.

- Được. Thằng nhóc đó nhất định không thoát được đâu. Khi quay về tôi sẽ mua thuốc hạ sốt.

Tôn lão nhị nhìn đại ca một cái, cầm lấy chai rượu vừa mới đổ lên miệng vết thương, uống một ngụm rồi đứng dậy ra khỏi phòng. Trương Quân Long cũng đi ra theo sau Tôn lão nhị, xem xét một hồi ở phía trước phòng.

Căn phòng này của anh em Tần Phong ở, chính diện quay về phía đường ray, phía sau là một khoảng đất trống, ngoài một rừng cây nhỏ ra thì tầm nhìn rất trống trải, không dễ bị người khác tới gần mà không biết.

Khi Tôn lão nhị vừa ra khỏi phòng thì có tiếng còi từ xa truyền tới. Tàu chuẩn bị đi đến. Đây là tàu vận chuyển than, có hơn hai mươi toa, tốc độ đi vô cùng chậm.

- Tôn huynh đệ, Quân Long, hai người mau vào đi!

Điều khiến cho Hác lão đại khẩn trương chính là khi chiếc tàu vừa qua được tầm năm mươi mét thì bỗng nhiên ngừng lại, có người nhảy từ trên đầu tàu xuống, dường như là đang kiểm tra cái gì đó.

- Tôn huynh đệ, có chuyện gì vậy?

Hác lão đại hạ giọng. Tục ngữ nói có tật giật mình, làm chuyện xấu xa thì đương nhiên là sợ bị người khác phát hiện.

- Ông chủ Trì, không có gì, đây là tàu chở than tới nhà máy điện. Mỗi ngày vào giờ này tàu không đều quay về.

Tôn lão nhị không hề để ý, nhìn thoáng qua đầu tàu nói:

- Người kia xuống để thêm nước, có lẽ không lâu nữa sẽ đi.

Anh em họ Tôn vốn là nhân viên đường sắt nên đương nhiên rất quen thuộc với công việc trên đường sắt. Tôn lão nhị cũng biết rằng, nếu không

vì cung cấp than cho nhà máy điện Thương Châu thì đoạn đường ray này đã bị phá đi từ lâu rồi.

- Ừ, vậy thì tốt. Tôn huynh đệ, mau đi tìm thằng nhóc kia về đi.

Nghe Tôn lão nhị giải thích, Hác lão đại mới yên tâm, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà y luôn cảm giác có điều không hay, nên muốn mau chóng giải quyết thằng nhóc kia để mau chóng rời khỏi đây.

- Yên tâm đi, chỉ là một thằng nhóc thôi mà, có gì ghê gớm đâu?

Tôn lão nhị cười cười, miệng hừ một cái, lão đảo đi ra ngoài cửa, trong lòng vẫn suy nghĩ tối sẽ mua thêm chút rượu để ăn mừng với đại ca.

- Ái, mẹ kiếp, cái gì vậy?

Vừa đi ra khỏi phòng hơn hai mươi mét, Tôn lão nhị đột nhiên bị đánh vào chân, người lao về phía trước, ngã xuống đất. Khi y định quay đầu nhìn lên thì cảm giác thắt lưng nặng trĩu, dường như là bị vật nặng gì đó đè lên.

- Tôn lão nhị, không muốn chết thì đừng kêu!

Tần Phong ngồi đè lên trên người Tôn lão nhị, một tay ghì chặt vào cổ y, dù Tôn lão nhị có muốn nói cũng không thể phát ra tiếng.

- Nói cho tôi biết, các người tới nhà tôi làm gì? Em gái của tôi sao rồi?

Mấy tên du côn nổi tiếng ở thị trấn đương nhiên Tần Phong đều biết, nhưng Tần Phong không biết những người này thực ra làm gì, cũng muốn biết đáp án từ miệng của Tôn lão nhị.

- Ừ...

Tôn lão nhị ra sức gật đầu, y nghe ra giọng của Tần Phong nhưng không biết là thằng nhóc thằng nhóc này lại khỏe như vậy, bản thân ngay cả một

chút cũng không phản kháng được.

Nhưng Tôn lão nhị đã nghĩ ra cách, chỉ cần Tần Phong vừa buông tay ta thì y sẽ lập tức kêu lên, thằng nhóc này không thể là đối thủ của nhiều người như vậy.

- Cứu mạng...

Thấy Tôn lão nhị thành thật, Tần Phong khẽ buông lỏng cánh tay, nhưng không ngờ vừa mới buông ta thì Tôn lão nhị đã kêu lên.

- Mẹ nó, chết tiệt!

Tiếng hô này khiến cho Tần Phong có chút không biết phải làm sao, nhưng đúng lúc này, chiếc tàu kia bỗng nhiên lại kéo còi, át đi tiếng kêu cứu của Tôn lão nhị.

Mà Tôn lão nhị sẽ không có cơ hội để kêu tiếng thứ hai nữa, bởi vì y bỗng thấy lạnh thấu tim, người chợt trở nên mơ hồ. Vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời, chỉ cảm thấy có mùi cỏ xanh ở chóp mũi.

- Mình... mình đã giết người?

Khi Tần Phong dùng đầu thương đâm vào phía sau tim Tôn lão nhị, lại rút ra, sau khi rút ra khiến cho máu tươi bắn ra tung tóe. Tần Phong mặt đầy máu, ngơ ngác ngồi ở trên người Tôn lão nhị, trong đầu trống rỗng.

Tuy rằng đã từng vô số lần nghĩ là phải giết chết những người xấu đã làm hại cha mẹ mình nhưng dù sao Tần Phong cũng chỉ là một đứa trẻ. Chuyện hung tàn nhất Tần Phong từng làm cũng chỉ là đánh chảy máu mũi của thằng nhóc đã bắt nạt em gái mình, làm sao đã trải qua chuyện như thế này?

- Muốn ăn hiếp người của chúng ta, đều phải chết!

Một giọt máu chảy xuống miệng Tần Phong, mùi vị tanh hôi của nó khiến cho Tần Phong bưng tỉnh, ánh mắt hoang mang bỗng trở nên kiên định, hơn nữa còn có chút điên cuồng.

Từ sau khi cha mẹ bị mất tích khó hiểu, Tần Gia trở thành người thân duy nhất của Tần Phong, người khác có thể làm khinh thường hắn nhưng tuyệt đối không được làm tổn thương Tần Gia, mấy lần đánh nhau ở trên trấn cũng đều là vì em gái bị ức hiếp.

Mùi máu từ trong phòng khiến cho Tần Phong tự ý thức rằng em gái đã bị thương. Điều này khiến cho sự sợ hãi ở trong lòng Tần Phong biến thành sự phẫn nộ, trong đó còn có một tia hưng phấn sau khi vừa giết người.

Con người sau khi bị kích thích, thường chia thành hai loại biểu hiện, một là trầm mặc sợ hãi, không còn sức lực, một loại lại là tinh thần vô cùng phấn chấn và kích động, chắc chắn... Tần Phong thuộc loại người thứ hai.

Đưa tay lau mặt xong, Tần Phong đứng dậy, tay phải nắm chặt đầu thương chưa dính chút máu nào kia, chậm rãi nhưng kiên định đi về phía “nhà” mình.

Sau khi giết Tôn lão nhị, Tần Phong phát hiện ra, giết người dường như cũng không phải là chuyện quá khó, đầu thương vô cùng sắc bén ở trong tay cũng đem lại tự tin cho cậu. Tần Phong cũng không ần nấp nữa.

- Tôn huynh đệ, sao còn chưa đi?

Sau khi Tần Phong đi tới trước căn phòng không đóng cửa, chặn ánh sáng mặt trời giữa trưa chiếu vào trong phòng. Hác lão đại thấy ở cửa có người, theo bản năng liền cho rằng là Tôn lão nhị.

- Không đúng, mày là ai?

Nhưng Hác lão đại nhanh chóng phát hiện ra mình đã nhầm. Người đứng ở cửa kia tuy rằng cũng cao tới trên dưới 1m7 nhưng dáng người lại vô cùng gầy gò. Vì lưng Tần Phong quay về phía ánh mặt trời nên lúc này người trong phòng đều không thể thấy rõ mặt cậu.

- Mẹ kiếp, sao lại nhiều người như vậy?

Tuy rằng sau khi cha mẹ mất tích, Tần Phong đã lăn lộn trong xã hội năm năm nhưng rất ít khi mắng người. Nhưng hôm nay lại liên tục mắng chửi, mặt cũng đã biến sắc.

Vì Tần Phong phát hiện, trong phòng không chỉ có Tôn lão nhị và người vừa đi ra như mình nghĩ, mà có tới bốn người đàn ông hung tợn đang nhìn mình chăm chăm.

Chương 12: Kinh Biến (Hạ)

- Nhoc con, mà là ai?

Tuy rằng Hác lão đại hơi nghi ngờ người mới xuất hiện này chính là Tần Phong nhưng thứ nhất là vì Tôn lão nhị còn chưa trở về, thứ hai là vì Tần Phong chỉ mới mười hai mười ba tuổi, không thể cao như vậy được. Cho nên Hác lão đại mới hỏi.

- Các người là ai? Tôi là Lưu Tử Mặc bạn của Tần Phong, đến tìm hãn.

Tay phải để ở sau lưng nắm chặt cây thương, Tần Phong cố gắng giữ cho hơi thở của mình trở nên vững vàng. Vì Tần Phong nhìn thấy em gái mình đang nằm ở trên giường nhưng dường như cũng không bị thương tích gì.

- Không đúng, nó chính là Tần Phong!

Đúng Tần Phong chuẩn bị đi vào trong phòng, khi nhân lúc mấy người Hác lão đại không để ý giải quyết một hai người trước, Tôn lão đại tựa vào một góc phòng cũng đã thấy rõ bộ dạng của Tần Phong, lớn tiếng kêu lên.

- Cái gì? Nó chính là Tần Phong?

Hác lão đại ngồi ở trên ghế đứng phắt dậy. Hác lão đại đương nhiên phải cẩn thận hơn nhiều so với những người khác. Tôn lão nhị vừa mới ra ngoài, nếu nhìn thấy Tần Phong thì không thể không có phản ứng gì. Như vậy thì chỉ có một lời giải thích, Tôn lão nhị đã gặp bất trắc.

- Lũ người xấu xa này, chết hết đi cho ta!

Phản ứng của Tần Phong cũng không chậm, khi Hác lão đại vừa đứng lên, cậu đã vào được trong phòng, tay phải tìm về phía trước, đầu thương sắc bén không một tiếng động đâm vào ngực Lục Tử.

Lúc trước đã xử lý một Tôn lão nhị, Tần Phong biết chuyện này không hề tốt nhưng hiện giờ hẳn chỉ có một suy nghĩ, chính là giết hết tất cả, sau đó đưa em gái cao chạy xa bay.

Tần Phong đương nhiên là hiểu rất rõ những chỗ hiểm trên cơ thể người, lần này ra tay không hề lưu tình, liền đâm xuyên qua ngực trái của Lục Tử. Tay phải cầm thương không hề run chút nào.

- Người... người dám giết ta?

Cho dù Lục Tử đã nghe Tôn lão đại nói, cũng không thể ngờ được một thằng nhóc như Tần Phong lại có thể dám dùng thứ này đâm mình. Nhìn máu từ ngực mình bắn ra, trong mắt Lục Tử vẫn còn tỏ ra không tin nổi.

Nhưng Lục Tử cũng không có cách nào nghe được câu trả lời. Những lời này vừa nói ra miệng, ý thức của Lục Tử đã bước vào bóng tối, cả người tê liệt ngã xuống đất.

Còn Tần Phong lúc này đã tới trước mặt Tôn lão đại, một tia lạnh lẽo hiện lên, yết hầu Tôn lão đại đã bị đâm một lỗ.

Từ lỗ đâm kéo ra, cổ của Tôn lão đại bị lưỡi thương sắc bén cắt tới phân nửa, máu tươi ở trong huyết quản liền phun ra, cả đầu và mặt Tần Phong đều là vết máu.

Tôn lão đại dù thế nào cũng không ngờ được, chỉ nhất thời tham lam mà cả hai anh em phải mất mạng.

Nhưng cho dù bây giờ có hối hận cũng vô ích, hai tay Tôn lão đại ôm cổ nằm trên đất, không ngừng run rẩy, trong nháy mắt, máu đã đổ cả mặt đất.

- Mẹ... Mẹ nó, đây... đây còn là người sao?

Hác lão đại làm nhiều việc ác, cũng đã ra tay với vài người nhưng nhìn thấy cảnh tượng máu me này, cả người cũng ngây ngẩn ra. Đứa trẻ này giết người giống như giết gà, quả thật giống như người đã mất nhân tính.

Tần Phong hai thương đâm chết hai người, ngay cả Hác lão đại cũng cảm thấy người mềm nhũn ra, người vừa mới đứng lên thiếu chút nữa lại ngồi lại ghế.

- Cậu, cậu ra ngoài trước đi để cháu đối phó với nó.

Khi Tần Phong định đi tới chỗ Hác lão đại, Trương Quân Long cũng phản ứng lại, đưa tay nâng cái bàn duy nhất ở trong phòng lên, ném qua người Tần Phong.

Tần Phong đã giết hai người, trong mắt đầy tia máu nhưng đầu óc vẫn còn rất bình tĩnh, người tránh sang một bên để tránh cái bàn.

- Ủ, Quân Long, xử nó đi!

Âm thanh cái bàn rơi vỡ trên mặt đất làm cho Hác lão đại như tỉnh giấc mơ, khi đang định xông ra, ánh mắt lại nhìn cô bé nằm trên giường, nảy ra ý nghĩ, đưa tay ôm Tần Gia lên.

- Bỏ nó xuống!

Thấy đối phương ôm em gái mình, Tần Phong trở nên nóng nảy, vội vàng chặn ở cửa để chặn Hác lão đại ra khỏi phòng, lại đột nhiên cảm thấy đầu tê rần, đầu óc trở nên ong ong.

- Thăng nhóc thối tha, không phải mày rất lợi hại sao?

Trương Quân Long đứng ở phía sau Tần Phong nhe răng cười. Sau khi ném các bàn, Trương Quân Long phát hiện một cây gậy đánh gôn đặt dựa ở

tường, thừa lúc Tần Phong xoay người, liền một gậy đánh vào đầu Tần Phong.

- Em gái?

Cố gắng lay đầu, Tần Phong phát hiện ra cảnh vật ở trước mặt mình đều biến thành một màu đỏ, loáng thoáng nhìn thấy em gái đã bị người đàn ông kia ôm ra khỏi phòng. Tần Phong không để ý tới Trương Quân Long liền đuổi theo người đưa Tần Gia đi.

- Còn muốn chạy?

Trương Quân Long kêu lên một tiếng, lại đánh một gậy về phía đầu Tần Phong. Gậy này Trương Quân Long dồn toàn bộ sức lực, nếu thực sự đánh trúng rất có thể lấy mạng Tần Phong.

Cuối cùng hơn năm năm luyện võ, khi tiếng gió từ phía sau truyền tới, tóc gáy của Tần Phong dựng cả lên, theo bản năng, co đầu lại, người tránh qua một bên.

Nhưng Tần Phong vẫn không thể tránh được cú đánh này. Chỉ nghe một tiếng rầm rắc vang lên, cánh tay trái của Tần Phong mềm nhũn buông xuống.

Sự đau đớn dữ dội từ bả vai truyền tới lại khiến cho đầu óc Tần Phong đang có chút mơ hồ đột nhiên tỉnh táo lại. Không đợi cho Trương Quân Long đưa gậy lên lần nữa, Tần Phong gào lên giận dữ, thân thể gầy gò lao tới.

Tần Phong dùng chính là Thiếp Sơn trong Bát Cực Quyền. Chỉ là Tần Phong vẫn còn chưa trưởng thành nên chiêu này không thể có uy lực như Lưu lão nhị có thể đánh đổ tường, nhưng cũng khiến cho Trương Quân Long phải lui lại mấy bước.

Nhưng chỉ vài bước này cũng đã khiến cho Tần Phong xoay được người, nhìn qua đôi mắt đã bị máu tươi bao phủ, nhìn thấy vị trí của Trương Quân Long, tay phải liền khua lên. Một tin sáng lóe lên, đầu thương cắt đúng vào cổ họng của Trương Quân Long.

- Mẹ kiếp, Lục Tử, tất cả là do mày!

Tất cả những chuyện này chỉ là xảy ra trong chớp mắt, để đề phòng Tần Phong đánh lén từ phía sau, Hác lão đại vẫn chạy ngược để ra khỏi phòng. Tất cả cảnh phía sau y y đều nhìn rõ mồn một, một luồng hàn khí từ trong lòng bốc lên, miệng chửi lớn.

Nếu không phải là do Lục Tử nghĩ ra chủ ý này, cả hội đã sớm đi tàu về rồi, làm sao còn gặp phải chuyện như thế này? Hác lão đại lúc này thật sự chỉ hận không thể đá mấy cái trên xác của Lục Tử.

Lúc này, Hác lão đại chợt có một ý nghĩ, đó là phải trốn, chạy thật xa khỏi cái nơi đạ ngục này. Cháu trai ruột gì thì giờ cũng mặc kệ. Hác lão đại có nằm mơ cũng không nghĩ tới mình lại có ngày bị một thằng nhóc mới lớn hù dọa đến phát khiếp.

Chiếc tàu hỏa đã dừng hơn mười phút bỗng nhiên từ từ chuyển động, ba toa sau cùng từ từ đi về phía trước.

Mắt Hác lão đại sáng lên, vội vàng ném Tần Gia lên tàu..

Đã chết nhiều người như vậy, đây tuyệt đối sẽ là một vụ án kinh hoàng, Hác lão đại biết, nếu như người ở trên tàu nhìn thấy thì nhất định sẽ nói y là thủ phạm, như vậy tuyệt đối là sẽ bị xử tử.

Nhưng nếu như đi cùng với tàu này đến thành phố tiếp, cơ hội trốn thoát của mình sẽ tăng lên. Còn về cô bé này, chỉ là do Hác lão đại sau khi nhìn thấy Tần Phong ra tay độc ác, liền mang theo người giống như một bản năng mà thôi.

- Đứng... đứng lại!

Tần Phong lúc này cũng đã yếu sức, chiêu vừa rồi gần như đã tiêu hao toàn bộ sức lực của cậu. Cố gắng đuổi theo ra tới cửa phòng, ánh mặt trời nóng hầm hập chiếu vào mặt khiến cho Tần Phong lão đảo ngã ra đất.

- Ồ? Nó thật sự là không xong rồi hay là đang giả vờ?

Nhìn thấy Tần Phong ngã trên mặt đất, hơn nữa mặt đầy máu, Hác lão đại đang chuẩn bị lên tàu lại hơi do dự. Nhưng cũng chỉ hơi do dự một chút, Hác lão đại vẫn leo lên chiếc tàu đang đi chậm chậm.

Có một số người có thể không rõ, Hác lão đại tại sao đã từng làm nhiều chuyện ác như vậy nhưng sao lại kém cỏi như thế. Thật ra, phản ứng này cũng Hác lão đại cũng rất bình thường.

Loài người là loài sinh vật có trí tuệ. Khi gặp phải chuyện quá kích thích thần kinh, đại não sẽ tạo ra một loạt phản ứng. Khi mà kích thích đó đã vượt quá khả năng tiếp nhận, con người sẽ sụp đổ.

Bây giờ Hác lão đại chính là như vậy. Sự hung ác của Tần Phong đã vượt qua sự tưởng tượng của y. Cảnh tượng cổ họng Tôn lão đại bị cắt đứt, máu tươi tuôn ra sớm đã khiến cho y sụp đổ.

- Đứng... đừng chạy. Còn... còn em gái tôi!

Tần Phong ngã trên mặt đất ngẩng đầu lên, nhìn chiếc tàu đi xa dần cũng không biết sức lực ở đâu ra, gắng sức vung tay, đầu thương bay ra từ trong tay.

Tuy Tần Phong vì mất quá nhiều máu đã không còn bao nhiêu sức lực nhưng tầm ngắm cũng không tồi, dựa vào sự sắc bén của đầu thương, ném đâm trúng vào bả vai của Hác lão đại.

Cảm thấy sự đau đớn từ bả vai truyền tới, Hác lão đại sợ tới mức hồn bay phách tán. Y còn tưởng rằng Tần Phong đã đuổi đến nơi khiến cho hai tay mềm nhũn, lại ngã từ trên tàu xuống.

- Không đuổi theo hả?

Trong lúc ngã xuống, qua khóe mắt, Hác lão đại nhìn thấy Tần Phong nằm ở trước cửa, liền thở phào nhẹ nhõm. Nhưng hãn hơi thở của y còn chưa ra hết thì đồng tử đã nở ra mạnh mẽ.

- ĐỪNG... ĐỪNG MÀ!

Trong miệng Hác lão đại phát ra một tiếng kêu cực kỳ thê thảm, nhưng tiếng kêu vừa phát ra thì lập tức im bật, bị âm thanh ầm ầm của tàu hỏa nhấn chìm.

Hóa ra vì Hác lão đại không hề chú ý, nơi y ngã xuống là chỗ đường ray ở giữa hai toa tàu. Không đợi Hác lão đại kịp đứng dậy, chiếc tàu đã nghiền qua người y.

Khi hai toa cuối cùng đi qua, cảnh tượng trên đường ray khiến cho người ta vô cùng khiếp đảm. Hai đùi và cơ thể của Hác lão đại mỗi thứ ở một chỗ, đôi mắt mở trừng trừng, mờ mịt nhìn lên bầu trời.

- Tôi đang ở đâu đây? Anh... anh?

Tần Gia ngất xỉu ở trên tàu lúc này bỗng tỉnh lại. Thuốc mê khiến cho đầu óc cô bé còn chưa tỉnh táo hẳn. Sau khi yếu ớt đứng dậy, Tần Gia phát hiện ra anh trai ngã đang nằm trên mặt đất cách đó hơn mười mét.

Nhưng đúng lúc này, tàu bỗng nhiên tăng tốc, Tần Gia vốn đã không đứng vững lập tức bị ngã xuống boong tàu, ngất xỉu.

Chương 13: Đại Ân

- Đừng, đừng đi, Tiểu Gia, em nhảy xuống đi!

Tần Phong dường như mơ màng nghe thấy tiếng kêu của em gái. Nhưng khi cậu cố gắng mở mắt ra, trước mắt chỉ là một màu đỏ, bên tai truyền đến tiếng tiếng tàu lửa đang đi xa dần.

Cố gắng ngo ngoay người, hai gậy của Trương Quân Long thật sự không nhẹ, nếu không phải là Tần Phong cố gắng chống lại thì đã sớm ngất xỉu rồi.

Đúng lúc Tần Phong đang thử đứng lên, bỗng nhiên cảm thấy bỗng khuôn mặt sáng lên. Đại Hoàng vừa rồi nằm trên mặt đất không rõ sống chết giờ cũng tỉnh lại, đang loạng choạng liếm vết thương ở trên đầu Tần Phong.

- Đại Hoàng, đi... đi tìm Tiểu Gia. Nó ở trên tàu kia!

Tần Phong giống như nắm được chiếc phao cứu sinh cuối cùng, dùng hết sức lực giơ tay chỉ về phía chiếc tàu hỏa. Đại Hoàng dường như hiểu được ý của Tần Phong, xoay người vẫy vẫy đuôi đuổi dọc theo đường ray.

Nhìn thấy hành động của Đại Hoàng, trong lòng Tần Phong nhẹ nhõm, lập tức cảm thấy trời đất xoay chuyển, trước mắt tối sầm lại, cứ như vậy mà không biết gì nữa.

Ba giờ sau, ở trước căn phòng nhỏ bên đường ray mà bình thường rất ít khi có người tới đã có rất nhiều người đứng, có cảnh sát mặc cảnh phục, còn có khoảng hơn 20 bác sĩ mặc blouse trắng.

Tuy có không ít người nhưng hiện trường lại yên tĩnh đến mức khiến người ta khó thở. Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ. Trong đó có cả viên cảnh sát đã 30 năm trong nghề mà khoe miệng cũng đang không ngừng run rẩy.

- Oe...

Một nữ pháp y rất cục không chịu được nôn ra. Cho dù đã đeo khẩu trang rất dày nhưng mùi phát ra từ thân thể bị nghiền nát ở trên đường ray này khiến cho thức ăn mà cô ăn từ đêm hôm trước cũng đều đã phun ra.

Điều này dẫn đến phản ứng dây chuyền, các nhân viên bình thường tự nói mình kiên cường cũng đều chạy ra xa nôn, đến khi trở lại về mặt đều trở nên trắng bệch.

- Độc ác, quá độc ác. Chuyện này quả thực quá mất nhân tính.

Một người đàn ông trung niên ở khoe miệng vẫn còn vết nôn, hơn nửa cái giò heo ông ta ăn hồi trưa coi như là ăn vô ích rồi, trong bụng vẫn còn cảm thấy khó chịu.

- Tiểu Lý, cậu báo cáo tình hình cho Cục trưởng Tống đi!

Người đàn ông trung niên tên là Triệu Chí Kiến, là Trưởng phân cục ở khu này. Còn lão nhân tóc hoa râm kia là Phó cục trưởng Tống chỉ đạo nghiệp vụ hình sự của thành phố.

Tuy rằng dân Thương Châu dũng mãnh nhưng cũng vô cùng chất phác. Những vụ án bình thường cũng chỉ là những vụ ẩu đả dẫn tới tử vong. Còn vụ án chết năm mạng người giống như bây giờ thì từ sau giải phóng đến giờ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Xảy ra vụ án lớn như vậy, ngoài lãnh đạo cục công an đích thân tới hiện trường, lãnh đạo thành phố cũng rất quan tâm.

Nhưng vị phó Chủ tịch thành phố vừa đến kia dĩ nhiên là chưa hề được trải qua những thử thách máu lửa, khi vừa nhìn thấy hiện trường lập tức choáng váng nôn, đi theo còn có một chiếc xe cứu thương đã cùng tới bệnh viện.

- Vâng, Cục trưởng, tôi cũng nhận được báo án mới đến.

Một người đàn ông mặc cảnh phục chừng 34, 35 tuổi đi tới, vẻ mặt có chút khân trương.

Người này là phó đồn trưởng đồn cảnh sát của thị trấn, ngoài người chặn dê kia ra thì là người đầu tiên tới hiện trường, khi đó đã bị dọa chết khiếp, đến bây giờ vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Hóa ra sau khi xảy ra vụ án, một người chặn dê thường xuyên tới đây là người đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ này, đã sợ tới mức ngã nhào rồi chạy tới đồn cảnh sát báo án.

Lúc đó đồn cảnh sát cử tổng cộng bốn người tới, người chỉ đạo là vị Phó đồn trưởng họ Lý này. Người này cũng coi như là người có kinh nghiệm dày dặn, sau một hồi nôn ọe thì đã lập tức bảo vệ tốt hiện trường, hơn nữa lập tức báo cáo lên cấp trên.

- Cục trưởng Tổng, ở trong phòng phát hiện cái này...

Khi đồn phó Lý đang tiến hành báo cáo, một nhân viên pháp y mang tới một túi plastic trong suốt, ở bên trong có một cái khăn tay.

- Cục trưởng, trên cái khăn này có một hàm lượng cao thuốc mê. Trên người của một xác chết còn phát hiện ra một lọ thuốc mê, có lẽ là hẩn mang tới.

Nhân viên pháp y báo cáo qua về kết quả kiểm tra hiện trường ban đầu.

Cục trưởng Tống gật gật đầu, nhìn đồn phó Lý, hỏi:

- Đồn trưởng Lý, đã làm rõ thân phận của những người chết và bị thương chưa?

- Báo cáo Cục trưởng, có hai người chết ở trong phòng thì tôi biết, người bị thương tôi cũng biết.

Đồn phó Lý cười khở nói:

- Người chết ở ngoài phòng kia và người bị cắt cổ ở trong phòng đều họ Tôn, là người dân ở thị trấn, là hai anh em. Còn đứa nhỏ hôn mê ở ngoài là đứa trẻ lưu lạc tới đây 5 năm trước. Nó còn có một em gái nữa...

Trong thị trấn cũng không có quá nhiều dân, nhất là anh em nhà họ Tôn lại là những kẻ chơi bời phá phách như vậy thì càng có tên trong sổ đen của công an.

Còn đối với anh em Tần Phong, đồn phó Lý cũng không hề xa lạ. Bởi vì mấy tháng trước Tần Phong còn tìm đồn trưởng Lý để hỏi làm thế nào để mình và em gái có thể có hộ khẩu ở trong thị trấn. Trong ấn tượng của đồn phó Lý, đó là một đứa trẻ rất chững chạc.

Sau khi nghe đồn phó Lý nói, Cục trưởng Tống suy nghĩ một lát, lắc lắc đầu nói:

- Tình tiết của vụ án trên cơ bản đã rõ ràng, mấy người đã chết này chắc chắn đã tới đây với mục đích xấu, không ngờ là không đạt được mục đích lại còn bị đứa trẻ kia giết chết hết. Chuyện này...

Vào đầu những năm 90, những vụ án buôn bán các bé gái đột nhiên tăng cao. Qua việc phát hiện khăn tay có chứa thuốc mê ở hiện trường cùng với báo cáo của đồn phó Lý, Cục trưởng Tống dày dạn kinh nghiệm đã đưa ra dự đoán đối với vụ án.

Nhưng dù thế nào cũng không thể nào tưởng tượng được tình cảnh độc ác như vậy. Dĩ nhiên là đứa trẻ nhìn gầy gò đó phải có thù hận ghê gớm lắm mới có thể ra tay hạ sát như thế.

Khi đang phân tích vụ án, một người bước nhanh tới trước mặt Cục trưởng Tống, ghé vào tai ông ta nói:

- Cục trưởng, phía bệnh viện báo tin, đứa trẻ đó đã tỉnh rồi.

- Tiểu Triệu, chúng ta tới bệnh viện trước đi, sai người điều tra thân phận của mấy người này.

Lúc đi về phía chiếc xe đỗ ở cạnh đường ray, Cục trưởng Tống dừng lại, dặn dò:

- Vụ án này có thể liên quan tới trẻ chưa thành niên, tạm thời đừng công khai, không được tạo ảnh hưởng xấu cho người dân ở trong thị trấn.

Trước đó không lâu, ông ta vừa mới đi tuần ở phía Nam xong, đã phát biểu một loạt bài quan trọng về phát biểu kinh tế, Cục trưởng Tống không thể cho vụ án nghiêm trọng như thế này phá hủy cục diện tốt của thành phố.

- Tôi... tôi đang ở đâu? Tiểu Gia, Tiểu Gia đâu?

Tần Phong chỉ cảm thấy mình vừa mới trải qua một cơn ác mộng rất dài. Trong giấc mơ, Tần Phong được gặp cha mẹ, còn nhìn thấy vài người có bộ dạng hung ác, nhưng chưa kịp mơ xong thì cậu đã tỉnh giấc.

Nhìn một màu trắng tinh trước mắt và mùi thuốc khử trùng, Tần Phong biết là mình đang ở trong bệnh viện. Khi cậu tỉnh lại, người đầu tiên là Tần Phong kêu tên Tần Gia.

- Cậu bé, đừng làm loạn. Vết thương của cậu cũng không nhẹ, không cẩn thận sẽ để lại di chứng.

Một bác sĩ mặc áo trắng dài đê Tần Phong xuống. Ông là bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng nhất ở bệnh viện này, tất cả các chẩn đoán bệnh của Tần Phong đều là do ông làm.

Nhưng vị bác sĩ này cũng không có tới hiện trường nên cũng không biết Tần Phong đã làm chuyện gì, nếu không khi chữa trị cho Tần Phong e rằng cũng sẽ run tay mất.

- Em gái, em gái của tôi đâu?

Tần Phong căn bản là không để ý tới thương thế của mình, bây giờ trong lòng cậu chỉ có em gái. Bởi vì năm năm trước khi cha giấu cậu ở trong tủ quần áo từng nói với cậu phải chăm sóc tốt cho em gái.

- Cậu tên là gì? Vụ án ở bên cạnh đường sắt là do cậu gây ra đúng không?

Khi Tần Phong định giữ chặt lấy bác sĩ mới phát hiện ra tay mình đã bị khóa ở hai bên giường, ở phía sau bác sĩ còn có hai người cảnh sát mặt cảnh phục.

- Em gái của tôi đâu? Người bắt em gái của tôi thế nào rồi?

Tần Phong không trả lời câu hỏi của cảnh sát mà một mực truy vấn về tung tích em gái. Trong lúc cuối cùng của toàn bộ sự việc, ý thức của Tần Phong đã hoàn toàn mơ hồ rồi nên không hề biết đầu thương mà mình cố sức ném đã trúng vai của Hác lão đại làm cho ông ta ngã xuống đường ray và bỏ mạng.

- Em gái cậu là ai? Trước tiên hãy trả lời câu hỏi của chúng tôi rồi mới nói đến chuyện của em gái cậu. Cậu có biết là cậu đã gây ra vụ án lớn như thế nào không?

Hai cảnh sát ở trong phòng bệnh đều còn trẻ, chỉ mới gia nhập vào ngành cảnh sát hai năm, gặp phải vụ án lớn như vậy nếu như có đột phá ở trong tay họ thì tuyệt đối có thể khiến họ có nhiều khả năng thăng tiến hơn.

- Tôi không biết, tôi chỉ muốn biết là em gái tôi ở đâu?

Đối với câu hỏi của cảnh sát, Tần Phong nghe cũng như không nghe. Cậu quá bức thiết muốn biết tình hình của Tần Gia, cảm xúc cũng bị kích động, hai tay lập tức kéo hai bên giường bệnh.

- Cậu muốn làm gì?

Hai cảnh sát ở trong phòng bệnh hoảng sợ. Bây giờ họ mới nghĩ đến thiếu niên có dáng vẻ gầy yếu này cũng không phải là một người bình thường. Cảnh tượng đầy máu ở trong căn phòng đó khiến cho họ nhớ tới còn muốn nôn lên.

- Các người muốn làm gì? Đối phó với một đứa trẻ cũng phải dùng súng sao?

Đúng lúc này, cửa phòng bị mở ra, Cục trưởng Tống đi vào, tức giận trừng mắt nhìn hai viên cảnh sát một cái, khoát tay áo nói:

- Được rồi, hai người đi ra ngoài trước đi.

Sau khi đuổi hai người đi, Cục trưởng Tống nhìn Tần Phong, nhẹ giọng nói:

- Cậu bé, tôi cũng muốn giúp cậu tìm được em gái. Nhưng... cậu phải nói cho tôi biết trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, em gái cậu đã đi đâu rồi?

Thật ra qua chuyện ở trong phòng bệnh, Cục trưởng Tống đã nhìn thấy cậu bé này rất quan tâm tới em gái mình. Và mấu chốt để đột phá trong vụ

án này chắc chắn phải là cô bé bị mất tích kia.

- Tiểu Gia đã bị người đó đưa lên tàu hỏa. Đúng, chính là tàu hỏa. Buổi chiều hàng ngày đoàn tàu hỏa đó đều qua nhà của chúng tôi.

Dưới sự nhẹ nhàng của Cục trưởng Tống khiến cho Tần Phong ổn định trở lại.

Chương 14: Trại Giam (Thượng)

- Còn có một cô bé bị đưa lên tàu?

Sau khi nghe Tần Phong nói, Cục trưởng Tổng gọi một viên cảnh sát, nói:

- Lập tức phái người tới điểm đỗ của đoàn tàu đó để điều tra, lập phải đưa đứa bé đó trở về.

Đã làm cảnh sát vài chục năm, đương nhiên Cục trưởng Tổng biết, việc thẩm vấn phạm nhân cũng phải có sách lược, đôi khi phải thỏa mãn một số điều kiện của phạm nhân sẽ khiến cho công tác thẩm vấn thuận lợi hơn.

Quả nhiên, sau khi ông ta đồng ý đi tìm Tần Gia, sắc mặt lo lắng của Tần Phong trở nên dịu đi, cũng không còn thái độ thù địch như lúc đầu nữa.

- Cảm ơn, cảm ơn ông!

Tần Phong nhìn nhìn hai tay bị khóa chặt rồi nhìn về phía Cục trưởng Tổng bày tỏ lòng biết ơn. Bộ dạng chất phác đó thậm chí khiến cho Cục trưởng Tổng hoài nghi với cả phỏng đoán của mình.

Cục trưởng Tổng cũng không quanh co nữa, đi thẳng vào vấn đề nói:

- Cậu bé, những người đó... đều là do cậu giết?

Sau khi nghe Cục trưởng Tổng nói, trong lòng của Tần Phong lập tức trở nên căng thẳng nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên nói:

- Không sai, là cháu giết. Bọn chúng xông vào nhà cháu, muốn đánh cháu và bắt em gái cháu, cháu chỉ tự vệ mà thôi.

Tần Phong mặc dù là đứa trẻ lưu lạc nhưng cũng không phải là một người không hiểu biết về pháp luật. Bình thường ngoài lúc đi thu đồng nát, Tần Phong thích nhất là đọc sách, mà thứ Tần Phong không thiếu ở trong căn phòng rách nát kia cũng là sách.

Từ tiểu thuyết liên hoàn đến văn học cổ điển và kiến thức pháp luật, Tần Phong đều đã từng đọc. Cậu nhớ mang máng, thiếu niên chưa đủ mười bốn tuổi phạm tội thì không phải chịu trách nhiệm hình sự.

Mà Tần Phong chỉ vừa mới qua sinh nhật 13 tuổi, cho dù là cậu có đam mê người thì cảnh sát cũng không có cách nào, cho nên lúc trước Tần Phong mới có thể không sợ phải xuống tay giết người.

- Tự vệ? Cậu có biết là còn có tội danh tự vệ quá giới hạn không?

Nhìn người thiếu niên bình tĩnh ở trước mặt mình, Cục trưởng Tống không thể giấu sự bức bối. Ông ta đã từng gặp vô số những tên tội phạm nguy hiểm, nhưng cho tới giờ cũng chưa từng thấy người giống như Tần Phong. Sau khi đã giết chết năm người mà vẫn có dáng vẻ như không hề có gì.

- Cháu và em gái lưu lạc tới đây. Hơn nữa cháu mới 13 tuổi, cũng không được đi học, không hiểu được cái gì mà tự vệ quá mức mà ông nói...

Tần Phong lắc đầu. Từ sau khi nhà gặp biến cố, Tần Phong luôn không có cảm tình với cảnh sát. Nếu không ngày đó sau khi cha mẹ mất tích vẫn còn có người canh gác ở cửa nhà, tại sao cảnh sát không đi tìm bắt những kẻ xấu xa đó?

Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho Tần Phong đưa theo em gái bỏ đi. Cậu vì thế đã sinh ra sự không tin tưởng đối với cảnh sát, đối với

người cảnh sát ở trước mắt, cũng không muốn nói gì thêm nữa.

- Cậu... cậu mới 13 tuổi? Điều này... Điều này sao có thể?

Cục trưởng Tống thật ra không hề để tâm đến thái độ của Tần Phong, nhưng cũng bị lời nói của cậu làm cho kinh ngạc.

Khuôn mặt Tần Phong tuy rằng vẫn còn nét trẻ con nhưng vóc dáng cao lớn, hơn nữa lại có vẻ chín chắn rất hiếm thấy ở tuổi thiếu niên, nhìn qua phải chừng 15, 16 tuổi.

Hơn nữa với cách giết người tàn nhẫn của Tần Phong, kể cả một tay giang hồ từng trải cũng không làm được. Cục trưởng Tống dù sao cũng không tin Tần Phong 13 tuổi.

- Năm năm trước cháu đem theo em gái tới đây, người trên trấn đều biết.

Tần Phong cũng không tranh luận. Hơn nửa năm sống ở Lưu gia, thân thể cậu ước chừng đã cao lên chừng 7, 8cm, nhìn qua có vẻ giống một người trưởng thành.

Cục trưởng Tống nghe vậy nhíu mày, quay mặt nói với một viên cảnh sát:

- Tiểu Ngô, lập tức lên trấn điều tra.

Tuy rằng nguyên nhân gây ra chuyện này không phải do Tần Phong nhưng tính cách giận dữ giết người của cậu cũng khiến cho Cục trưởng Tống có chút sợ hãi. Nếu như có thể thì Cục trưởng Tống muốn đưa Tần Phong vào trại giáo dưỡng vài năm.

Phải biết rằng, loại người lưu lạc, không cha không mẹ lại gây ra vụ án mạng kinh thiên như vậy, nếu không được giáo dục đảng hoàng mà để mặc

cho lưu lạc ngoài xã hội, chỉ sợ về sau sẽ tạo ra mối nguy hại lớn cho xã hội.

Nhưng dựa theo quy định của nhà nước, một người chưa đủ 14 tuổi thì không phải chịu trách nhiệm hình sự. Nhưng còn có một điều, đó là người đã đủ 14 tuổi tới 16 tuổi, nếu như phạm tội có tính chất đặc biệt nghiêm trọng cũng phải chịu trách nhiệm hình sự.

Cho dù hành vi giết năm người của Tần Phong là hành vi phạm tội có tính chất nghiêm trọng như nếu như thật sự cậu mới chỉ 13 tuổi thì Cục trưởng Tổng cũng không có cách nào.

- Cậu nói tình hình chúng tôi sẽ điều tra rõ. Bây giờ dưỡng thương cho tốt đi.

Cục trưởng Tổng có chút đau đầu nói với Tần Phong. Ông ta còn phải vội vã trở về để báo cáo với lãnh đạo, dù sao đối với những người dân chất phác ở đầu những năm 90, vụ án như thế này là vô cùng ghê rợn.

- Các ông muốn xử cháu thế nào cũng được nhưng phải tìm được em gái cháu!

Khi Cục trưởng Tổng ra khỏi phòng bệnh, Tần Phong kêu lên. Tuy rằng Tần Gia ranh mãnh nhưng năm nay chỉ mới 8 tuổi. Tần Phong sợ để con bé lưu lạc ở ngoài sẽ xảy ra chuyện.

Cục trưởng Tổng gật gật đầu, cũng không dừng bước. Vụ án này khiến cho tâm trí ông ta vô cùng nặng nề. Không ai có thể ngờ một vụ án nghiêm trọng như vậy lại do một thằng nhóc gây ra.

Tuy rằng đã ra lệnh phong tỏa tin tức nhưng giấy không gói được lửa, chuyện Tần Phong giết chết anh em họ Tôn, không tới vài ngày cả thị trấn sẽ biết.

Nhà họ Tôn cũng là một hộ lớn ở trong thị trấn, hai anh em này là kẻ hư hỏng nhưng cha mẹ họ lại là người lương thiện, cho nên cũng được mọi người ở thị trấn quý mến.

Đau đớn của tang gia, hơn nữa hai đứa con cùng chết khiến cho ông Tôn kết hợp với mọi người trong dòng họ cùng kêu oan, yêu cầu nghiêm trị hung thủ. Tin tức có đại ma đầu giết người xuất hiện trong trấn cũng lan truyền nhanh chóng.

Điều này khiến cho công tác của cục cảnh sát trở nên bị động. Vì qua sự điều tra cẩn thận của họ, Tề Bảo Ngọc chờ ở nhà ga, khi nhà ga bị đóng cửa, vì hành tung bí hiểm cử chỉ hoảng loạn đã bị bắt ngay tại chỗ.

Bởi vậy thận phận và động cơ gây án của đám người Hác lão đại đã bị lộ. Mấy người chết ngoài anh em họ Tôn ra thì đều là những kẻ ác, mang huyết án trên người.

Theo manh mối mà Tề Bảo Ngọc cung cấp, cảnh sát của hai nơi hợp tác, nhổ tận gốc tập đoàn ăn xin ở vùng ngoại ô thành phố kia, coi như là bỏ đi một khối u ác tính cho xã hội.

Nhưng cách xử trí đối với Tần Phong khiến cho các lãnh đạo ở Cục thật khó xử. Quan trọng là ở tuổi tác của Tần Phong, vì Tần Phong chưa đầy 14 tuổi, theo pháp luật nhà nước thì không phải chịu phạt.

Nhưng người của nhà họ Tôn lại không ngừng kêu oan cũng làm cho lãnh đạo của cục cảnh sát phải đau đầu. Sau mấy lần lãnh đạo thành phố bị chặn xe, thành phố đã ra chỉ thị phải mau mau xử lý nặng tay đối với vụ án này.

Hơn hai tháng sau, tòa án tiến hành tuyên án đối với vụ án này. Ở trong bản án, họ xác định là Tần Phong 14 tuổi.

Vì Tần Phong đã 14 tuổi, vụ án rất nghiêm trọng nhưng vì hành động có lý do nên giảm nhẹ hình phạt, tuyên án phạt tù năm năm.

Cân nhắc đến vấn đề giam giữ trẻ vị thành niên với người trưởng thành cùng một chỗ sẽ bất lợi cho việc trưởng thành của thiếu niên nên sau khi tuyên án, Tần Phong được đưa tới trại giáo dưỡng duy nhất của tỉnh.

Mà ở toàn bộ Thương Châu đã đẩy mạnh chính đồn hoạt động của các trường võ, đã đưa ra yêu cầu nghiêm khắc đối với việc giáo dục võ phong và đạo đức của các đệ tử.

Trước khi bị đưa tới trại giáo dưỡng một ngày, Lưu Tử Mặc dưới sự hướng dẫn của cha đã tới trại giam, nhìn thấy người bạn tốt của mình, cậu có chút không nói nên lời.

- A Phong, là tớ hại cậu. Tớ không nên đưa cây thương đó cho cậu.

Lưu Tử Mặc nhỏ hơn Tần Phong một tuổi, giờ phút này rốt cuộc đã không khống chế được cảm xúc của mình, khóc rống lên.

Nửa tháng trước Lưu Tử Mặc nghe được tin Tần Phong giết người, lúc đó cậu lập tức theo cha về tới Thương Châu muốn bào chữa cho Tần Phong.

Nhưng họ đã trở về muộn, vụ án của Tần Phong đã xử xong. Hơn nữa vì chuyện cây thương còn làm liên lụy một chút tới Lưu gia, phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể giải quyết xong chuyện này.

- Tử Mặc, có tìm được em gái của tớ không?

Tần Phong nhìn Lưu Tử Mặc, vết thương ở trên đầu đã sắp lành, hơn nữa ở trong trại giam lại có ăn có uống, Tần Phong khỏe mạnh lên không ít.

Nhưng sự lo lắng ở trong mắt Tần Phong cũng khiến người ta hơi sợ. Cậu cũng không cần biết mình bị xử như thế nào mà chỉ luôn lo lắng cho

em gái duy nhất của mình.

Lưu Tử Mặc không dám nhìn ánh mắt của Tần Phong, cúi đầu nói:

- Thật sự xin lỗi, A Phong. Thời gian này tớ vẫn tìm Tiểu Gia, nhưng... Nhưng không tìm thấy. Đại Hoành cũng không thể tìm thấy Tiểu Gia!

- Tiểu Gia, rốt cuộc em ở đâu?

Ánh mắt Tần Phong lộ vẻ thất vọng, tay phải nắm chặt lại, đến móng tay cắm vào da thịt cũng không hề cảm thấy đau đớn.

Tần Phong cũng đã có chút chuẩn bị tâm lý với tin tức này vì ngày hôm qua vị Cục trưởng Tổng kia tới gặp cậu cho biết đã phát động cảnh sát của cả hai thành phố nhưng vẫn không tìm được Tần Gia.

Theo lời nói của Cục trưởng Tổng, có lẽ Tần Gia đã xuống tàu rồi, rất có thể đã được ai đó nhận nuôi, đó cũng là lời nói dùng để an ủi Tần Phong.

Tuổi thơ gian khổ đã khiến cho Tần Phong và em gái trưởng thành hơn so với người bình thường. Tần Phong tin rằng Tần Gia nhất định sẽ không sao, anh em họ nhất định sẽ có lúc gặp lại.

Nhìn thấy bộ dạng thương tâm của con trai, cha của Lưu Tử Mặc đi tới bên cạnh nói:

- Tần Phong, cháu yên tâm, chú sẽ cho người tìm Tần Gia, cháu yên tâm chịu phạt đi, có chuyện gì thì nói với chú Lưu.

Cha của Lưu Tử Mặc và anh cả đang quản lý việc kinh doanh của dòng họ, không thiếu tiền. Thời gian này ông ta chỉ cần dán những tờ quảng cáo tìm người ở các thành phố dọc tuyến đường của đoàn tàu đó.

- Cảm ơn chú Lưu. Nhất định cháu sẽ ra sớm.

Nghe hai cha con chú Lưu nói xong, Tần Phong bình tĩnh trở lại. Nhưng sự bình tĩnh này lại khiến cho cha Lưu Tử Mặc có chút sợ hãi ở trong lòng. Có ai là không biết phía sau sự bình tĩnh đó liệu có phải là một ngọn núi lửa sắp phun trào hay không?

Từ nhỏ đã trải qua biến cố mà người bình thường khó có thể tưởng tượng được, Tần Phong trưởng thành hơn rất nhiều so với bạn bè cùng trang lứa. Tần Phong sớm đã học được cách che giấu tình cảm của mình. Từ khi tuyên án hôm đó, Tần Phong cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

BẢO GIÁM

Đá Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Trại Giam (Hạ)

Sau gần ba tháng bị tạm giam, một xe cảnh sát đứng ở ngoài trại giam, đưa Tần Phong bị còng tay đến trại giáo dưỡng dành cho thiếu niên của tỉnh. Vụ án mạng gây chấn động cả trấn cuối cùng cũng đã khép lại.

Tuy rằng nhìn qua có vẻ như cuộc sống của mọi người không có gì thay đổi nhưng trường võ ở khắp nơi bị đóng cửa đến phân nửa. Đây có lẽ chính là ảnh hưởng từ việc Tần Phong học võ đả thương người.

Ở ngoại ô Thạch Thị, chính là Thái Hành Sơn nổi tiếng, ở dưới Thái Hành Sơn có một đại viện được canh phòng nghiêm ngặt, tường bao quanh cao tới 5m.

Đây chính là trại giáo dưỡng mới khánh thành năm ngoái. Vì nguyên nhân tài chính eo hẹp nên nơi này được xây dựng lại từ nhà giam của tỉnh, ngoài những phạm nhân ở bên trong được đưa tới nhà giam khác thì các quản giáo ở đây đều được giữ lại.

- Tần Phong, 14 tuổi. Tội cố ý giết người. Phạt tù 5 năm. Vào đi!

Ở phòng trực ba của trại giáo dưỡng, cảnh sát và các quản giáo đưa mắt nhìn Tần Phong, sau khi đối chiếu thông tin, Tần Phong được nhận một bộ quần áo màu lam, đồng thời mái tóc đã dài quá tấc cũng bị cạo thành đầu trọc.

Sau khi hoàn thành các thủ tục vào trại, một cảnh sát khoảng 30 tuổi tới trước mặt Tần Phong.

- Tần Phong, tôi là Lý Phàm, trung đội trưởng của cậu. Sau này việc học tập và cải tạo của cậu đều do tôi phụ trách. Cậu còn trẻ tuổi, hy vọng cậu có thể trút bỏ gánh nặng để cải tạo cho tốt, sau này có thể trở thành một người có ích cho xã hội.

Dựa theo quy định, Lý Phàm nói qua một lượt về quy định của trại giam với Tần Phong, nhưng ánh mắt cũng hiếu kỳ đánh giá Tần Phong.

Thời điểm những năm 80, đã có phim chiếu bóng về tội phạm thiếu niên. Tác phẩm này đưa ra quan điểm “cứu một đứa trẻ, tạo ra nhân tài”, nhắc nhở mọi người chú ý tới sự thay đổi trong tâm lý và hoàn cảnh sống của các thiếu niên phạm tội, tăng cường trách nhiệm xã hội của mọi người.

Cùng với sự tăng cao trong việc phạm tội của thiếu niên, nhà nước cũng đã tăng cường đầu tư vào cải tạo thiếu niên phạm tội. Lý Phàm chính là một chuyên gia tâm lý học về phạm tội ở tuổi thiếu niên. Đồng thời trong việc đốc thúc cải tạo, anh cũng tiến hành nghiên cứu tâm lý của đám trẻ này.

Nhưng từ ánh mắt của Tần Phong, Lý Phàm cũng không tìm được ra manh mối nào.

Biểu hiện của đứa trẻ này vô cùng bình tĩnh, không sợ hãi như những đứa trẻ khác, cũng không có bộ dạng luống cuống bất an. Sự bình tĩnh này khiến cho Lý Phàm có chút lo lắng, anh ta biết Tần Phong đã gây ra một vụ trọng án.

- Đội trưởng, tôi biết. Tôi sẽ cố gắng cải tạo tốt.

Nhìn Lý Phàm mặc cảnh phục đứng ở trước mắt, Tần Phong thản nhiên gật đầu.

Khi tiến vào trong cánh cổng của trại giáo dưỡng này, Tần Phong đã lặng lẽ quan sát, vị trí gác của các cảnh vệ và khoảng cách giữa nhà giam và cổng đều đã bị Tần Phong nắm rõ.

- Được rồi, Tiểu Vương, cậu đưa Tần Phong vào phòng giam đi, đồng thời để cậu ấy quen bạn cùng phòng.

Lý Phàm nhìn chăm chăm Tần Phong một hồi lâu, lúc này mới dặn viên quản giáo ở bên cạnh dẫn Tần Phong đi, khi Tần Phong thoát khỏi tầm mắt củamình, Lý Phàm không khỏi nhú mày.

- Đội trưởng Lý, cậu có vẻ rất để ý tới thằng nhóc này?

Một người quản giáo trung niên ở đối diện Lý Phàm cười nói. Người này là Chu Đại Long là cấp phó của Lý Phàm.

Lúc mới đầu, Đại Long rất chống đối khi có một người mới hơn 30 tuổi làm lãnh đạo của mình nhưng hơn một năm nay, Chu Đại Long đã tâm phục khẩu phục. Lý Phàm rất có bản lĩnh trong việc giáo dục tội phạm thiếu niên.

Lý Phàm lắc đầu nói:

- Phạm nhân này có chút đặc biệt, nên theo dõi kỹ một chút.

Tần Phong đương nhiên không biết là mình vẫn bị người ta theo dõi. Nhưng dù cậu có biết cũng không sao, chỉ cần có cơ hội, cậu nhất định sẽ thoát ra khỏi nhà giam này.

- Tần Phong, đây là tổ trưởng của cậu, tên là Lý Thiên Viễn.

Viên quản giáo họ Vương mở cửa nhà giam, vẫy vẫy tay về phía một thiếu niên cường tráng nói:

- Người mới đã tới rồi. Lý Thiên Viễn, giao cho cậu, hướng dẫn cho cậu ấy về nội quy của trại giam và nói về thời gian học tập cũng như nghỉ ngơi cho cậu ấy biết.

- Quản giáo Vương, anh cứ yên tâm đi, tới chỗ của em là rỗng thì cũng phải ngoan!

Người thiếu niên nhìn khoảng 16, 17 tuổi gì đó trả lời, tiền viên quản giáo ra khỏi nhà giam.

Phải nói rằng nhà nước rất coi trọng công tác giáo dục cải tạo tội phạm thiếu niên, dù là phòng giam giường chung nhưng cũng được chia thành tầng, ở giữa có một cái bàn. Lúc này có phải có tới mười tên choai choai đang vây quanh cái bàn, đang chỉ vào nội quy nhà giam.

Nhưng khi quản giáo Vương đi khỏi, mấy thằng nhóc có vẻ nghiêm túc này liền âm ỉ lên, vây lấy Tân Phong. Nghĩ lại cũng đúng, những đứa trẻ phải vào đây thì làm gì có đứa nào là đứa trẻ ngoan? Bộ dạng vừa rồi chẳng qua chỉ là giả vờ thôi.

- Nhóc, tên là gì? Phạm tội gì mà vào đây? Nói xem...

Tên Lý Thiên Viễn cung kính trước mặt quản giáo đó, lúc này thái độ đã thay đổi hoàn toàn, không biết lấy đâu ra một miếng thuốc đưa lên miệng, một thằng nhóc khác vội châm lửa cho cậu ta.

Bên ngoài có hai người đứng ở ngoài cửa nhìn. Đó là những người canh chừng, chỉ cần có quản giáo tới thì lập tức sẽ báo động với người ở bên trong.

- Thằng nhóc, đại ca hỏi mày không trả lời à, không nghe thấy hả?

Thấy Tân Phong dường như hơi ngần người, một tên đẩy cậu một cái, ánh mắt hung hăng.

Trong trại giáo dưỡng nếu không được quản lý nghiêm khắc cũng ít khi có cải tạo lao động thể lực nặng, đa phần thời gian những thiếu niên này đều là lên lớp học, có thể nói là một ngày vô cùng buồn tẻ.

Cho nên, trong tình hình đó, mỗi phạm nhân mới vào đều khiến cho họ hết sức vui mừng. Bởi vì chuyện ma cũ bắt nạt ma mới luôn là ‘truyền

thống' của trại giam, chỉ cần phạm nhân không chết hoặc bị tàn phế thì quản giáo cũng rất ít khi hỏi tới.

- Tôi là Tần Phong, vì đánh nhau nên vào đây.

Bị thằng nhóc kia đẩy, Tần Phong lui lại hai bước, trên mặt lộ ra một chút sợ hãi, mở miệng nói:

- Từ giờ về sau tôi cũng không dám đánh nhau nữa, mọi người đừng đánh tôi.

- Nhìn bộ dạng của mày kìa. Đánh nhau là cái quái gì, ông đây đã giết người đây!

Nhìn bộ dạng của Tần Phong, cả đám phá lên cười. Vào thời điểm đó, tội phạm có tổ chức cũng không nhiều, càng không nói đến những thiếu niên như thế này.

Đa số thiếu niên phạm tội đều là vì sự giáo dục của gia đình, đánh lộn bị đưa vào đây.

Nhưng bị ảnh hưởng một chút xã hội đen trong phim điện ảnh Hồng Kông, những đứa trẻ này không cho là mình không đúng, chỉ dù là vào trong trại giáo dưỡng, cả đám cũng giống như những con gà trống hiếu chiến, mỗi ngày sẽ xảy ra vài trận đánh nhau như vậy.

Dường như Lý Thiên Viễn là tổ trưởng ở trong phòng giam, mặc dù là do mọi người trong phòng bầu ra nhưng trước khi bầu Lý Thiên Viễn cũng đã dùng sức kể lời kéo phiếu của mọi người. Năm đám to chính là đạo lý mạnh mẽ nhất, ở nơi này thì càng không thay đổi.

- Uống phí mày cao lớn như vậy, cũng chỉ là một thằng nhát gan.

Lý Thiên Viễn khinh thường nhìn Tần Phong, nói:

- Qua bên kia xuống tấn, sau đó học nội quy phòng giam, buổi tối để ông mày kiểm tra, sai một chữ thì đừng hòng ăn cơm.

Những đứa trẻ này tuy rằng không hiểu được cái gì gọi là niềm vui của mình được xây dựng trên sự đau khổ của người khác, nhưng thủ đoạn của bọn chúng cũng không ít, mỗi người mới vào đều bị trừng trị một trận.

- Vâng, lão đại!

Biểu hiện của Tần Phong rất ngoan ngoãn. Năm năm lưu lạc cùng với em gái, sự coi thường nào mà cậu chưa từng gặp? Nếu như chuyện gì cũng phản kháng thì sợ là sớm đã bị đánh chết rồi.

Càng quan trọng hơn là Tần Phong không muốn bộc lộ ra khả năng võ thuật của mình. Quá nhiều người biết khả năng của mình sẽ không tốt cho việc chạy trốn.

Biểu hiện của Tần Phong khiến cho Lý Thiên Viễn cảm thấy rất không thú vị. Bộ dạng đứng tấn như sắp đổ của Tần Phong tuy nhìn rất buồn cười nhưng tới giờ ăn cơm tối Lý Thiên Viễn cũng không tìm ra được có gì để đánh tiểu tử này.

Cơm tối cũng không tệ, ngon hơn nhiều so với cơm ở trại tạm giam. Hai món một canh một mận còn có một đĩa dưa muối, bánh bao. Nhưng đĩa thức ăn mận kia đã bị Lý Thiên Viễn đặt ở trước mặt mình, chỉ có mấy người thân thiết với cậu mới có thể ăn được.

Đối với Tần Phong mà nói, dù là ăn bánh bao dưa muối cũng đã là tốt lắm rồi. Tần Phong vẫn cúi đầu không hề phản ứng với những ánh mắt khiêu khích của mọi người xung quanh.

Ăn xong bữa tối, các thiếu niên bị tập trung tới một căn phòng lớn để xem thời sự. Trong phòng này tập trung người của mười hai phòng giam, tổng cộng hơn một trăm thiếu niên.

Người của từng phòng ngồi ở một chỗ. Dùng loại ghế nhựa nhỏ nhưng không khí trong phòng xem tv cũng không phải là tốt. Vài đứa nhóc đều trừng mắt nhìn nhau.

- Đại ca, tên họ Ngô kia từng mắt nhìn anh. Chúng ta đánh cậu đi?

Trải qua một buổi chiều sống cùng với nhau, Tần Phong biết người đang nói tên là Giang Bình, là phạm tội trộm cướp nên vào đây. Tên này rất có khiêu nịnh nọt, cho nên khi đi theo Lý Thiên Viễn chưa từng bị ném mùi đau khổ.

Về phần Lý Thiên Viễn, ở trong mắt Tần Phong chỉ là một thằng nhóc không có đầu óc mà thôi.

Năm nay Lý Thiên Viễn 16 tuổi, là người bản địa ở Thạch Thị. Lúc 6 tuổi thì cha mẹ ly dị, mỗi người đều có gia đình riêng, không ai muốn nuôi cậu ta. Lý Thiên Viễn liền sống cùng với ông nội.

Bởi vì ông nội đã cao tuổi rồi nên không dạy bảo cậu ta được tốt. 11, 12 tuổi Lý Thiên Viễn liền bỏ học, đi theo một đám du thủ du thực lớn hơn cậu ta 4, 5 tuổi. Ở trong môi trường như vậy làm sao có thể tốt cho được?

Khi mới bắt đầu, Lý Thiên Viễn còn là đứa trẻ hò hét cổ động ở phía sau, dần dà lá gan cũng lớn dần, khi đánh nhau cũng đã dám xông lên trước.

Ở tuổi này của Lý Thiên Viễn, cảm giác khi đi trên đường mà người khác sợ mình là một chuyện rất oai phong, hơn nữa có thể có một số đệ tử đi theo thì Lý Thiên Viễn càng hết sức hài lòng.

Khi Lý Thiên Viễn 15 tuổi, vì cơ thể cao lớn nên đã trở thành lão đại từ đó cậu ta bắt đầu trở nên kiêu ngạo.

BẢO GIÁM

Đá Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ấu Đả

Côn đồ thời kỳ đầu phần lớn đều lấy việc đánh đấm làm vinh quang, nhiều nhất chỉ là ăn quýt ở khách sạn, ghẹo gái ở đường trượt băng, hiện tượng trộm cắp thì tương đối ít.

Nhưng đến thập niên 90 sau cải cách mở cửa, chênh lệch giàu nghèo dần dần trở nên rõ ràng, giá trị quan của con người cũng có sự thay đổi rất lớn, hộ cá thể bị người ta xem thường nhất trước kia ngược lại trở thành người có thân phận có mặt mũi.

Đám côn đồ trước kia phần lớn đều lợi dụng uy danh có bởi thời kỳ đầu đi đánh đấm, đổi nghề làm kinh doanh ăn uống hoặc vận chuyển hàng hóa gì đó, đều dần dần giàu lên.

Còn như tên nhóc choai choai Lý Thiên Viễn, một không có đầu óc kinh doanh, hai cũng không có vốn liếng, vì thế liền nhắm vào đám học trò, cửa trường học liền trở thành nơi bọn chúng lừa lọc vợ vét tài sản.

Đến sau khi phim ảnh về xã hội đen của Hongkong, Đài Loan tiến vào Trung Quốc, bọn chúng lại học theo nội dung trong phim ảnh, phân chia địa bàn, Lý Thiên Viễn dẫn theo hơn 10 đứa nhỏ, chiếm cứ hai trường học và một phòng bi-a.

Lý Thiên Viễn không biết rằng, hành vi này của mình đã bước đầu hình thành nên hình thức ban đầu của xã hội đen, mà trong quá trình vợ vét của cải của xã hội đen luôn có bạo lực đi kèm.

Rất nhanh nhóm nhỏ của Lý Thiên Viễn liền xảy ra tranh chấp với các bang phái khác, đó cũng là một nhóm do đám trẻ con hư hỏng bỏ học tổ

chức, bắt đầu chính từ phòng bi-a kia.

Ban đầu một người anh em của Lý Thiên Viễn bị một đám khác đánh một trận tại phòng bi-a, mở miệng toàn là những lời khiêu khích Lý Thiên Viễn.

Điều này khiến Lý Thiên Viễn cảm thấy mất thể diện, triệu tập mười mấy người, hai bang phái liền xảy ra ẩu đả khi đối phương đến phòng bi-a lần nữa.

Bên Lý Thiên Viễn sớm đã chuẩn bị, vũ trang đầy đủ, xích khóa, gậy, dao đều đã sẵn sàng, hai bên vừa gặp mặt bên kia lập tức bị yếu thế.

Những đứa nhóc choai choai gần như chưa có chút kinh nghiệm xã hội nào, bọn chúng cũng thiếu sự sợ hãi đối với mạng sống và pháp luật, cả đám xuống tay vô cùng tàn nhẫn, sau khi kết thúc ẩu đả, bên kia có một người bị chém chết ngay tại chỗ.

Những cuộc ẩu đả trên phố như thế này có ảnh hưởng rất lớn đối với xã hội, hơn nữa lại làm chết người, phản ứng của cảnh sát cực kỳ nhanh chóng, không quá 24 giờ liền bắt được toàn bộ những người tham gia về quy án.

Nhưng sau khi bắt giam, cảnh sát cũng có chút sửng sốt, bởi vì người tham gia ẩu đả của cả hai bang phái đều là vị thành niên, đứa lớn nhất 16 tuổi, nhỏ nhất không ngờ mới 11 tuổi.

Có điều không kết án nặng thì không thể bình ổn sự phẫn nộ của dân chúng, hơn nữa lại còn làm chết người, cuối cùng hai bang phái mỗi bên có một người bị kết án lao động cải tạo ba năm.

Kỳ thực kẻ giết người cũng không phải Lý Thiên Viễn, lúc ấy cậu ta dùng khóa xích, mà vết thương trí mệnh của người nọ lại là do một dao chém đứt động mạch cổ.

Có điều Lý Thiên Viễn tuổi tuy nhỏ, nhưng đã bị phim ảnh và tiểu thuyết đầu độc quá sâu, thân là một đại ca, phải làm gương tốt, đảm đương hết mọi tội lỗi.

Khéo sao, Lý Thiên Viễn và cái người tên Nhiếp Nguyên Long của đối phương đều ở trong cùng một Trại giáo dưỡng thanh thiếu niên, vì thế hai người lại bắt đầu tranh đấu ở trong này.

Lý Thiên Viễn hơn ở thân thể cường tráng, đánh nhau giỏi, dựa vào vũ lực tụ tập được một đám người, còn Nhiếp Nguyên Long gia cảnh rất tốt, trong tay không thiếu tiền, tất nhiên cũng có một đám trẻ con vây quanh nó.

Thù oán kết ở bên ngoài vẫn tiếp tục ở trong Trại cải tạo, trong thời gian hơn một năm hai người vào đã đánh nhau biết bao nhiêu trận, ngay cả quản giáo cũng phải bó tay với hai người này.

Bị khiêu khích ngay trước mắt, Lý Thiên Viễn tất nhiên khó chịu, lại bị đàn em xúi giục, lập tức liền trừng mắt, nghển cổ nhìn về phía đối phương, mắng:

- Ê răn, thế nào, không phục hả, có muốn đánh một trận nữa với ông mày không?

Lý Thiên Viễn không vừa mắt đối phương chính là vì nhà Nhiếp Nguyên Long đã dùng tiền để nó chỉ bị phạt một năm rưỡi, còn bản thân phải lĩnh tròn 3 năm, điều này khiến Lý Thiên Viễn cực kỳ bất bình.

- Đồ nhà quê, có giỏi chốc nữa gặp nhau ở sân thể dục!

Nhiếp Nguyên Long ánh mắt âm trầm nhìn thoáng qua Lý Thiên Viễn, thời hạn thi hành án của nó sắp hết rồi, nếu không giáo huấn Lý Thiên Viễn một trận nhớ đời thì sau này có lẽ sẽ không có cơ hội nữa, cho nên đã đặt sẵn bẫy, chuẩn bị trừng trị đối phương.

- Được, chốc nữa đừng có làm con rùa rụt cổ, mẹ kiếp.

Đánh nhau trong Trại giáo dưỡng thanh thiếu niên, tất nhiên không có vũ khí, vài lần Lý Thiên Viễn đều được lợi thế, căn bản không sợ sự khiêu khích của đối phương.

Trong phòng TV tổng cộng hơn trăm người, hai người nói chuyện cũng không sợ quản giáo nghe thấy, sau khi hẹn nhau xong, ai nấy đều âm thầm xoa tay chuẩn bị.

- Nhóc con, đợi lát nữa đi cùng bọn tao, hôm nay nếu biểu hiện tốt, sau này ở trong này, anh Thiên sẽ chiếu cố mày.

Lý Thiên Viễn sau khi cho đàn em thông báo một lúc, ánh mắt liếc đến Tần Phong, cậu ta sợ nhóc con này đi mật báo, vậy thì bản thân nhất định sẽ bị quản giáo trừng trị.

- Được, em nghe anh...

Tần Phong gật gật đầu, cậu không muốn tham dự vào chuyện này, có điều nếu đắc tội Lý Thiên Viễn thì cả ngày sẽ bị nhìn chòng chọc, dường như chạy trốn không phải là kế hoạch có lợi.

Nghĩ đến chuyện chốc nữa, người hai bang xem tin tức đều có chút không tập trung, sau khi bản tin kết thúc phát sóng, đến thời gian ra sân thể dục hóng gió, Lý Thiên Viễn gương mẫu đi ra ngoài.

Sân thể dục của Trại giáo dưỡng thanh thiếu niên được vây bọc bốn xung quanh, chiếm diện tích cực lớn, ngoại trừ sân bóng rổ còn có những thiết bị như xà đơn xà kép, những thiết bị này được xây dựng để giúp thiếu niên phát triển thân thể.

Sau sân có một khu đất trồng rau, có một nông dân già đang tưới nước bón phân, nếu như không phải xung quanh có mấy quản giáo đang đứng thì

cũng chẳng khác trường học bên ngoài là bao.

Tần Phong theo sau mấy người Lý Thiên Viễn, trông có vẻ như cúi gằm đầu, thế nhưng vẫn thu hết tình hình xung quanh vào mắt, hai góc đối diện trái phải có hai cảnh sát vũ trang đang canh gác, khiến cậu xua tan ý niệm chạy trốn trong đầu.

- Con rắn thối, sao nào, đấu tay đôi hay chơi cả đám, tùy mà chọn!

Lúc Tần Phong đánh giá xung quanh, người hai bang đã bắt đầu đối đầu nhau, Lý Thiên Viễn căn bản không coi Nhiếp Nguyên Long ra gì, nghiêng đầu nhìn mười mấy người đối diện.

- Đồ nhà quê, Long gia sắp ra ngoài rồi, mà cho là Long gia sẽ đích thân động thủ với mày sao?

Sau khi nghe Lý Thiên Viễn nói, trên mặt Nhiếp Nguyên Long lộ nụ cười âm hiểm, vung tay lên nói:

- Các vị đại ca, chỉ cần có thể làm cho tên họ Lý nằm giường ba tháng, mỗi người sẽ được 1 bao Ashima!

“Không ổn rồi, tên này giờ thủ đoạn...”

Ngay khi Nhiếp Nguyên Long lộ nụ cười xấu xa, Tần Phong đã cảm giác không ổn, cậu là người luyện võ, khá nhạy cảm đối với khí, ngay lúc đầu, Tần Phong đã nhận thấy chung quanh có không ít ánh mắt mang theo ác ý tập trung vào đám người mình.

Quả nhiên, lời của Nhiếp Nguyên Long còn chưa dứt, chung quanh liền có 30-40 người ào ào lao lên, gia cảnh của những thiếu niên này đều chẳng khá giả gì, một bao Ashima cũng đủ mua chuộc bọn chúng.

- Mẹ nó, mày giờ thủ đoạn?

Lý Thiên Viễn cũng cảm giác được những ánh mắt không có ý tốt xung quanh, có điều bọn nó đã bị đám người vây vào giữa sân thể dục, muốn chạy cũng không kịp nữa rồi.

- Ai, ranh con, mày giành bóng của tao làm cái gì?

Trận hỗn chiến bùng nổ trong nháy mắt khi quả bóng rổ đập về phía Lý Thiên Viễn, tìm đại một lý do gì đó, 4-5 thiếu niên đồng thời lao về phía đám người Lý Thiên Viễn, trút hết tinh lực dư thừa ra.

- Tút... tut... tut...

Chuông trạm canh của quản giáo vang lên ngay khi bắt đầu hỗn chiến, có điều, những thiếu niên này đã sớm đánh đến hăng máu, hơn nữa luật không trách đám đông, mỗi lần đánh nhau chỉ có mấy đứa cầm đầu bị giam, bọn chúng căn bản coi như không.

“Mẹ nó, sao lại gặp phải chuyện thế này chứ?”

Tần Phong trong đám người buồn bực vô cùng, cậu tuy rằng nhỏ tuổi hơn những người này, nhưng suy nghĩ lại cực kỳ chín chắn, đối với cậu mà nói, kiểu đánh nhau vì khí phách thế này là ngu xuẩn nhất.

Thế nhưng lúc này cậu bị xem là người của phe Lý Thiên Viễn, nhìn thấy 4-5 người lao về phía mình, Tần Phong hít một hơi, ngồi xổm xuống đất, dùng hai tay hai khuỷu tay bảo vệ đầu và chỗ hiểm dưới sườn.

Nhất thời, Tần Phong cũng không biết có bao nhiêu năm đâm rơi lên người mình, tiếng “bình bình” không dứt bên tai, có điều thân thể gầy yếu của cậu cuộn tròn lại, từ đầu đến cuối không để lộ chỗ hiểm.

- Một đám ngu ngốc, chẳng có thằng nào biết đánh nhau cả.

Lúc cuộc ẩu đả đang sục sôi trên sân thể dục, người nông dân già trồng rau góc đông bắc sân cũng đứng thẳng lên, có điều không giống với đám quần giáo đang khẩn trương, ông lão lại chỉ xem náo nhiệt.

- Ai, tao bảo rồi, đánh vào háng nó, chiêu này gọi là Liêu âm thủ.

- Ngu ngốc, bịt mắt nó lại, cho một đấm là nó không nhìn thấy gì rồi.

Ông già kia chỉ sợ thiên hạ không loạn, trên sân thể dục tiếng hò hét ầm ầm nhưng tiếng ông ta vẫn rõ ràng, khiến cho đám thiếu niên đứa nào đứa nấy đều không vui nhìn qua, chỉ sợ ngay cả ông già đó cũng muốn đánh cùng.

- Ấy? Có đứa biết công phu sao?

Ánh mắt ông già bỗng nhiên chăm chú nhìn vào một góc sân thể dục, người chỗ đó không đông lắm, trên mặt đất có một đứa đang nằm, còn có 4-5 đứa nhỏ đấm đấm đá đá đứa nằm trên mặt đất.

Trong mắt người ngoài, thiếu niên ngã trên mặt đất là cực kỳ vô dụng, có điều nụ cười trên mặt ông lão lại vụt tắt, như có điều gì suy nghĩ.

Người ngã trên mặt đất tất nhiên chính là Tần Phong, vừa rồi bị vây đánh giữa sân, thế nhưng cậu lăn trái lăn phải, không mất quá nhiều thời gian liền ra được bên ngoài, hiện tại vây xung quanh cậu chỉ là vài tên muốn chiếm ưu thế, uy lực năm đấm cũng chẳng ra làm sao.

- Mẹ nó, bố liều mạng với chúng mày!

Ngay lúc Tần Phong thầm tính toán trong đầu rằng quần giáo hẳn sắp đến nơi, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng gầm giận dữ. Ngay sau đó 4-5 người vây quanh Tần Phong đều tản ra.

- Anh... sao anh lại thành ra như vậy?

Tần Phong ôm mặt ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy người trước mặt, khuôn mặt phía dưới ngón tay lập tức lộ ra nụ cười quái dị, đàn anh ở trước mặt này thực sự đã bị đánh rất thê thảm.

Nếu không phải nghe được giọng nói của Lý Thiên Viễn, Tần Phong quả thực không nhận ra nó, bởi vì hai mắt Lý Thiên Viễn bị đánh chỉ còn lại hai khe hở, xương gò má sưng to, khóe miệng cũng nứt ra, bộ dạng thê thảm vô cùng.

Chương 17: Giam Kín (Thượng)

- Bản lĩnh chỉ thế này thôi mà dám chém gió là bản thân ngày xưa từng quyền đánh hổ vằn núi Nam, cước đạp rồng lớn biển Bắc?

Nhìn thấy bộ dạng thê thảm kia của Lý Thiên Viễn qua khe hở ngón tay, Tần Phong có chút dở khóc dở cười, ngay cả nỗi buồn bực vì bị giam vào Trại giáo dưỡng cũng giảm bớt vài phần, chỉ dựa vào công phu của ông anh này, chỉ sợ hai câu “Quyền đánh viện dưỡng lão núi Nam, cước đạp vượn trẻ biển Bắc” mới hợp với anh ta.

Có điều, mấy nhóc con đuổi đánh Tần Phong đều là hạng tuổi nhỏ sức yếu, nhìn thấy Lý Thiên Viễn như hung thần ác sát vọt lại đây, không đợi cậu ta ra tay đã tự động tản đi rồi, chỉ là nhìn thấy sau lưng Lý Thiên Viễn, Tần Phong không nhịn được thầm kêu khổ trong lòng.

Lúc trước Tần Phong trông có vẻ như bị đánh bò ra đất, kỳ thực căn bản không bị thương tổn nhiều, nhiều nhất là trên cánh tay và sau lưng trúng chút quyền cước, cậu chỉ muốn đợi quản giáo đến xoa những đứa nhỏ này đi, ngoan ngoãn quay về phòng giam.

Nhưng Lý Thiên Viễn lúc này đến cũng chính là làm hỏng tính toán của Tần Phong, cậu ta đánh nhau chẳng ra làm sao, nhưng gây thù chuốc oán thì số một, khắp sân, số người đuổi theo cậu ta là nhiều nhất.

- Đúng là vô dụng, mà trốn xa một chút.

Lúc Tần Phong còn đang nghĩ có nên ôm đầu ngồi xõm trên mặt đất nữa hay không thì Lý Thiên Viễn đột nhiên phun ra một ngụm nước miếng đầy máu, giọng nói khàn khàn, hét lên với đám người:

- Có giỏi thì lao vào tao đây, nó là người mới, chẳng biết cái gì hết!

Vừa nói, Lý Thiên Viễn không ngờ lại liều mạng lao về phía đám người đó, khiến cho Tần Phong ở phía sau cậu ta cảm thấy sửng sốt.

Bao nhiêu năm nay, mỗi khi thấy có người ức hiếp anh em cậu, luôn là Tần Phong đứng trước mặt em mình che chở, hành động hiện giờ của Lý Thiên Viễn lại khiến cho Tần Phong thấy ấm áp trong lòng, suy nghĩ về tên đại nghịch này cũng có chút thay đổi.

“Có nên ra tay hay không?”

Nhìn Lý Thiên Viễn chưa được vài đòn đã bị mọi người đánh ngã trên mặt đất, nhất thời Tần Phong lại có chút do dự, đương nhiên, người khác nhìn thấy cậu ngồi run rẩy trên mặt đất không thể biết được ý nghĩ trong lòng của cậu.

Sau khi Tần Phong nhìn qua kẽ ngón tay thấy được một đội cảnh sát vũ trang đang chạy tới cách đó không xa, lập tức xua tan ý nghĩ trong đầu, càng ôm chặt thân thể hơn, cho dù cậu không ra tay, đại ca Lý cũng sẽ được cứu ra khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

Quả nhiên, cùng với tiếng còi chói tai, dũi cui trong tay những người cảnh sát vũ trang đó bắt đầu giải tán đám đông ấu dả, những thiếu niên xuất thân tạp nham chẳng thể nào chống cự lại được với đám cảnh sát, có vài đứa không chịu phục, lập tức bị côn da đánh ngã nhào ra đất.

Mấy phút trôi qua, sân thể dục vốn náo nhiệt như cái chợ rổ cuộc cũng yên tĩnh trở lại, ngoài thiếu niên ngồi xõm trên mặt đất ra còn có mấy người nằm rạp trên mặt đất, tục ngữ nói song quyền nan địch tứ thủ, mấy người nằm rạp trên mặt đất kia tất nhiên đều là chân tay của Lý Thiên Viễn.

- Mang tất cả những đứa bị thương đến phòng cấp cứu.

Một cảnh sát già hơn 50 tuổi xuất hiện trên sân thể dục, mắt liếc qua thiếu niên đang ngồi chồm hổm trên đất, mở miệng hỏi:

- Ai nói cho tôi biết chuyện này là thế nào? Có ai chịu gánh trách nhiệm không?

Giọng nói của cảnh sát già tuy rằng không quá vang dội, nhưng khắp sân không đứa nào dám trả lời câu hỏi của ông, xung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, cho dù là mấy tên nhóc không ngừng kêu đau cũng câm bặt, bọn nó đều nghe ra sự phẫn nộ của cảnh sát già.

- Một đám nhát gan dám làm không dám nhận, chúng mày vừa rồi không phải đều rất uy phong sao?

Lời cảnh sát già nói khiến vài thiếu niên dẫn đầu ngẩng đầu lên, có điều sau khi nhìn nhau với cảnh sát già một lúc lập tức lại gục đầu xuống, muốn đối đầu với Diêm vương Hồ, chẳng khác nào ăn no rồi muốn tìm cái chết!

Cảnh sát già tên là Hồ Báo Quốc, trước khi vào chuyên nghiệp đã từng tham gia quân đội, lập được chiến công hiển hách, đến hiện tại trên người vẫn còn hai vết đạn, lúc tức giận sát khí trên người từng khiến một thiếu niên sợ đến mức tiểu ra quần ngay tại chỗ, vì thế mới được đặt cho biệt hiệu là “Diêm vương Hồ”.

- Không ai nói sao?

Hồ Báo Quốc trừng mắt, mở miệng nói:

- Lý Thiên Viễn giam phòng kín hai ngày, những người khác, chạy 50 vòng quanh sân thể dục, cắt bữa sáng ngày mai, tất cả thực hiện nghiêm cho tôi, nếu như không làm được, bữa trưa cũng cắt luôn.

- Đồn trưởng, xử phạt thế xác đối với bọn nó dường như không tốt lắm?

Sau khi nghe Hồ Báo Quốc nói, Lý Phàm bên cạnh ông nhú mào, theo góc độ tâm lý học, xử phạt thể xác chỉ khiến trong lòng con người nảy sinh lòng kháng cự, tác dụng đối với việc cải tạo tư tưởng của những thiếu niên này là cực kỳ ít ỏi.

- Xử phạt thể xác cái gì? Tôi đang giúp đám nhóc này tiêu bớt sức thừa đi đây, cậu xem xem, cả một đám tinh lực tràn đầy, hay là lại để chúng nó đánh một trận nữa?

Hồ Báo Quốc tức giận trừng mắt nhìn Lý Phàm một cái, nói tiếp:

- Cậu biết tại sao tính kỷ luật của bộ đội mạnh không? Chính là dựa vào giáo dục tư tưởng và huấn luyện cường độ cao, để đám nhóc này mỗi ngày đều mệt đến không bò dậy nổi xem xem chúng nó còn sức để đánh nhau không?

- Được rồi, anh nói rất đúng, đồn trưởng, tôi có yêu cầu này anh xem có được không.

Ánh mắt của Lý Phàm bỗng nhiên chú ý đến Tần Phong ngồi chồm hổm trên mặt đất, sau khi suy nghĩ một lúc, thì thầm với Hồ Báo Quốc vài câu, cảnh sát già có chút ngạc nhiên theo ánh mắt của Lý Phàm, liếc nhìn Tần Phong.

- Đồn trưởng, tôi không phục, bọn nó nhiều người như vậy đánh tôi, tại sao chỉ giam tôi không giam chúng nó?

Ngay lúc Lý Phàm và Hồ Báo Quốc đang thương lượng gì đó, Lý Thiên Viễn vừa bị đánh đến đầu vầng mắt hoa lúc này dường như đã khôi phục tinh thần, lau đi vết máu bên khóe miệng, thất tha thất thiếu bước về phía trước vài bước, hét lên:

- Nên giam bọn chúng trong phòng kín mới đúng, đồn trưởng, tôi yêu cầu được phạt chạy bộ.

“Hả? Thằng ngốc này chẳng lẽ bị đánh hỏng đầu rồi?”

Lời của Lý Thiên Viễn khiến cho Tần Phong sửng sốt, không phải chỉ là bị giam hai ngày thôi sao? Vẫn tốt hơn là bắt chạy quanh sân 50 vòng chứ? Tên ngốc này sao lại không biết tính toán thế chứ?

- Không phục sao, nhóc con mày vào đây bao lâu rồi, đánh nhau bao nhiêu lần rồi?

Lời Lý Thiên Viễn nói khiến Hồ Báo Quốc nổi trận lôi đình, ông ta cũng không để ý đến toàn thân Lý Thiên Viễn đã bị đánh chỗ tím chỗ tái, tát một cái vào đầu Lý Thiên Viễn, mắng:

- Ngoan ngoãn ngồi trong phòng giam cho tao, lần sau còn đánh nhau nữa tao sẽ lột da mày.

Sau khi nghe được lời đồn trưởng nói, Lý Phàm không khỏi cười khỗ, y không biết tại sao cấp trên lại phái Hồ Báo Quốc đến đây làm đồn trưởng, chẳng lẽ cho rằng chiến công trên tiền tuyến của ông ta có thể khiến cho những thiếu niên này ngoan ngoãn cải tạo?

Diêm vương Hồ phát uy, mấy thiếu niên vừa rồi còn dỗi dào sinh khí lập tức biết sai liền im lặng, đưa nào đưa nấy đứng dậy xếp thành hàng, bắt đầu chạy bộ, còn Lý Thiên Viễn dưới sự hướng dẫn của một quản giáo, đi về phía phòng giam.

- Đợi đã, cậu... chính là cậu đó.

Diêm vương Hồ bỗng nhiên chỉ vào Tần Phong đứng phía sau đám người, nói:

- Cậu cũng phải giam, một ngày, đi theo nó đi!

- Tôi sao?

Tần Phong nghe thấy ngậy người, chỉ vào mũi mình, nói:

- Báo cáo cán bộ, tôi... tôi không đánh nhau, vì sao lại bắt giam tôi chứ?

Tần Phong nhìn có trông có vẻ chất phác, nhưng suy nghĩ rất linh hoạt, sợ là ngay cả Lý Phàm xuất thân là nhà tâm lý học cũng không hơn cậu là bao, thấy vẻ mặt khổ sở kia của Lý Thiên Viễn, cậu dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra bị giam lại tuyệt đối không phải chuyện gì tốt.

- Điều này...

Đồn trưởng Hồ tuy rằng thô bạo, nhưng cũng không phải người không biết lý lẽ, nghe được lời Tần Phong nói nhịn không được nhìn về phía Lý Phàm, anh ta là Trung đội trưởng của Tần Phong, đề nghị giam Tần Phong lại, cho dù mình là đồn trưởng cũng phải nể mặt y mấy phần.

Nhìn thấy ánh mắt của đồn trưởng, Lý Phàm đứng dậy, nói:

- Tần Phong, cậu vừa vào trại giáo dưỡng có một ngày liền đánh nhau với người ta, giam cậu một ngày đã là ít rồi, còn ý kiến gì nữa?

- Không có ý kiến!

Điều khiến Lý Phàm không ngờ chính là Tần Phong không nói nhiều, liền ngoan ngoãn đi theo Lý Thiên Viễn về phía phòng giam, thành ra khiến cho những lời y đã chuẩn bị sẵn đều nghẹn trở lại.

- Tôi bảo này, sao anh lại so đo với một đứa nhỏ như vậy?

Sau Tần Phong và Lý Thiên Viễn hai người đi khỏi, Hồ Báo Quốc có chút bất mãn nhìn cấp dưới của mình, Diêm vương Hồ luôn thưởng phạt phân minh, đứa bé kia quả thực không đánh nhau, ông thấy rất rõ ràng.

- Đồn trưởng, Tần Phong không giống với các tội phạm thiếu niên khác.

Lý Phàm chẳng có gì để nói với vị Đồn trưởng không quản lý nghiệp vụ, có điều người ta là cấp trên của mình, anh ta vẫn kiên nhẫn giải thích:

- Anh biết không? Cậu ta bị đưa đến đây là vì đã liên tiếp giết 5 người, hơn nữa trên người hắn có công phu, anh cảm thấy cậu ta sẽ ngoan ngoãn như vậy sao?

Phân tích theo góc độ tâm lý học, những người gây nên án mạng như Tần Phong tính cách đều bạo ngược nóng nảy, tâm lý cũng có chút khác người, tóm lại dù thế nào cũng sẽ không biểu hiện hờ hững và bình tĩnh như Tần Phong, Lý Phàm cảm thấy tình huống này cực kỳ bất thường.

Cho nên Lý Phàm lúc này mới cố ý giam Tần Phong lại, y muốn quan sát xem thiếu niên này khi bị đãi ngộ không công bằng, có biểu hiện ra xúc động như những người ở tuổi mình hay không. Chỉ cần cảm xúc Tần Phong không ổn định, Lý Phàm có thể bốc thuốc đúng bệnh, làm một số chỉ dẫn tinh thần cho Tần Phong.

Nhưng điều khiến Lý Phàm không thể ngờ chính là Tần Phong còn khó đối phó hơn nhiều so với tưởng tượng của anh ta, không ngờ liền nhẫn nhục chịu đựng đi vào phòng giam, khiến cho anh ta dùng hết sức đánh một quyền lại giống như đấm vào bông, khó chịu không nói nên lời.

- Ồ? Là chuyện như vậy sao? Cậu quả nhiên lắm trò, quan sát nó cho chặt, đừng để xảy ra chuyện gì.

Nghe lời giải thích của Lý Phàm, Hồ Báo Quốc có chút kinh ngạc, vừa rồi ấn tượng của ông đối với Tần Phong rất tốt, hoàn toàn là một đứa trẻ ngoan ngoãn, không ngờ lại là sát thủ số 1 trong Trung tâm Quản giáo, quả là không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài.

Bị giam kín tất nhiên không dễ chịu gì, nhưng chạy 50 vòng quanh sân cũng rất kinh khủng, ước chừng gần hai tiếng đồng hồ, đám thiếu niên tham

gia đánh nhau mới chạy xong, một đám năm xui lơ trên mặt đất như chó chết, sau đó lại bị quân giáo của trung đội mình dẫn về ký túc.

- Tính tình cứng cỏi, có năng lực nhận định thời thế, trên người còn có công pháp cơ sở của Bát cực quyền, thằng nhóc này đúng là báu vật nha!

Sau khi đám người tản đi, đèn lớn trên sân thể dục đều tắt, chẳng ai phát hiện ra, ông lão trông rau góc đông bắc đó vẫn đứng yên ở đó, như có điều suy nghĩ mà nhìn về phía phòng giam.

BẢO GIÁM

Đã Nhận
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Giam Kín (Hạ)

- Ai, dường như thằng nhóc này dễ khiến người ta ghét quá ha? Ngày đầu tiên đến đã bị giam kín.

Nhìn Tần Phong đi theo sau mình, Lý Thiên Viễn khuôn mặt sừng vù như cái đầu heo nở nụ cười, có điều nụ cười này lập tức động đến vết thương trên miệng, cậu ta đau liên mắng luôn:

- Đợi ông đây ra ngoài rồi, nhất định sẽ không tha cho thằng ranh Nhiếp Nguyên Long, mẹ nó, chẳng qua là ỷ nhà có mấy đồng tiền dư bản thôi, có gì giỏi chứ.

- Đi ra ngoài rồi mới có thể báo thù, nói nhiều cũng vô dụng.

Tần Phong hạ thấp giọng, mở miệng hỏi:

- Đại ca Lý, vì sao anh lại có vẻ như rất sợ bị giam? Bị giam vẫn thoải mái hơn chạy bộ chứ?

- A, nhóc con này không phải cái hũ nút sao? Lần này sao lại chủ động mở miệng thế?

Sau khi vào Trại giáo dưỡng, Tần Phong chỉ hỏi gì đáp nấy, chưa từng chủ động mở miệng câu nào, bây giờ đột nhiên mở miệng hỏi, khiến cho Lý Thiên Viễn rất ngạc nhiên, quay đầu lại không ngừng đánh giá Tần Phong.

- Thì thầm cái gì đó, không được nói chuyện.

Quản giáo đi phía trước nghe được âm thanh phía sau, quay đầu lại răn dạy một câu.

- Nhóc con, nói cho mày biết, bị giam tuy rằng có ăn có uống, nhưng cái cảm giác này,... Ai, mày đi vào là biết, nhưng đừng có nổi điên đấy.

Sau khi nghe được lời quản giáo nói, Lý Thiên Viễn rụt cổ lại, giọng nói lại hạ thấp hơn nữa, trên mặt không ngờ còn lộ vẻ sợ hãi, rõ ràng không phải lần đầu tiên bị giam.

- Được rồi, vào đi, ngắm nghĩ lại cho kỹ, nghiêm túc cải tạo...

Dưới sự hướng dẫn của quản giáo, ba người đến trước một kiến trúc cực kỳ cũ nát, mở cửa ra, là một hành lang rất dài, sau khi cánh cửa hành lang bị đóng lại, cả kiến trúc có vẻ yên lặng dị thường.

Sau khi quản giáo mở cửa sắt bên trong ra, dưới ánh sáng ngọn đèn trên hành lang, Tần Phong nhìn thấy, không gian bên trong ước chừng 3m², không có cửa sổ cũng không có đệm giường, thậm chí cả chỗ đại tiểu tiện cũng không có, chỉ có một thùng phân ở góc phòng.

“Không phải chỉ ở một ngày thôi sao? Không ai quấy rầy càng tốt.”

Nhìn thấy tình trạng trong phòng giam, Tần Phong hơi nhú mày, lập tức đi vào phòng, ngồi xuống, sau khi cửa sắt đóng lại, cả căn phòng lập tức tối om, một căn phòng hoàn toàn tách biệt, không nhìn thấy một tia sáng nào.

“Ồ? Sao lại có cảm giác hoảng sợ vậy nhỉ?”

Tần Phong chợt phát hiện, sau khi cánh cửa sắt nặng nề bị đóng lại, cậu như bước vào một không gian khác, không có ánh sáng, không có âm thanh, cái cảm giác đơn độc lập tức nảy sinh trong lòng, hoàn toàn không chịu sự khống chế của ý thức.

Tần Phong không hề biết, giam kín không đơn giản như cậu nghĩ, phương thức trừng phạt này có sự khảo nghiệm cực kỳ lớn đối với lòng người, căn cứ vào phân tích tâm lý học, loài người là động vật quần cư, khi

ý thức hoàn toàn lâm vào trong bóng tối, tâm lý liền nảy sinh cảm giác cô độc, có thể khiến đương sự sinh ra đủ loại ảo tưởng.

Ở trong nhà tù của Mỹ, phạm nhân có mất hết nhân tính đến mức nào sau khi bị giam trong phòng kín hơn 7 ngày đều khóc lóc kêu cha gọi mẹ, ngoan ngoãn như con cừu, mỗi một nhân viên đặc công của Mỹ đều phải chịu đựng được hơn 10 ngày giam kín mới có thể phải đi chấp hành nhiệm vụ.

- Tôi không cô độc, tôi còn có em gái.

Tần Phong khoanh chân ngồi dưới đất, giận dữ hét lên với căn phòng nhỏ hẹp.

Sau khi hét ra miệng, cảm giác cô độc nhất thời giảm đi rất nhiều, nghĩ đến người em gái sống chết không rõ, không biết ở nơi nào, trong lòng Tần Phong liền trở nên kiên định, cậu nhất định phải trốn ra khỏi nơi này!

Khoanh chân ngồi trên mặt đất, Tần Phong hít sâu một hơi, bắt đầu dựa theo công pháp luyện công Lưu Tử Mặc đã dạy cho mình, sau một lúc, chỉ thấy nơi bụng của Tần Phong phát ra tiếng “ọc ọc”, ngay sau đó một vật thể cỡ trứng chim nổi lên trên da cậu.

Chuyển động theo suy nghĩ của Tần Phong, vật thể nổi ra ngoài cơ thể kia như một con chuột chạy khắp người cậu, những nơi nó đi qua, Tần Phong chỉ cảm thấy cơ thể nóng bừng, sự lạnh lẽo trong phòng giam lập tức bị xua tan hoàn toàn.

Lại nói về chuyện giết người lần này, tuy rằng khiến Tần Phong bị giam hãm, nhưng lại khiến cho Bát cực quyền cậu luyện tập không ngừng nghỉ suốt 5 năm có đột phá rất lớn.

Ban đầu Tần Phong chỉ có thể cảm thấy một tia nội kinh mỏng manh, nhưng căn bản không thể khống chế tia nội kinh kia chạy trong cơ thể, cũng

không cách nào dùng nội kinh để tấn công địch, vẫn ở giai đoạn tích lũy, muốn điều khiển khí theo ý muốn, cậu vẫn phải khổ luyện Bát cực quyền thêm 10 năm nữa.

Thế nhưng Tần Phong không ngờ rằng, trong khoảnh khắc giữa sống và chết, nội kinh của cậu lại lớn mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa dưới sự khống chế của ý thức, lại có thể chạy quanh thân thể, những động tác Bát cực quyền ngày trước làm không ra, hiện tại đều có thể dễ dàng thi triển, không hề trở ngại một chút nào.

-Ồ? Mình thật ngốc, vừa rồi bị đánh, tại sao lại không dùng nội kinh bảo vệ thân thể chứ?

Sau khi tia nội kinh kia chạy một vòng quanh thân thể, Tần Phong chợt phát hiện, hai cánh tay và lưng trở nên mát lạnh, những thương tổn vừa rồi trở nên dễ chịu hơn rất nhiều, điều này khiến Tần Phong vui sướng vô cùng.

Tần Phong rốt cuộc vẫn là một thiếu niên, trong cơ thể xuất hiện việc thú vị, nhất thời phân tán lực chú ý của cậu, cũng mặc kệ đây là trong phòng giam, tâm tư hoàn toàn đắm chìm trong tia nội kinh kia, cả người không ngờ tiến vào trạng thái ngòi thiền, ngay cả cơm trưa ngày hôm sau được đưa đến cũng không động vào.

- Lý Phàm, cậu nói xem biện pháp này có tác dụng hay không? Thăng nhóc kia buổi trưa cũng không ăn cơm, chẳng may xảy ra chuyện gì, tôi và cậu cũng sẽ gặp xui xẻo theo đấy.

Trong phòng trực ban của Trại quản giáo, Hồ Báo Quốc trợn trừng hai mắt, có chút không vui nhìn Lý Phàm chăm chăm.

Sau khi nghe tội Tần Phong đã phạm phải, ông cố ý lấy hồ sơ của Tần Phong ra xem một chút, vừa thấy Đồn trưởng Hồ cũng phải giật mình, đặc biệt là những tấm hình người chết, khiến Hồ Báo Quốc vốn là anh hùng đã từng ra chiến trường trong lòng cũng cảm thấy sợ hãi.

Hồ Báo Quốc tuy rằng không hiểu tâm lý học, nhưng năm đó sau khi rời khỏi chiến trường, ông đã từng mắc hội chứng chiến trường, đó cũng là một loại kích thích thần kinh quá độ sau khi giết người, giày vò Hồ Báo Quốc suốt hai năm trời, một thời gian đã khiến ông nảy sinh ý định tự sát.

Trong thời gian hai năm đó, Hồ Báo Quốc luôn nhớ tới gió tanh mưa máu trên chiến trường, như thể bản thân vẫn còn ở trong chiến trường nước sôi lửa bỏng.

Hồ Báo Quốc thường xuyên mơ thấy mình dẫn anh em một đoàn quân xông vào phòng tuyến của địch, nhìn anh em từng người từng người ngã xuống, ông từng bừng tỉnh từ giấc mơ vô số lần, có nhiều lần thậm chí còn đá cả vợ mình xuống giường.

Cho nên Hồ Báo Quốc cũng sợ Tần Phong xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu như việc giam kín lại khơi dậy ký ức không vui trong lòng cậu, khiến cho tính cách cậu thay đổi lớn rồi gây ra tai họa gì đó, vậy thì chức đồn trưởng này của ông cũng đi tong.

- Đồn trưởng, hay là... Bây giờ chúng ta thả cậu ta ra?

Trong lòng Lý Phàm cũng có chút suy nghĩ, nhìn đồng hồ, cách thời gian thả ra còn kém khoảng 3 tiếng nữa, anh ta cũng muốn nhìn xem Tần Phong sau khi ở trong căn phòng kín đó suốt hai mươi mấy tiếng, rốt cuộc có thể xé rách lớp nguy trang của cậu hay không.

Kỳ thực Lý Phàm đã hiểu lắm Tần Phong, cậu vốn không hề muốn thu hút sự chú ý của người khác, thế nhưng Tần Phong từ năm 7 tuổi đã mang theo em gái sống cuộc sống tự lập, nhìn quen những âm lạnh của thế gian, cho dù chưa đạt được đến mức được không vui mất không buồn, nhưng vẻ thản nhiên trên mặt lại không phải giả vờ.

- Được rồi, thả Tần Phong ra, cậu và cậu ta nói chuyện một chút đi, nói với cậu ta lần sau gặp phải chuyện như thế này phải báo cáo quản giáo

trước tiên...

Hồ Báo Quốc suy nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Còn nữa, Lý Thiên Viễn cũng không cần nhốt nữa, hôm qua cậu ta bị đánh không nhẹ, mẹ nó, ông đang ngon lành ở bộ đội, cứ nhất định ông chuyển nghề, còn trở thành đồn trưởng quản mấy đứa trẻ ranh, đúng là phiền chết đi được!

Nói một lúc, Hồ Báo Quốc có chút nóng nảy, tuy rằng ông đã 50 tuổi rồi, nhưng tính tình vẫn nóng nảy như khi còn trẻ, vươn tay tóm lấy cái chén trên bàn, định giơ tay đập vỡ, lại nghĩ đây là cái cuối cùng trong văn phòng, lúc này mới giận dữ đặt xuống.

Thấy Đồn trưởng nổi giận, Lý Phàm len lén lui ra ngoài, ông già này có nhiều lúc chẳng khác gì phụ nữ thời mãn kinh, thường thường nổi giận bất thành linh, Đồn trưởng Lý không muốn động vào chút nào.

- Mẹ nó, đồ thô để, chẳng có bản lĩnh gì chỉ giỏi vẽ chuyện, toàn đề ra những chủ ý vớ vẩn.

Hồ Báo Quốc đứng dậy, đi đến sân thể dục của Trung tâm, trên người ông có vết thương do súng, không thể ngồi lâu, cho nên thời gian Đồn trưởng Hồ xuất hiện tại các giam xá và sân thể dục còn nhiều hơn trong phòng làm việc nhiều.

Khi Hồ Báo Quốc đi dạo tới mảnh đất trồng rau góc đông bắc sân thể dục, người nông dân già đang khom lưng cắt họ đứng thẳng lên, mở miệng cười nói:

- Đồn trưởng Hồ, đi dạo đó à?

- Trời ơi, sư phụ, Sư phụ... sư phụ đang làm gì thế?

Hồ Báo Quốc liếc trái liếc phải một chút, thấy không ai chú ý đến ông mới lách qua cánh cổng nhỏ trên tấm lưới sắt đi vào, nhìn khuôn mặt nhăn nhoe của người nông dân già, nói:

- Sư phụ, sư phụ tuổi đã cao, đến nhà con hưởng phúc không tốt sao? Chẳng lẽ mẹ vợ của con tỏ thái độ gì với sư phụ?

Lúc Hồ Báo Quốc nói chuyện, vẻ mặt rất thận trọng, không ngừng đánh giá sắc mặt của người nông dân già, cũng may người trong Trung tâm cũng biết Đồn trưởng Hồ thích nói chuyện phiếm cùng ông già này, nếu không ai cũng sẽ phải giật mình trước giọng nói và vẻ mặt dụi dàng kia của Đồn trưởng Hồ.

- Vợ của anh rất tốt, nếu dám ăn hiếp nó, ông đây sẽ đánh gãy chân chó của anh đấy.

Sau khi nghe Hồ Báo Quốc nói, người nông dân già vốn đang cười tủm tỉm, bỗng nhiên biến thành người khác, giọng điệu lại trở nên có chút tương tự với Đồn trưởng Hồ khi giáo huấn người ta trong văn phòng.

Đương nhiên, dựa vào logic mà suy đoán, việc Đồn trưởng Hồ thích xưng ông tám chín phần mười là học theo người nông dân già.

Thấy sư phụ nghiêm sắc mặt, Hồ Báo Quốc vội vàng cẩn thận hơn, nói:

- Sư phụ, con nào dám, đồ đệ chẳng phải là đang hiếu thuận sao, sư phụ ở đây đã nửa đời người rồi, không muốn thay đổi chỗ ở sao?

- Không muốn, ông ở đây có ăn có uống, còn có trò náo nhiệt để xem, ngu sao mà đổi chỗ ở.

Ông lão nhìn nhìn Hồ Báo Quốc, đột nhiên ngoắc ngón tay, nói:

- Lại đây, tôi có chuyện muốn nói với anh, đưa tai lại đây...

Lúc Hồ Báo Quốc đang nói chuyện với vị sư phụ không biết có quan hệ gì với ông ta thì cánh cửa phòng giam Tần Phong cũng được mở ra từ bên ngoài.

BẢO GIÁM

Đá Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Vượt Ngục (Thượng)

Trại giáo dưỡng thanh thiếu niên trước kia là một trại giam, có lịch sử xa xưa từ thời kỳ kháng Nhật, những phòng giam kín này đều là được giữ lại từ thời đó, theo những gì Lý Phàm biết, vẫn chưa thấy trong nước có phòng giam nào chuyên nghiệp như thế này, ngay cả người trưởng thành ở trong đó tinh thần cũng trở nên suy sụp, chứ đừng nói đến bọn trẻ.

Trong suy nghĩ của Lý Phàm, Tần Phong cho dù chín cậu hơn so với những đứa trẻ khác, nhưng ở trong phòng giam kín một ngày, chỉ sợ cũng không chịu đựng nổi, như lúc Lý Thiên Viễn lần đầu tiên đi vào, chính tay anh đã phải cõng cậu ta ra.

- Tần Phong, ra ngoài đi, đợi chốc nữa ra ngoài mở mắt từ từ thôi, cẩn thận bị thương.

Sau khi cửa sắt mở, nường ngọn đèn yếu ớt trên hành lang, Lý Phàm đưa ánh mắt đến phòng giam chật hẹp kia, sẵn sàng đi vào đỡ Tần Phong ra, tình huống này đối với anh ta đã không phải lần đầu tiên.

- Nhanh như vậy đã ra ngoài sao?

Tần Phong mở to mắt, trên mặt lộ ra thần sắc bất mãn, hồi trước học võ chỉ để báo thù rửa hận và tránh bị ức hiếp, hơn nữa ngày nào cũng phải bôn ba kiếm kế sinh nhai, Tần Phong căn bản không có thời gian để lĩnh hội và suy ngẫm tỉ mỉ, hiện tại được một cơ hội tốt như vậy, nhưng lại bị người khác phá đám, hiện tại cậu chỉ hận không thể ném Lý Phàm trước mặt mình ra ngoài.

- Cậu... cậu nói cái gì?

Lý Phàm rất nghi ngờ tai mình có vấn đề, không ngờ còn có người muốn tiếp tục ở cái nơi quái quỷ này.

- Khụ khụ, tôi nói là cảm ơn quản giáo.

Tần Phong cũng ý thức được mình đã nói sai, vội vàng đứng dậy ra ngoài, thế nhưng dáng vẻ không tự nguyện lại lộ ra ngoài mặt, khiến những lời Lý Phàm đã chuẩn bị sẵn trước đó chẳng thể nói được câu nào.

- Tần Phong, đến đây rồi thì cải tạo cho tốt, đừng đem những tật xấu trước kia bên ngoài xã hội vào, biết không?

Dem Tần Phong đến ngoài phòng giam, Lý Phàm chỉ có thể giáo dục mấy câu không đến nơi đến chốn, bởi vì đối với thiếu niên cực kỳ khác người này, anh ta thực sự không biết phải nói thế nào cho tốt, chuyên ngành bản thân đã học dường như hoàn toàn không thể áp dụng lên Tần Phong.

- Biết rồi ạ, thưa quản giáo.

Tần Phong gật đầu, trên mặt không để lộ chút bất mãn nào, điều này khiến Lý Phàm cực kỳ thất vọng, lắc lắc đầu xoay người đi khỏi.

- Ha, nhóc con, cũng giỏi phết nhỉ?

Lúc Tần Phong đang định quay người lại, chỗ gáy đột nhiên một trận kình phong đánh tới, trong lòng khẽ động, Tần Phong cũng không trốn tránh, mặc cho một bàn tay vỗ lên vai mình.

- Đại ca Lý, anh nói gì thế? Em nghe không hiểu?

Tần Phong quay đầu, nhìn thấy người vỗ vai mình là Lý Thiên Viễn, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc khó hiểu, làm ra vẻ căng thẳng:

- Đại ca Lý, hôm qua đánh nhau em không hề chạy trốn đâu.

- Biết nhóc con không chạy trốn rồi, rất đáng mặt đàn ông con trai.

Lý Thiên Viễn rất cố gắng bày ra dáng vẻ hào sảng, chẳng qua khuôn mặt bị đánh kia thực sự quá thê thảm, cho dù qua một ngày rồi nhưng quầng mắt vẫn như gấu trúc, ném một liều thuốc cho Tần Phong, mở miệng nói:

- Không biết đánh nhau cũng đừng lo, quan trọng là phải có dũng khí, sau này ở trong đây, mà chính là anh em của Lý Thiên Viễn này.

- Anh Phong, nào, em đốt thuốc cho.

Tần Phong vừa mới nhận liều thuốc lá kia, Giang Bình liền tươi cười nịnh nọt sán lại gần, quẹt một que diêm đốt thuốc cho Tần Phong.

- Mẹ mà, Giang Bình, ngày hôm qua mà chạy đi đâu?

Nghe được giọng nói của Giang Bình, Lý Thiên Viễn lập tức nổi giận, phòng giam của cậu ta có tổng cộng mười mấy người, gần như mặt người nào người nấy đều có thương tích, cho dù là Tần Phong, hai cánh tay cũng chỗ xanh chỗ tím, chỉ có Giang Bình là nguyên vẹn, cũng là người hôm qua đi sau cùng trên sân thể dục, thừa dịp người khác không chú ý liền chuồn mất.

- Đại ca, em... hôm qua em đau bụng.

Thấy Lý Thiên Viễn giơ tay lên, Giang Bình vội vàng ôm bụng kêu:

- Là thật đó, anh hỏi Khi ồm xem, hôm qua em còn đi ngoài cả một ngày.

- Mẹ mà, vô dụng, vắc chặn đệm của mà ra cạnh nhà xí đi.

Dáng vẻ vờ vĩnh của Giang Bình khiến Lý Thiên Viễn cũng không muốn để ý đến nó nữa, chỉ là bắt nó đổi chỗ nằm, trong phòng giam kiểu

này cũng không có toilet độc lập, vị trí gần nhà xí, cái mùi đó tất nhiên chẳng dễ ngửi chút nào.

Giường của Giang Bình vốn nằm cạnh cửa sổ, tất nhiên giờ thuộc quyền sở hữu của Tần Phong, đây là cái mà Lý Thiên Viễn gọi là luận công phát thưởng.

“Đều là trẻ ranh cả, không ngờ cũng bày ra lắm trò đến vậy.”

Tần Phong thầm lắc lắc đầu, cậu cũng không ngờ bản thân lại có thể hòa nhập với phòng giam này như thế, có điều, đối với cậu đây là một chuyện tốt, tối thiểu khi bản thân có hành động gì dị thường, người cùng phòng giam sẽ không mách lẻo với quản giáo.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt Tần Phong đã ở trong trại giáo dưỡng đầy một tháng, đối với tình hình của Trung tâm cũng đã bắt đầu hiểu rõ.

Trại giáo dưỡng thanh thiếu niên thực hiện việc quản lý theo kiểu quân đội hóa, 6 giờ sáng hàng ngày đều phải rời giường tập thể dục, 7 giờ đến 7 rưỡi là thời gian ăn sáng, sau khi nghỉ ngơi nửa tiếng sẽ bắt đầu học chính trị, trong đó còn học cả pháp luật và văn hóa, mục đích của việc này tất nhiên là để những thiếu niên này sau này không giảm phải vết xe đổ nữa.

Buổi chiều luyện tập đội ngũ một chút, điều này giúp tăng cường tính kỷ luật của các thiếu niên, còn buổi tối thời gian tổng kết học tập của chúng, bọn chúng mỗi ngày đều phải viết một bài cảm nghĩ tâm đắc, quản giáo hàng tuần sẽ kiểm tra định kỳ.

Kỳ thực đối với Tần Phong mà nói, những ngày thế này so với lúc ban đầu dẫn em gái lưu lạc, không biết hạnh phúc hơn gấp bao nhiêu lần, ngày ngày đều có đồ ăn thức uống, còn có thể học văn hóa, nếu không phải đi tìm em gái, Tần Phong thực sự muốn sống mãi trong này.

“Tại sao cứ cảm thấy luôn có người nhìn mình chăm chăm nhỉ?”

Đánh bóng rổ một lúc trên sân, Tần Phong có chút nghi ngờ xem xét xung quanh, không biết tại sao, một tháng gần đây cậu luôn có cảm giác có người giám sát mình, nhất là lúc trên sân thể dục, tựa như có ánh mắt luôn theo dõi.

“Vẫn nên cẩn thận hơn chút, nếu như không chạy thoát được, lần sau sẽ càng khó hơn.”

Sau khi cảm giác bị theo dõi lại dâng lên trong lòng, Tần Phong cũng không còn tâm tư chơi bóng rổ nữa, sau khi chơi trong tâm trạng bồn chồn một lúc thì lại trở về phòng giam với Lý Thiên Viễn.

Tần Phong tập võ xấp xỉ 6 năm rồi, hàng ngày nếu như không tập một chút cả người sẽ có cảm giác không được thoải mái, thế nhưng ở chỗ thể này, cậu lại không muốn để mấy người Lý Thiên Viễn nhìn ra điều gì, chỉ là hàng ngày vào giờ học, len lén ngồi trung bình tấn, mông chưa từng ngồi lên ghế.

- Tao nói này, Tần Phong, tao dạy mày hai ngón võ nhé, mày khí lực lớn như vậy mà không biết chút công phu nào thực sự rất đáng tiếc.

Nhìn Tần Phong hít đất, Lý Thiên Viễn cũng vô cùng ngạc nhiên, thằng nhóc này trông qua có chút gầy yếu nhưng cơ thể giống như làm bằng sắt, cực kỳ cứng rắn, hơn nữa tối nào cũng hít đất 300 cái, cho tới bây giờ chưa từng gián đoạn.

Đương nhiên, Tần Phong chưa từng để lộ công phu của mình, có nhiều lần ăn cơm gặp phải sự khiêu khích của đám người Nhiếp Nguyên Long, Tần Phong cũng đều khúm núm lựa chọn nhượng bộ, có vẻ lá gan hết sức nhỏ, cho nên người cùng giam xã cho rằng cậu trời sinh khí lực lớn mà thôi, cũng không hoài nghi gì cả.

Là đại ca của phòng giam, việc có thể phô diễn sức mạnh của mình, Lý Thiên Viễn tất nhiên là không cam lòng thua kém, có điều sau khi ngày hôm sau thắt lưng đau đến mức thiếu chút nữa không thể đi luyện tập, cậu ta cũng chẳng còn ý muốn phân cao thấp cùng Tần Phong nữa, thế nhưng cũng đã hình thành thói quen luyện tập mỗi tối, thân thể lại thành ra khỏe mạnh hơn trước rất nhiều.

- Đại ca Lý, hay là thôi đi, em cũng không đánh nhau với người ta, học võ làm gì?

Tần Phong ngẩng đầu lên, cười cười chất phác, sau khi làm xong 300 cái hít đất, cầm lấy sách vở bắt đầu nghiêm túc viết bài cảm nghĩ, bất cứ ai cũng đều không nhìn ra, Tần Phong đã quyết định, hôm nay sẽ trốn khỏi Trại giáo dưỡng.

Thời gian một tháng trời, từng cánh cửa của Trung tâm tạo nên từ nhà tù cũ này, giờ đổi ca của cảnh sát vũ trang, giờ bàn giao của quản giáo, thời điểm nào là lúc đội canh gác dễ dàng sơ ý nhất, Tần Phong trầm lặng ít lời đã sớm nhớ kỹ trong đầu.

Đến thời điểm 9 giờ, tiếng còi tắt đèn vang lên, toàn bộ Trung tâm, ngoại trừ đèn trên tường bao sáng như ban ngày thì tất cả đèn đều tắt, toàn bộ Trung tâm được bao phủ trong bóng tối.

Sau khi năm tiếng đồng hồ trôi qua, Tần Phong vốn trông có vẻ đã ngủ say bất ngờ mở mắt, cẩn thận nghe ngóng tần suất hô hấp của mấy người bên cạnh, Tần Phong chậm rãi ngồi dậy, nếu như bây giờ đèn sáng liền có thể phát hiện ra, Tần Phong đi ngủ căn bản không cởi quần áo.

Vươn đầu ra ngoài cửa sổ quan sát suốt mấy phút, cảnh sát vũ trang bình thường vẫn đi đi lại lại trên trạm canh gác đã không thấy bóng dáng, Tần Phong hít một hơi thật sâu, lật người xuống giường.

Không phát ra bất cứ tiếng động nào, Tần Phong mang giày thể thao trên mặt đất vào, khom người xuống, đi đến bên cửa sổ, dùng tấm trải giường chuẩn bị sẵn quần lấy hai thanh song sắt, lại lấy một cây gậy gỗ, xuyên qua giữa tấm trải giường kia.

Trước khi đi ngủ, Tần Phong đã nhúng tấm trải giường vào nước, tấm trải giường sau khi nhúng nước trở nên kiên cố lạ thường, sau khi dùng gậy gỗ ngăn quần lại, tấm trải giường dần dần thít chặt lại, trói chặt hai thanh song sắt lại với nhau.

Còn về cây gậy gỗ kia là do Tần Phong tuần trước cố ý làm gãy cán cây lau nhà, thừa lại nửa nhỏ đó bị cậu giấu đi, thứ này không phải đồ sắt thép, cho nên cũng không có ai đặc biệt chú ý, lúc này lại phát huy tác dụng.

Gậy gỗ không ngừng chuyển động, hai song sắt to bằng ngón tay cái bắt đầu từ từ biến dạng, động tác của Tần Phong càng trở nên cẩn thận, để tránh gây ra tiếng động khi thép bị biến dạng, mỗi lần chuyển động gậy gỗ một vòng, Tần Phong gần như phải tiêu phí mất thời gian hai phút.

Nửa giờ trôi qua, dưới tác dụng của tấm trải giường, hai song sắt ở giữa cửa sổ không ngờ lại bị kéo lại gần nhau, mà khe hở bên cạnh đã đủ cho một người thò đầu ra.

Cẩn thận buông gậy gỗ ra, Tần Phong nhẹ nhàng chui ra qua khe hở, thân thể trong bóng đêm lao đi rất nhanh, cậu biết, phía sau cửa sổ chính là sân thể dục, mà góc chết duy nhất của sân thể dục lại chính là vườn rau đó, do có lưới thép ngăn trở nên chỉ có nơi đó là không có lưới điện.

“Không ngờ cậu ta lại muốn chạy trốn?”

Tần Phong không biết, ngay sau khi cậu vừa mới chui qua khỏi cửa sổ, Lý Thiên Viễn ngủ ở bên kia cửa sổ đột ngột mở hai mắt đang ti hí ra, hơn nữa gắt gao lấy tay phải bịt chặt miệng mình.

Chương 20: Vượt Ngục (Trung)

Lý Thiên Viễn sau khi học xong tiểu học thì bỏ học, 11-12 tuổi liền đi theo đám người tạp nham trong xã hội, cũng có thể coi là trải qua nhiều trận đánh, tự nhận mình cũng to gan ương bướng, lớn rồi liền chẳng coi ai ra gì, từ trước đến nay chỉ chịu xếp sau ông trời.

Có điều ngay cả Lý Thiên Viễn bướng bỉnh đến vậy, sau khi bị giam vào Trại Trại giáo dưỡng, cậu ta cũng chưa bao giờ nảy sinh ý nghĩ vượt ngục trong đầu, ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ.

Một là do thời gian thi hành án của Lý Thiên Viễn cũng không dài lắm, chỉ có ba năm ngắn ngủi, chịu đựng một chút là hết, hai là đối với cơ quan chấp pháp quốc gia, trong lòng cậu ta vẫn sợ e dè, cậu ta có thể không sợ ai đó, nhưng khi đối mặt với một quốc gia, không phải ai cũng có gan chống lại.

Nhưng hành vi hôm nay của Tần Phong đã làm đảo lộn nhận thức của Lý Thiên Viễn đối với thế giới này.

Cậu ta không thể nào tưởng tượng được, Tần Phong ngày thường luôn tỏ ra rất nhát gan, thậm chí có chút yếu đuối lại dám vượt ngục, hơn nữa phương pháp vượt ngục quả thực khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi, chỉ đơn giản như vậy mà chạy ra khỏi phòng giam.

Ở trong Trại giáo dưỡng một năm rưỡi, Lý Thiên Viễn tuy rằng không cố ý quan sát tình hình cảnh vệ của Trại, nhưng cậu ta cũng biết, thời điểm hiện tại là thời điểm phòng vệ lơ lửng nhất của Trại, cũng có nghĩa là, khả năng Tần Phong thoát khỏi nhà tù này là rất lớn.

- Có đi hay không?

Nhìn khe hở bị Tần Phong dùng tấm trải giường kéo ra, Lý Thiên Viễn nhất thời có chút do dự, tuy rằng cuộc sống trong Trại giáo dưỡng có ăn có uống cũng không khó sống lắm, nhưng ra khỏi phòng giam rồi có lẽ không gian sẽ rộng rãi hơn nhiều, loại tự do đó... đối với Lý Thiên Viễn mà nói, có một sức hấp dẫn rất lớn.

Ngẩng đầu nhìn lên ngọn đèn trên trạm gác của cảnh sát vũ trang, Lý Thiên Viễn cuối cùng vẫn xua đi suy nghĩ này trong đầu.

Cậu ta tuy rằng khoác lác là vũ dũng, nhưng có một lần trong lúc đánh nhau hăng máu, bị cảnh sát vũ trang ngăn lại còn định đánh trả, nhưng lại bị đối phương đá cho một cái một lúc lâu không bò dậy nổi, cho nên đối với những người mặc đồng phục cảnh sát vũ trang đó, cậu ta vẫn có ám ảnh tâm lý sâu sắc.

“Có nên tố giác Tần Phong không? Nếu như có thể ngăn cản cậu ta chạy trốn, vậy thì... bản thân cũng sẽ được giảm án phạt.”

Tuy rằng Trại giáo dưỡng không giống nhà tù, thường xuyên nhấn mạnh rằng giữa các phạm nhân phải tố giác lẫn nhau, ngăn cản vượt ngục càng được coi là lập công lớn, nhưng Lý Thiên Viễn tin chắc, nếu lúc này cậu ta hô to một tiếng, rất có thể thời hạn một năm rưỡi còn lại sẽ được giảm đi.

Loại cám dỗ này đối với thiếu niên vừa qua 16 tuổi mà nói là vô cùng mãnh liệt không thể nghi ngờ, sắc mặt Lý Thiên Viễn trở nên dẫn đo, đã mấy lần định hô to về phía cửa sổ, thế nhưng miệng động dậy thật lâu, vẫn không phải ra bất cứ tiếng nào.

Trong suy nghĩ của Lý Thiên Viễn, nếu cậu ta tố cáo Tần Phong, vậy thì trong lòng những thiếu niên trong phòng giam sẽ chẳng còn chút uy tín nào nữa, cũng không xứng làm đại ca của bọn chúng nữa, Lý Thiên Viễn chỉ tại

giang hồ, được người người tôn sùng, dù thế nào cũng không muốn bị người khác chỉ trích sau lưng.

Đương nhiên, đó cũng là do tuổi Lý Thiên Viễn còn quá nhỏ, nếu cậu ta lớn hơn 5-6 tuổi nữa, sau khi trải qua những chuyện ấm lạnh đời người chỉ sợ đã hô lên ngay từ lúc đầu.

Lý Thiên Viễn lần nữa quay về giường nằm, không cách nào chợp mắt lại được nữa, bắt đầu lăn qua lộn lại trên giường, đối với cậu ta, đây sẽ là một đêm không thể ngủ ngon.

Tần Phong cũng không biết hành động của cậu hôm nay sẽ gây ra rồi bởi lớn đến thế cho Lý Thiên Viễn, có điều cho dù biết, Tần Phong cũng sẽ không để ý, bởi vì cậu đã sắp có thể chạy thoát khỏi cái lồng này, trở lại làm người tự do.

Sau khi chui ra khỏi cửa sổ, Tần Phong vẫn dán sát chân tường của phòng giam, lợi dụng bóng tối nơi đó che khuất thân hình, di động rất nhanh đến góc đông bắc sân thể dục, sau đó đứng yên trong bóng tối, ánh mắt vẫn một mực quan sát ánh đèn trên trạm gác.

Trải qua hơn một tháng quan sát, Tần Phong biết, thời gian canh sát vũ trang đối ca là hai tiếng một ca, thời gian từ 8 giờ tối đến 2 giờ đêm là thời gian nhóm lính gác hoạt động thường xuyên nhất, bóng dáng họ thường xuyên xuất hiện trên trạm gác, hơn nữa nữa cũng không có bất kỳ quy luật gì, muốn trốn đi trong khoảng thời gian đó căn bản là không có khả năng.

Thế nhưng sau 2 giờ, tần suất của lính gác cũng đã giảm xuống rất nhiều, lúc này cũng là thời điểm người ta buồn ngủ nhất, đám lính gác cũng không ngoại lệ, có đôi khi suốt cả ca canh gác cũng không thấy bọn họ tuần tra trên trạm gác.

Thời gian Tần Phong lựa chọn chính là một giờ sau khi tốp lính gác này đổi ca, quan sát suốt một tháng, cậu không hề thấy lính gác tuần tra vào thời gian này, có điều để chắc chắn, vẫn ngừng lại bên cạnh tấm lưới thép quan sát một lúc lâu.

Nghe thấy trên trạm gác không phát ra bất kỳ âm thanh nào, Tần Phong hít một hơi thật sâu chậm rãi, hai tay bám lên tấm lưới thép, chậm chậm trèo lên. Tấm lưới thép đó chẳng qua chỉ cao hai mét, cho dù có chậm chạp đến thế nào, một phút sau, thân hình Tần Phong cũng đã xuất hiện tại khu đất trồng rau.

Khu đất trồng rau này ngăn cách với sân thể dục, nhưng lại liền kề với khu quản giáo, một loạt phòng ở dài ở phía tây khu trồng rau chính là ký túc xá của các quản giáo, ngoài ra còn có một số công chức ban đầu của nhà tù cũng ngụ ở đó, chẳng qua là cách một trạm canh gác của cảnh sát vũ trang nên bọn chúng không thể đi vào mà thôi.

Tần Phong không hề nghĩ đến việc vượt ngục từ bên đó, chưa nói đến nơi đó có một cánh cửa sắt thật dày, bên ngoài còn có hai tốp canh gác của cảnh sát vũ trang và quản giáo, cậu cũng không cần nghĩ, dự định đầu tiên của cậu chính là nhằm vào bức tường bao cao 5m không có lưới điện này, tường bao 5m, không phải là không thể vượt qua được.

“Chỉ cần qua được tường bao là liền có thể vẫy vùng rồi!”

Nhìn lên bức tường bao cao 5m kia, Tần Phong không nhịn được kích động trong lòng, chân bước tới trước hai bước, cậu muốn tìm một vị trí lấy đà thích hợp.

Leng keng!

Một tiếng vang nhỏ vang lên dưới chân Tần Phong, tuy rằng tiếng vang không lớn, nhưng trong đêm khuya yên tĩnh lại cực kỳ chói tai.

Tiếng vang này khiến Tần Phong sợ tới mức trắng bệch, cuối cùng cậu phản ứng mau lẹ, khom người lại, giấu mình vào đồng nông cụ bên tường.

“Lạy trời phù hộ, nhất định đừng khiến cảnh sát chú ý đến!”

Tần Phong ngồi dán sát vào chân tường, căng thẳng ngay cả thở cũng không dám, cậu tổn mất một tháng bày ra lần vượt ngục lần này, Tần Phong biết, nếu như bị phát hiện, cậu từ nay về sau sẽ không còn cơ hội như vậy nữa, thậm chí có thể bị đưa đến nhà tù canh gác còn nghiêm ngặt hơn.

Dường như ông trời đã nghe được lời cầu nguyện của Tần Phong, lần này đứng về phía cậu, ước chừng hơn 10 phút, trạm gác cách đó không xa cũng không phát ra bất kỳ tiếng vang nào, điều này khiến Tần Phong thở phào một hơi, thân thể chậm rãi thả lỏng.

Cẩn thận nhìn mặt đất dưới chân, sau khi đã chắc chắn trên mặt đất không có thùng nước vắt bừa bãi, nhìn lên bức tường bao nhà tù cao gần 5m cách khoảng 10m.

Hít sâu vào một hơi, thân thể vừa thả lỏng của Tần Phong đột ngột gồng lên, hai đầu mũi chân chạm đất, bắt đầu chạy rất nhanh về phía trước, khi thân thể cậu còn cách tường bao khoảng 1m, chân trái dùng sức đạp lên mặt đất, thân thể lập tức bay lên không trung.

Cú nhảy này của Tần Phong cũng không cao lắm, hai chân cách mặt đất chỉ 1,2 -1,3m, thế nhưng chỉ thấy chân phải của cậu bất ngờ đạp lên cái cuốc tựa bên tường, chỉ nghe thấy vang lên một tiếng “keng”, lúc cái cuốc đổ xuống, thân thể Tần Phong đã tung lên cao hơn 1m.

Tần Phong lúc này căn bản không rảnh suy nghĩ đến chuyện tiếng động kia có khiến cảnh sát vũ trang chú ý hay không, lúc này cậu đang trong một trạng thái phấn khởi, tư duy và năng lực phản ứng đã hoàn toàn ăn khớp với thân thể cậu.

Ngay khi hai chân Tần Phong cách mặt đất 2,4 -2,5m, lực đạo trên thân thể đã lên đến đỉnh điểm, mũi chân trái Tần Phong cong lại, nhẹ nhàng chạm vào tường bao.

Nhìn có vẻ như không dùng nhiều sức, thế nhưng khéo léo dùng sức, chỉ dựa vào cái chạm nhẹ này, thân thể Tần Phong đã nhảy lên cao gần 30cm, đây chính là 30cm mấu chốt, lại thêm chiều cao của Tần Phong và độ dài vươn ra của hai cánh tay, mười ngón tay của cậu đã bám chặt lấy đỉnh tường bao.

Sau khi ngón tay chạm đến mặt phẳng đó, thân thể Tần Phong gần như không hề ngừng lại một chút nào, hai tay một tay xoay một tay đỡ, phóng qua tường bao nhanh nhẹn như khi, trượt xuống theo bờ tường, liền đến được mặt bên kia của tường bao.

Từ thời gian đổi ca của lính gác và thói quen tuần tra, đến độ cao của tường bao và cái cuốc đặt ở đó gần nửa tháng, Tần Phong đều đã tính toán rất cẩn thận, đúng như những gì cậu đã tính, cuối cùng đã thành công trốn ra ngoài.

“Ra ngoài rồi, mình... mình trốn được ra ngoài rồi!”

Nhìn con đường bằng phẳng và những căn nhà thấp bé ở xa xa, lòng Tần Phong đầy kích động, tuy rằng tất cả đều nằm trong tính toán của cậu, nhưng có thể trốn ra thuận lợi như vậy vẫn khiến Tần Phong hưng phấn vô cùng.

“Mẹ nó, sao chân lại mềm nhũn vậy?”

Lúc Tần Phong đang định lẩn vào trong bóng đêm đột nhiên thấy chân mềm nhũn, lão đảo thiếu chút nữa té ngã trên đất, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười khổ.

Phải biết rằng, từ lúc phá cửa sổ chạy ra, trèo tường, thần kinh của Tần Phong đã căng thẳng đến cực hạn, mà vào lúc cuối vượt qua tường bao càng khiến cậu xuất ra tất cả công phu trên người, kích phát toàn bộ tiềm năng trong cơ thể.

Cho nên vào thời khắc này, Tần Phong cũng chỉ có thể cố gắng điều hòa hô hấp nghỉ ngơi một lát, cũng may lúc này đã đến bên ngoài tường bao, lính gác trên trạm gác cho dù có đi ra, cũng không phát hiện ra cậu được.

Thở dốc tại chỗ khoảng 5 phút, Tần Phong cuối cùng cảm thấy khí lực đã dần dần khôi phục, đang lúc cậu chuẩn bị chạy khỏi nơi này, bỗng nhiên cảm thấy vai trầm xuống, một giọng nói già nua vang lên bên tai:

- Nhóc con, trời lạnh thế này, lại đêm hôm khuya khoắt mà cậu định đi đâu thế?

Tuy rằng giọng nói kia không lớn lắm, nhưng khiến Tần Phong sợ đến nổi nổi da gà đầy người, một cảm giác lạnh lẽo dâng lên trong lòng, đôi môi run rẩy thốt ra vài chữ:

- Ma... ma à?

Cũng may tâm lý của Tần Phong mạnh mẽ, nếu như là người khác chỉ sợ đã bị dọa ngất xỉu ngay tại chỗ.

Có điều trạng thái của Tần Phong cũng không tốt lắm, không những bị khuôn mặt nhỏ nhắn kia dọa đến trắng bệch mà đầu gối cũng mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã quỵ ra đất.

Phía sau Tần Phong truyền đến một tiếng cười nhạt, giọng nói già nua kia lại vang lên:

- Nói đúng rồi, ta là ma đây, cậu mới giết ta không lâu, ta bây giờ trở về tìm cậu báo thù đây, nhóc con, trả mạng cho ta!

“Giả thần giả quý?”

Trong lòng Tân Phong khẽ động, bởi vì tại thời điểm người kia nói chuyện, theo ánh trăng cậu phát hiện ra ở ngay bên cạnh bóng của mình còn có một cái bóng khác, lập tức to gan hơn, theo lời người già nói thì ma không hề có bóng.